

ဘဝမှာ မလွဲမရှောင်သာ အကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြုခဲ့မိပြီဆိုပါရဲ့၊
သတိသံဝေဂလည်း ရပြီဆိုပါရဲ့၊
ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ?

ရဝေဋ္ဌယ်(အင်းမ) ■ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

ဓမ္မအမြုတေစာစဉ်(၁၁)

ရဝေဋ္ဌယ်
| အင်းမ |
ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်ကို
ဘယ်လိုပယ်မလဲ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို

ဘယ်လိုပယ်မလဲ

ရဝေဇွယ်(အင်းမ)

www.yawainwe.net

ဖြန့်ချိရေး

နေလစာပေ

အမှတ်(၂၁၆)၊ ၃၁-လမ်း(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၃၈၂၃

ပင်ရင်း

New Day

အမှတ်(၁၄၈)၊ လမ်း - ၅၀(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၀၁၄၃၇၊ ၂၉၈၆၄၂

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

အုပ်ရေ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ကွန်ပျူတာစာစီ

အတွင်းဖလင်

ကာလာခွဲ

ထုတ်ဝေသူ

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

စာအုပ်ချုပ်

တန်ဖိုး

၃၂၀၁၆၅၀၃၀၈

၃၂၀၁၆၃၀၃၀၈

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

၂၀၀၀၀

ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ

အလင်းအိမ်

AZ

New Day

ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၃၈၀၁)

ရာပြည့်စာပေ

အမှတ်(၃၈)၊ ၁၀၉ - လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်။

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်

ရာပြည့်အေ့ဖ်ဆက်

အမှတ်(၁၉၉)၊ လမ်း ၅၀၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ကိုမြင့်

၄၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

က။ ဆုတောင်း	၄
၁။ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့လိုရင်းပါ	၅
၂။ ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ	၁၃
၃။ အကုသိုလ်ပြုမိပေမယ့်	၂၂
၄။ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုနေမလဲ	၃၂
၅။ အက်ဆစ်လိုလူနှင့် ရေခဲတုံးလိုလူ	၅၂
၆။ သူခိုးနှင့် ဝိပဿနာ	၆၀
၇။ စိတ်ဆိုးတော့မယ်ဆိုရင်	၇၀
၈။ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ ပါရမီလိုပါတယ်	၈၁
၉။ နေရာတိုင်းမှာ ဝိပဿနာ	၉၁
၁၀။ မစွဲလမ်းပါနဲ့	၁၀၁
၁၁။ အလှူရှင်စာရင်း	၁၂၀

ဆုတောင်း

“ဤတရားစာပေများကို ရေးသားရသော ကုသိုလ်
ကောင်းမှုအဖို့ ဘာဂသည် နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါ
စေသတည်း။

ဘုရားတပည့်တော်ရေးတဲ့စာလေးတွေဖတ်ပြီး စာဖတ်
ပရိသတ်အားလုံးတရားအသိလေးတွေ ရသွားကြပါစေ။

ရသည်အားလျော်စွာ ကျင့်နိုင်ကြပါစေ။

ကျင့်နိုင်သည် အားလျော်စွာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်၏
အထောက်အပံ့ကောင်းတွေ ရသွားကြပါစေ”

အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေန္တယ်-အင်းမ)

၁၆.၃.၂၀၀၈

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့လိုရင်းပါ

တစ်ခါတုန်းက အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးမှာ မြေးမလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီ မြေးမလေးကို သူ့ရဲ့အထိန်းအမျိုးသမီးက မုန့်ညက်နဲ့လုပ် ထားတဲ့ မိန်းမရုပ်ကလေးကိုပေးပြီး “ဒါသင့်ရဲ့ သမီးလေး နော်၊ ဒါလေးကို ယူသွားပြီး ကစား”လို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။ မြေးငယ်မလေးကလည်း မုန့်ညက်ရုပ်ကလေးကို သူ့ရဲ့သမီး လေးဆိုပြီး စိတ်ထဲ စွဲသွားပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ မြေးငယ်မလေးက မုန့်ညက်ရုပ် ကလေးနဲ့ ကစားရင်း လွတ်ကျပြီးကွဲသွားပါတယ်။ ဒီတော့ မြေးမလေးက “ငါ့ရဲ့သမီးလေး သေသွားပြီ”ဆိုပြီး ငိုတော့ တာပါ။ ဘယ်သူချော့ချော့ ချော့လို့မရတော့ပါဘူး။ သူ့စိတ် ထဲမှာ သူ့သမီးလေး သေသွားပြီလို့ပဲ ထင်သွားတော့တာပါ။

ဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အနာထပိဏ် သူဌေးအိမ်မှာ ရောက်ရှိသီတင်းသုံးနေချိန်ပါ။ အနာထပိဏ်

သူဌေးကြီးကလည်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့အနားမှာ ထိုင်နေချိန်ပါ။ အထိန်းအမျိုးသမီးက ငိုနေတဲ့ မြေးမလေးကို အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးဆီ ခေါ်ခဲ့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အကျိုးအကြောင်းလည်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူဌေးကြီးက မြေးမလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး “သေသွားတဲ့ သင့်သမီးလေးအတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပေးမယ်နော် . . . တိတ် တိတ်”လို့ပြောပြီး အနားမှာရှိတော်မူနေတဲ့ ဘုရားရှင်ကို “မြတ်စွာဘုရား . . . တပည့်တော်ရဲ့ မြေးမလေးရဲ့သမီးလေးကို ရည်စူးပြီး အလှူဒါန ပြုပေးလိုပါတယ် ဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အိမ်ကို ရဟန်းငါးရာနဲ့တကွ မနက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြွတော်မူပါဘုရား”လို့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး လက်ခံတော်မူပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက “သူဌေးကြီးကလည်း သက်မဲ့အရပ်သေသွားတာ ဆွမ်းကပ်ရတယ်လို့၊ မလုပ်သင့်တာတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့”လို့ဆိုပြီး မတားမြစ်ပါဘူး။ မုန့်ညက်ရုပ်ကလေးအတွက် ဆွမ်းအလှူလက်ခံတော်မူပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မနက်ကျတော့ ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာငါးရာကို ဆွမ်းကပ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဂါထာလေးပုဒ်ကို ဟောပြုပေးပါတယ်။

ဒီအကြောင်းကို သူဌေးကတော်ကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးတွေ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၇

ကြားတော့ သူဌေးကြီးကို အတုလိုက်ပြီး မုန့်ညက်ရုပ်
ကလေးအတွက် နောက်ရက်မှာ မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိတဲ့
ရဟန်းတော်တွေကို သုံးလပတ်လုံး ဆွမ်းကပ်ပေးပြန်
ပါတယ်။

တစ်ခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကြားပြန်တော့
ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို နန်းတော်ပင့်ပြီး
မုန့်ညက်ရုပ်ကလေးအတွက် ဆွမ်းကပ်ပေးပြန်ပါတယ်။

ကောသလမင်းကြီး ဆွမ်းကပ်တာကို မြို့သူ
မြို့သားတွေ မြင်ရကြားရတော့ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း
ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကိုပင့်ပြီး မုန့်ညက်ရုပ်
ကလေးအတွက် တစ်လပတ်လုံး ဆွမ်းကပ်ပေးပြန်ပါရော။

မုန့်ညက်ရုပ်ကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး အဆင့်
ဆင့် ကုသိုလ်တွေဖြစ်သွားကြတော့တာပါ။

(ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ၊ ပိဋ္ဌဓိတလကပေတဝတ္ထု)

တကယ်တော့ သက်မဲ့မုန့်ညက်ရုပ်ကလေး
အတွက် ကုသိုလ်တွေ ဝိုင်းပြုပေးကြတာ မုန့်ညက်ရုပ်
ကလေးအတွက် ဘာကုသိုလ်အကျိုးမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ပြုပေးတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ဆွမ်းလှူ
ရတဲ့ ဒါနကုသိုလ်တွေ၊ သီလ ဆောက်တည်ရတဲ့ကုသိုလ်
တွေ၊ တရားနာရတဲ့ကုသိုလ်တွေ ရသွားတော့တာပါ။

မြင်ရကြားရတဲ့သူတွေကလည်း “ဟာ . . သူဌေး
ကြီးကလည်း ပေါက်တတ်ကရတွေ လုပ်နေပြန်ပြီ”လို့

၀

ရဝေန္တယ်(အင်းမ)

ဘယ်သူမှ မဝေဖန်ကြပါဘူး။ မဝေဖန်တဲ့အပြင် သူဌေးကြီး
ကို အတုလိုက်ပြီးတောင် ကုသိုလ်တွေ ဝိုင်းပြီးပြုပေးလိုက်ကြ
တာပါ။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲပြုပြု ပြုတဲ့သူတွေအတွက် ကုသိုလ်
တွေဖြစ်သွားတာပါပဲ။

တချို့များ ကိုယ့်အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ခွေးလေးတွေ
ကြောင်လေးတွေ သေသွားတဲ့အခါ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ဆွမ်း
သွတ်ပေးတာတို့ ဘာတို့ လုပ်ပေးတတ်ကြပါတယ်။ ဒီအပြု
အမူမျိုးကို တချို့က “အလကားပိုက်ဆံရှိတိုင်း အလုပ် မရှိ
အလုပ်ရှာနေကြတာ” လို့ ဝေဖန်တတ်ကြပါတယ်။ အထက်
က ဝတ္ထုလေးကိုထောက်ပြီး သက်မဲ့အရပ်ကလေးအတွက်
တောင် ကုသိုလ်ပြုပေးကြတာဆိုတော့ သက်ရှိဖြစ်တဲ့
ခွေးလေးတွေ ကြောင်လေးတွေအတွက် ပြုပေးတာကတော့
အထူးကို ပြောနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။

တကယ်လို့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝမျိုးရောက်နေ
ရင်လည်း ကိုယ်က ကုသိုလ်ပြုပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူတို့
မှာ ကောင်းကျိုးတွေ ဖြစ်ထွန်းသွားမှာပါ။ သေသွားတဲ့ကိုယ့်
ရဲ့ ခွေးလေး ကြောင်လေးအတွက် လူတစ်ယောက်ကို
အမျှဝေသလိုမျိုး သေချာအသံထွက် နာမည်ခေါ်ပြီးကို
အမျှအတမ်း ဝေပေးရမှာပါ။ နောက်ဆုံး သာဓုမခေါ်နိုင်
တော့တဲ့ ဂတိတစ်ခုခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်သွားတယ်ဆိုဦး
တော့ ကုသိုလ်ပြုပေးတဲ့သူတွေမှာတော့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်
ကျန်နေခဲ့တော့တာပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၉

တစ်ခုသတိထားရမှာက ဒီခွေးလေး ကြောင်လေးတွေကိုပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး သောကဝင်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် အကုသိုလ်တွေဖြစ်နေမှာပါ။ သောကမပါဘဲ မေတ္တာပါပါနဲ့ ပြုပေးနိုင်ဖို့ပါ။

လိုရင်းကတော့ ကုသိုလ်ကို ကြံဖန်ယူတတ်ဖို့ပါ။
ဥပမာ - မျက်နှာသုတ်တဘက်တစ်ထည် ဝယ်လာမယ်။ မသုံးခင် ဗန်းလေးတစ်ခုထဲထည့်ပြီး “မြတ်စွာဘုရား . . မျက်နှာသုတ်တဘက် ကပ်လှူပူဇော်ပါ၏ဘုရား၊ ဤကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ဘာဂသည် နိဗ္ဗာန်၏အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေ”လို့ ကပ်လှူပူဇော်လိုက်မယ်။ တစ်ရက်လောက် ကပ်လှူပူဇော်ပြီးတဲ့အခါ အဲဒီတဘက်နဲ့ပဲ မြတ်စွာဘုရားမျက်နှာတော် ကိုယ်လုံးတော်တွေကို ပွတ်တိုက်ပြီး ရောင်တော်ဖွင့်မယ်၊ ရောင်တော်ဖွင့်တဲ့အခါလည်း တကယ့်သက်တော်ထင်ရှားဘုရားလို့ အာရုံပြုထားမယ်။ စိတ်ထဲကနေ ဂုဏ်တော်လေးကိုလည်း ပွားနေလိုက်မယ်။ ပြီးမှစွန့်ပြီး ကိုယ်က သုံးစွဲမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် ဘုရားနဲ့ယှဉ်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်နေတာပါ။

ဒါမှမဟုတ် မိသားစုစားဖို့အတွက် ကိတ်တစ်ခု ဝယ်လာမယ်၊ မိသားစု မစားခင် မြတ်စွာဘုရားကို စိတ်တိုင်းကျကပ်၊ ပြီးမှပြန်စွန့်ပြီး စားမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်တွေဖြစ်နေတာပါ။ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာပါ။

နောက်ဆုံး ကော်ဖီသောက်ခါနီးမှာလည်း မြတ်စွာဘုရားကို တစ်မိနစ်လောက်ကပ်ပြီးမှ သောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်တွေပါပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ စားစရာတွေ ကပ်တဲ့အခါ နေ့လည်ဆယ့်နှစ်နာရီမထိုးခင် ကပ်ရမှာပါ။ ဆယ့်နှစ်နာရီနောက်ပိုင်းမှာတော့ မကပ်နဲ့တော့ပေါ့။

ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်က ရေမွှေးသိပ်ကြိုက်တယ်။ ရေမွှေးတစ်ပုလင်း ဝယ်လာမယ်။ ကိုယ်မသုံးခင် လဘက်ရည်ပန်းကန်လေးထဲမှာ လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို လေးထောင့်ခေါက်ပြီး ရေမွှေးလေးဖြန်း၊ ပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားကိုကပ်ပြီး “မြတ်စွာဘုရား . . အမွှေးနဲ့သာကပ်လှူပူဇော်ပါ၏ဘုရား၊ ဤကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ဘာဂသည် နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေ” လို့ ဆုတောင်းကပ်လိုက်ရင်လည်း မခက်တဲ့ ကုသိုလ်တစ်ခုပါပဲ။ ကပ်လှူပူဇော်ပြီးမှ ကိုယ်ကသုံးပေါ့။ စားစရာ မဟုတ်တဲ့အတွက် အချိန်စောင့်နေစရာမလိုတော့ဘဲ ကြိုက်တဲ့အချိန်ကပ်လို့ရတာပါ။

“လူလည်ကျတယ်၊ လူလည်ကျတယ်” ဆိုတာ ကုသိုလ်အရာမှာ လူလည်ကျတတ်ဖို့ပါ။ လူလည်ကျတတ်ရင် ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်တွေချည်းပါပဲ။

အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ “ဘယ်ပစ္စည်းကိုတော့ဖြင့် ဘယ်လိုခုတ်ပြီး ယူလိုက်တာ၊ ဘယ်သူ့ကိုတော့ဖြင့် ဘယ်လို လှိမ့်ပြီးတော့ ရောင်းလိုက်တာ၊ သူရမယ့်အခွင့်အရေးကို

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၁

ကိုယ်က အားကိုးတစ်ခုခုနဲ့ရအောင် ဘယ်လိုယူလိုက်တာ"စသည်ဖြင့် ကိုယ့်အတွက် အခွင့်အရေးရအောင် ယူတတ်တာကျတော့ အကုသိုလ်အရာမှာ လူလည်ကျတာပါ။

အကုသိုလ်အရာမှာ လူလည်ကျတာကတော့ ရခိုက်နိုင်ခိုက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်သလိုလိုရှိပေမယ့် ကာလတစ်ခုမှာတော့ အပြစ်အကျိုးတွေက အသင့်စောင့်နေကြတော့တာပါ။

တချို့များ ကိုယ်ဘယ်သူ့အပေါ် ဘယ်လိုကျော့ခဲ့တာ၊ ဖျံကျခဲ့တာ၊ ခုတ်ခဲ့တာ၊ ပါးပါးလှီးခဲ့တာ၊ ဘယ်လိုအင်ထုခဲ့တာ စသည်တွေကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစရာအနေနဲ့ကို ပြန်ပြောပြနေလိုက်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်လူလည်ကျခဲ့သမျှတွေကို ကံတရားကလည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာနဲ့ ဩချလောက်အောင်ကို အကျိုးပေးကြမှာပါ။ အဲဒီအခါကမှ "အမလေး . . ထင်မထားဘူး၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလာ အကျိုးပေးပါလိမ့်"ဆိုပြီး အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရတော့မှာပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်က ဆန်းကြယ်တဲ့ကုသိုလ်တွေကို ထူးထူးဆန်းဆန်းပြုခဲ့ရင် အကျိုးပေးတဲ့အခါမှာလည်း မထင်မှတ်လောက်အောင် ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်နဲ့ကို အကျိုးပေးတော့မှာပါ။

ကံတရားကသိပ်ပြီးဆန်းကြယ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆန်းကြယ်တဲ့ အကုသိုလ်တွေလုပ်ခဲ့ရင် ဆန်းကြယ်တဲ့

ဆိုးကျိုးတွေကို ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဆန်းကြယ်တဲ့ကုသိုလ်တွေ
ကို လုပ်ခဲ့ရင် ဆန်းကြယ်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေကို ပေးပါ
လိမ့်မယ်။

ကံတရားရဲ့အကျိုးပေး ဆန်းကြယ်ပုံတွေက
မြတ်စွာဘုရား ဟောပြထားတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ
အများကြီး တွေ့ရတာပါ။ မျက်မှောက်ခေတ်မှာလည်း မြင်နေ
ကြရမှာပါ။ ကိုယ်တိုင်မကြံဖူးရင်တောင် ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ
တော့ မြင်ဖူးကြ မှာပါ။

ငွေကြေးအင်အားနည်းသေးလို့ ကုသိုလ်မပြုနိုင်
သေးဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြစ်ကိုမဖြစ်စေရပါဘူး။
ငွေမကုန်ဘဲနဲ့ ကုသိုလ်ယူလို့ရတဲ့နည်းတွေ အများကြီး ရှိနေ
တာပါ။ ဒါတွေကို ကိုယ်က ဉာဏ်ရှိသလို အသုံးချတတ်ရ
ပါမယ်။ ကုသိုလ်ပြုတဲ့အခါ သေးတာ ကြီးတာကို အာရုံပြု
မနေပါနဲ့။ ကိုယ်ပြုတဲ့ကုသိုလ်ကို စေတနာပါပါလေးနဲ့
ပြုပေးဖို့ပါပဲ။

ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် အကုသိုလ်အရာမှာ
လူလည်မကျမိဖို့နဲ့ ကုသိုလ်အရာမှာ လူလည်ကျတတ်ဖို့
ပါပဲလေ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၄ . ၂ . ၂၀၀၈

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ . . ?
မေးခွန်းရဲ့သဘောလေးကိုပိုပြီး ပြည့်စုံသွားအောင် ကြားဖူးတဲ့
သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးဘက်က လှည့်ပြောရအောင်ပါ။

သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးက -

၁။ ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်တွေကိုပယ်ဖို့ အားထုတ်
ရမယ်။

၂။ မဖြစ်သေးတဲ့အကုသိုလ်တွေကို မဖြစ်အောင်
အားထုတ်ရမယ်။

၃။ မဖြစ်သေးတဲ့ကုသိုလ်တွေကို ဖြစ်အောင်
အားထုတ်ရမယ်။

၄။ ဖြစ်ပြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို ပိုပြီးတိုးပွားအောင်
အားထုတ်ရမယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဒီလေးပါးကို ပွားများအားထုတ်
ရမယ်လို့ ဟောကြားထားပါတယ်။

အောက်ကပဲ စပြောရအောင်ပါ။

၄။ ဖြစ်ပြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ပိုပြီးတိုးပွားအောင် အားထုတ်ပါတဲ့။

ဖြစ်ပြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ပိုပြီး တိုးပွားဖို့အတွက် ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ပြန်ပြီးအမှတ်ရနေမယ်၊ ဒါန သီလ ဝိပဿနာတရားတွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေမယ် ပွားနေမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေပိုလို့ တိုးပွားနေတော့တာပါ။ ခက်လားဆိုတော့ မခက်ပါဘူး။

၃။ မဖြစ်သေးတဲ့ကုသိုလ်တွေဖြစ်အောင် အားထုတ်ရမယ်တဲ့။ ဒါလည်း မခက်ပါဘူး။ မပြုဖူးသေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေရုံပါ။ မခက်ပါဘူး။

၂။ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင် အားထုတ်ရမယ်တဲ့။ ဒါလည်း အကုသိုလ်မဖြစ်ရအောင် ကိုယ်နှုတ်စိတ်ကို အထူးစောင့်ထိန်းမယ်၊ ကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေမယ်ဆိုရင်လည်း အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင် အားထုတ်နေတာပါ။ မခက်ပါဘူး။

ဒီသုံးပါးကတော့ မေးခွန်းမလိုဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဖြေက သိပြီးသားပါ။ ပထမသမ္မပ္ပဓာန်သာ မေးစရာဖြစ်နေတာပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ပယ်ဖို့ အားထုတ်ရမယ်တဲ့။

အကုသိုလ်က ဖြစ်ပြီးပြီ ပြုပြီးပြီပဲ။ ဘာမှလုပ်လို့မှ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၅

မရတော့တာ၊ ဒီတော့ ဖြစ်ပြီးတဲ့ ပြုပြီးတဲ့ အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ . . ?။

အကုသိုလ်တစ်ခုဟာ ပြုပြီးသွားရင် ကံမြောက် သွားတော့တာပါ။ ကံမြောက်သွားရင် ကံက ကိုယ့်ကို ဧကန် မုချ မကောင်းကျိုးကို ပေးတော့မှာပါ။ ဒီတော့ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးမှုသတ္တိတွေ လျော့သွားအောင် ခေါင်းပါးသွား အောင် ခွာသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . ?။

ဒါ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုထုဇဉ်အများစုဟာ အကုသိုလ်ကို တစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခု မကဘဲဖြစ်ဖြစ် ပြုဖူးကြတာများပါတယ်။ ပြုပြီးလို့ သတိ သံဝေဂ နောင်တရတဲ့အခါ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲရတော့တာပါ။ ပြန်ပြန်တွေးမိတိုင်း နှလုံးမသာမယဖြစ်ရတော့တာပါ။

ပြုတုန်းကတော့ ခဏလေးရယ်ပါ။ ပြန်တွေးတိုင်း ခံစားရတာက အချိန်တွေ အများကြီးရယ်ပါ။ တချို့ အကုသိုလ်တွေဆို တစ်သက်စာ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့အထိပါပဲ။

လိုရင်း ပြန်ကောက်ရရင်တော့ ပြုပြီးတဲ့ အကုသိုလ် ကံ အကျိုးပေးမှုသတ္တိတွေ လျော့သွားအောင် ခွာသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ?၊ စာအတိုင်း တိုက်ရိုက်ပြန်ရင်တော့ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ ?။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဖြေကြားထားတဲ့ အဖြေတော် စကားကို ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ က သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာမှာ မြန်မာစကားပြေလှလှလေးနဲ့

ဖြေရေးပြထားပါတယ်။ ဆရာတော့် စာသားလေးပဲ
ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။

လောကီကုသိုလ်များ၏ ပယ်ရှားပုံကား “ငါသည်
ပါဏာတိပါတမှုကို ပြုမိချေပြီ၊ ထိုပါဏာတိပါတမှုကား
မကောင်းဆိုးဝါးလှ၏။ ဤပါဏာတိပါတအမှုကို ပြုမိသည့်
အတွက် နောက် တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း ကုက္ကုစ္စဖြစ်နေလျှင်
အကုသိုလ်တွေသာ ထပ်၍ တိုးပွားတော့မည်၊ ပူပန်မှုကြောင့်
ပြုမိတာလည်း မပြုရာရောက်အောင် မတတ်နိုင်”၊ ဤသို့
ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ထိုပြုမိသော ပါဏာတိပါတမှုကို လုံးလုံး
ဂရုမပြုဘဲ ပယ်စွန့်လိုက်၏။ နောက်နောင်အခါလည်း
ထိုပါဏာတိပါတမှု မဖြစ်ဖို့ရာ လွန်စွာရှောင်ကြဉ်၏။
ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် အားထုတ်သည်ရှိသော်၊ ဖြစ်ပြီး
ပါဏာတိပါတအမှုကိုလည်း ပယ်နိုင်၏။ ဖြစ်ပြီး
ပါဏာတိပါတနှင့် အလားတူသော ပါဏာတိပါတကို
လည်း ပယ်စွန့်ရာရောက်၏။ [ဤနည်းကို မှတ်သားထိုက်
၏။ ဤကဲ့သို့ ပယ်စွန့်မှုကြောင့် ဘယ်တော့မှ အကျိုးမပေး
တော့ဘူးဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း တော်တော်နှင့်ကား
အကျိုးပေးခွင့် ရမည်မဟုတ်၊ ဆက်လက်အားထုတ်သွား
လျှင် အဟောသိကံပင် ဖြစ်လောက်ရာ၏။]

(သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ၊ နှာ - ၅၈၇၊ ၅၈၈)

လိုရင်းကတော့ ပြုပြီးတဲ့ အကုသိုလ်ကို နောင်
ဘယ်တော့မှ မပြုတော့ဘဲ ကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၇

ပြုနေလိုက်တော့တာပါ။ ဒါဆိုရင် အကျိုးပေးမှုတွေ
အဟောသိကံတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားလောက်ပါတယ်တဲ့။

ဆရာတော်ဘုရားက သံယုတ်ပါဠိတော် ဒုတိယတွဲ
ဂါမဏိသံယုတ် သင်္ခမေသုတ်ထဲက စာသားလေးကိုကိုးပြီး
ဖြေပြထားတာပါ။

သင်္ခမေသုတ်ရဲ့အနှစ်ချုပ်ကတော့မြတ်စွာဘုရားရှင်
နာလန္ဒမြို့ သရက်ဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့အချိန်မှာ
နိဂဏ္ဌရဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ မြတ်စွာ
ဘုရားက “သင့်ဆရာ နိဂဏ္ဌက တပည့်တွေကို ဘယ်တရား
ဟောလဲ”လို့ မေးပါတယ်။ ဒီတော့ နိဂဏ္ဌရဲ့တပည့်က
“အသက်သတ်သူမှန်သမျှ အပါယ်ကျ၏၊ သူ့တစ်ပါး ဥစ္စာ
ခိုးသူမှန်သမျှ အပါယ်ကျ၏။ ကာမတို့၌ မှားယွင်းသူ
မှန်သမျှ အပါယ်ကျ၏၊ မုသားပြောသူမှန်သမျှ အပါယ်ကျ
၏”လို့ ဟောပါတယ်လို့ ပြန်လျှောက်ပါတယ်။

အသက်သတ်သူမှန်သမျှ အပါယ်ကျ၏ဆိုတဲ့
စကားမဟုတ်တဲ့အကြောင်း ပြုမိတဲ့မကောင်းမှုကံကို ပယ်ပုံ
အကြောင်းကို အမေးအဖြေနဲ့ ဟောပြထားတာပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်ကို ပြန်ပြန်တွေးပြီး နှလုံး
မသာမယာဖြစ်နေရင် အကုသိုလ်ပဲ ထပ်ပွားနေတာပါ။
အတိတ်ကို မတွေးတော့ဘဲ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ဖြစ်ခိုက်
ရုပ်နာမ်ကို ရှုမှတ်ပြီး ကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ
ပြုနေဖို့ပါပဲ။

ဒါဆို ပြုမိတဲ့ အကုသိုလ်ကံရဲ့ သတ္တိတွေ လျော့
လျော့၊ နွာနွာသွားပါလိမ့်မယ်။ ထင်ရှားတဲ့ ဇာတ်လမ်းဝတ္ထု
တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ လတ်တလော ခေါင်းထဲ
ပေါ်လာတာကတော့ ဇဠိလသူဌေးလောင်းဝတ္ထုပါ။

သူက ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ ရွှေပန်းထိမ်
သည်ပါ။ သဒ္ဓါတရားလည်းကောင်းသူပါ။ တစ်နေ့တော့
ဇနီးလုပ်သူနဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ရန်ဖြစ်ပြီးစ
ထိုင်နေဆဲမှာပဲ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တစ်ပါးက ကဿပ
ဘုရားရှင် စံတော်မူပြီး ဓာတုစေတီတည်တဲ့အခါ ရွှေလိုနေတဲ့
အတွက် ရွှေလိုနေကြောင်းသိလော့လို့မိန့်ပါတယ်။ မိန်းမကို
စိတ်ထဲက စိတ်ဆိုးနေတာဆိုတော့ “အရှင်ဘုရားရဲ့ဘုရား
ရေထဲချပစ်လိုက်”လို့ ပြောပစ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီစကားသံကြားတော့ ဇနီးလုပ်သူက စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်သွားပြီး “ရှင်စိတ်ဆိုးချင်ရင် ကျွန်မကို ဆိုးပါ။
ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားရှင်ကို ရန်လုပ်နေတာလဲ”လို့ သတိပေး
လိုက်ပါတယ်။

ပါရမီပါခဲ့သူ၊ သတိရှိသူဆိုတော့ ချက်ချင်းပဲ
အမှားကိုသိပြီး သံဝေဂဖြစ်သွားပါတယ်။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကိုပဲ လက်အုပ်ချီပြီး “အရှင်
ဘုရား . . . တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်သည်းခံပါဘုရား”လို့
လျှောက်ပါတယ်။ အရှင်မြတ်က “ဒကာ သင်က ငါ့ကို
ပြစ်မှားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားရှင်ကို ပြစ်မှားတာ၊ ဘုရားရှင်

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၉

ကိုပဲ ကန်တော့” လို့ မိန့်ပါတယ်။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ပဲ “ဘယ်လိုကန်တော့ရမလဲ” လို့ ထပ်မေးပါတယ်။ အရှင်မြတ်ကလည်း ရွှေပန်းအိုးသုံးအိုးလုပ်ပြီး ဓာတ်တော်အတွင်းမှာ ဌာပနာသွင်းပြီး ကန်တော့ဖို့ ဖြေကြားပါတယ်။

ဇဠိလသူဌေးလောင်းလည်း အရှင်မြတ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကန်တော့ပါတယ်။ ဒီလိုအကုသိုလ်မျိုးကို နောင်ဘယ်တော့မှ မပြုတော့ဘဲ ကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုပြီးနေသွားတော့တာပါ။

တကယ်တော့ ဇဠိလသူဌေးလောင်းက သဒ္ဓါတရားကောင်းပြီးသား ပါရမီရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာဆိုတော့ စိတ်ဆိုးနေဆဲမို့ သတိလွတ်ပြောလိုက်မိတာပါ။ စိတ်ဆိုးနေပြီ ဒေါသထွက်နေပြီဆိုရင် အသိတရားတွေက ပျောက်နေတော့တာပါ။ စိတ်ဆိုးနေတုန်း ပြောလိုက်ပြုလိုက်တာတွေဟာ အသိကင်းနေတဲ့အတွက် မှားတာ များပါတယ်။ ဇဠိလသူဌေးလောင်းရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်စိတ်ဆိုးနေတုန်းလည်း စကားမပြောသင့်သလို သူတစ်ပါးစိတ်ဆိုးနေတုန်းလည်း သွားမပြောသင့်ပါဘူး။ စိတ်ဆိုးပြေမှ ပြောကြပြုကြတာတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ဇဠိလသူဌေးလောင်းဟာ အမှတ်တမဲ့ အသိမဲ့ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့်ပဲ ခုနစ်ဘဝ ရေမျှောခံခဲ့ရ

ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်မှာလည်း ရေမျှောခံခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပါရမီပါခဲ့သူဆိုတော့ အသက်ကယ် မယ့်သူကတော့ ပေါ်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

တကယ်လို့သာ မကန်တော့ဘူး။ အရှင်မြတ်ကို လည်း ဒေါသအလျှောက် မချေမငစကားတွေနဲ့ ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့် ပြစ်မှားလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အပြစ်က ကြီး သထက် ကြီးသွားပါလိမ့်မယ်။

ဒီနေရာမှာ အပြစ်ကို ပြုမိပေမယ့် အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်မှန် သိသူရယ်၊ အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်မှန်း မသိသူရယ်ဆိုပြီး ကွာသွားတာပါ။ ဆိုင်ရာမဂ်တစ်ခုခု မရသေးသရွေ့တော့ ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်ဟာ အချိန်တိုင်း မှားနိုင်ပါတယ်။ သတိရှိဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။

ဇဇိလသူဌေးလောင်းရဲ့ ပြစ်မှားတဲ့အကုသိုလ်က ဘုရားရှင်နဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကြီးသူဖြစ်နေ လို့ပါ။ တခြားအကုသိုလ်တစ်ခုခုဆိုရင်တော့ အကုသိုလ် သတ္တိတွေက ဒီထက်မက လျော့ချင်လျော့သွားမှာပါ။

ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ အချိန်မရွေး အကုသိုလ်ဖြစ်နိုင်တာဆိုတော့ တရားအသိက တော်တော် လေးရှိနေကာမှ တော်ကာကျတာပါ။ ဒီတရားအသိတွေရဖို့ စာဖတ်တာတို့ တရားနာတာတို့ကို အလုပ်တစ်ခုလိုကို လုပ်နေရမှာပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်တို့ ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၂၁

တကယ်လို့ အကုသိုလ်ပြုခဲ့မိရင်လည်း အကုသိုလ်
ကို အကုသိုလ်မှန်းသိပြီး ကုစားတတ်ဖို့ပါ။

မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး အကုသိုလ်တွေပဲ ဆက်
ကာ ဆက်ကာ ပြုနေရင်တော့ ဘဝက နစ်သထက်နစ်သွား
ပါလိမ့်မယ်။

ကဲ . . စာဖတ်သူ ဘဝမှာ မလွဲမရှောင်သာ
အကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြုမိတယ်ဆိုပါစို့။ ဒါဆိုရင် ပြုမိတဲ့
အကုသိုလ်ကို နောင်ဘယ်တော့မှ မပြုတော့ဘဲ ကုသိုလ်
တွေသာ စုံနိုင်သမျှ စုံအောင် ဆက်ကာ ဆက်ကာသာ
ပြုနေလိုက်ပါတော့။ ဒါဟာ ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို
ပယ်လိုက်တာပါပဲ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၁၁ . ၂ . ၂၀၀၈

အကုသိုလ် ပြုမိပေမယ့် ...

တစ်ခါတုန်းက သုလသာဆိုတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ မင်းချင်းတွေက သူ့ခိုးတစ်ယောက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ် ကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်ရင်း ခေါင်းဖြတ်သတ်ဖို့ သုသာန်ကို ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို လေသာပြတင်းက ကြည့်နေတဲ့ သုလသာက မြင်သွား ပါတယ်။ သူ့ခိုးကို မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ချစ်တဲ့စိတ်ဖြစ် သွားရပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် မြို့စောင့်ကို အသပြာတစ်ထောင်ပေးပြီး လူမသိအောင် လွှတ်စေပါတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ခေါ်ပြီး ခင်ပွန်းအဖြစ် ယူလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ခိုးက သူ့စရိုက် အရ သုံးလေးရက်နေတော့ မနေတတ်တော့ပါဘူး။ ဒီအတိုင်း ဆင်းသွားပြန်ရင်လည်း ဘာမှရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ချည်း မဆင်းချင်တော့ သူ့ခိုးစိတ်ဓာတ်နဲ့ပဲ “မိန်းမရေ . . တောင် ပေါ်မှာရှိတဲ့ ရကွစိုးနတ်ကို ပူဇော်ရအောင် ရှိသမျှ အဆင်

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၂၃

တန်ဆာတွေလည်း အကုန်ထုတ်ဝတ်ခဲ့”ဆိုပြီး ညာခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ သုလသာကလည်း ချစ်တဲ့စိတ် တစ်ခုပဲရှိတာဆိုတော့ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။

သူခိုးက တောင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ သူ့အကြံအတိုင်း သုလသာကို သတ်ဖို့ပြင်ပါတော့တယ်။

အဲဒီကျမှ သုလသာက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။ မရပါဘူး။ သူခိုးက “မိန်းမရေဝတ်ထားတာတွေကိုသာ ချွတ်လိုက်စမ်းပါ။ ငိုမနေနဲ့၊ ငါ့ရာဇဝင်မှာ လူမသတ်ဘဲနဲ့ ပစ္စည်းပဲယူသွားတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

သုလသာကလည်း မရမှန်းသိတော့ “ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီ မောင်ရယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ မောင့်ထက်ပိုပြီး ချစ်ရတဲ့သူ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မသေခင်လေး မောင့်ကို လက်ယာရစ်လှည့်ပြီး ဟိုဘက် ဒီဘက်ကနေ အားရအောင် ဖက်ပါရစေဦး”လို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

သူခိုးကလည်း နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ ခွင့်ပြုပါတယ်။

သုလသာကလည်း သုံးကြိမ်လက်ယာရစ်လှည့်ပြီး အားရအောင်ဖက်ပါတယ်။

အားရအောင် ဖက်ပြီးတော့ တစ်ခါ “မောင့်ကို အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက်ကနေ လှည့်ပြီး ရှိခိုးပါရ

စေဦး"လို့ ထပ်တောင်းဆိုပါတယ်။ သူခိုးကလည်း ခွင့်ပြုပါတယ်။

သုလသာကလည်း သူခိုးရှေ့ကနေ သေချာလေးထိုင်ပြီး သူခိုးရဲ့ခြေဖမ်းပေါ်မှာ သူ့ရဲ့နဖူးလေးတင်ပြီး ရှိခိုးပါတယ်။ ရှေ့ဘက်က ရှိခိုးပြီးတော့ နောက်ဘက်လည်း ရောက်ရော ရှိခိုးသလိုလုပ်ပြီး တောင်အောက်ကိုတွန်းချပစ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါကိုတွေ့တဲ့ တောင်စောင့်နတ်က "လောကကြီးမှာ အခါခပ်သိမ်း ယောက်ျားတွေသာ ပညာရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမတွေလည်း ပညာရှိပါတယ်"ဆိုပြီး ဂါယာတွေနဲ့ ချီးမွမ်းပါတယ်။

(ငါးရှာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု၊ သုလသာဇာတ်)

သုလသာရဲ့ အပြုအမူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတော်ရှင် မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီးက တောင်စောင့်နတ် ချီးမွမ်းတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး "အသိဉာဏ်နယ်တစ်ပိုင်း၊ ပါဏာတိပါတ ဒုစရိုက်နယ်တစ်ပိုင်း ခွဲခြားပြီး မှတ်ယူရမယ်"လို့ ဆုံးဖြတ်ပြထားခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ့်အသက်ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိတာကပညာပါ။ တောင်အောက်တွန်းချလိုက်တာက ပါဏာတိပါတ အကုသိုလ်ကံပါ။

သူခိုးကို တွန်းမချပြန်ရင်လည်း ကိုယ်သေမှာပါ။
တွန်းချပြန်ရင်လည်း ပါဏာတိပါတ အကုသိုလ်

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၂၅

ကံထိုက်မှာပါ။

ကဲ . . စာဖတ်သူကော အဲဒီလို အခြေအနေမျိုး
ကြုံလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အသက်ပဲ အသေခံ
မလား...?၊ တွန်းပဲ့ချမလား . . ?။

(.)

စဉ်းစားဖို့ အချိန်က အများကြီးမရပါဘူး။ မိနစ်
ပိုင်းလောက်ပဲ ရတာပါ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကိုယ်က
ဆုံးဖြတ်နိုင်ရမှာပါ။

ဒီတော့ အမည်တပ်ပြီး ခွဲရအောင်ပါ။ ပညာရယ်၊
သီလရယ်ပါ။

ကိုယ့်အသက်ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ
သိတာကပညာပါ။ ပါဏာတိပါတအကုသိုလ်ကံ မဖြစ်
အောင် စောင့်ထိန်းတာက သီလပါ။

ဒီနေရာမှာ ပညာနဲ့ သီလ ဘယ်ဟာကို ရွေး
မလဲ...?။

ဆုံးဖြတ်တော့ မပြတော့ပါဘူး။ နည်းနည်း
လောက် သုံးသပ်ပြရအောင်ပါ။

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ သီလပါရမီ၊ ခန္တီပါရမီ
ဖြည့်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်တော်တွေမှာ ပါဏာတိပါတ အကုသိုလ်ကံ
ကျူးလွန်ဖို့ကြုံလာရင် အသက်သာအသေခံမယ်၊ သူတစ်ပါး
အသက်ကိုတော့ လုံးဝမသတ်တော့ပါဘူး။ ခန္တီဝါဒီဇာတ်မှာ
ကလာဗုမင်းက ဘယ်လောက်ပဲ နှိပ်စက်နှိပ်စက် ဘာမှပြန်

မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။

သီလပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘဝတွေ ဖြစ်တဲ့ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဝတ္ထု၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုတွေ မှာလည်း ရန်သူကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရင် နိုင်မယ်ဆိုတာသိ ပေမယ့် သီလကို အပျက်မခံခဲ့ပါဘူး။ သီလကိုပဲ ဦးစား ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဟော . . ပညာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်တဲ့ မဟောသဓာ ဇာတ်တော်မျိုးကျတော့ စူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်းက လက်အောက် မင်းတွေနဲ့ ဝိဒေဟတိုင်းကို ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်တော့ ဘုရား အလောင်းတော်မဟောသဓာက ပညာအစွမ်းနဲ့ ပြန်တိုက်ခိုက် ခဲ့တာ စူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့တပ်တွေ ဖရိဖရဲဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေး ရပါတယ်။ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားလည်း ရာဇဝင်တွင်အောင် ဒဏ်ရာနဲ့ အမှတ်တရ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အားလုံး ပြောပြောနေကြတဲ့ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားက အမာရွတ်ကိုမြင်တိုင်း မဟောသဓာကို သတိရတယ်ဆိုတာပါ။

တကယ်ဆို စူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့တပ်က ဘုရား အလောင်းတော်ရဲ့တပ်ထက် အဆတစ်ရာလောက်ကြီး တာပါ။ တကယ်ယှဉ်ချရင် ဝိဒေဟတိုင်း မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် တောင် ကျေသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ပညာအစွမ်းနဲ့ ပြန်တိုက် နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ပြည်သူပြည်သားတွေ အသက်ချမ်းသာရာ ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားအလောင်းက ခန္တီပါရမီကို

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၂၇

ဖြည့်နေမယ်၊ သီလကို ဦးစားပေးနေမယ်ဆိုရင် တိုင်းသူ
ပြည်သားတွေ အားလုံး သေကျေပျက်စီးရတော့မှာပါ။

ပညာပါရမီဖြည့်ကျင့်တဲ့ဇာတ်တော်မှာတော့ ပညာ
ကိုပဲ ဦးစားပေးလိုက်တာ တွေရပါတယ်။

ဒါက ဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့တဲ့
ဇာတ်တွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ပြောပြတာပါ။

သုလသာဇာတ်ဝတ္ထုလေးက မြတ်စွာဘုရား
ပွင့်တော်မမူခင်ကာလက ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်
လက်ထက်တော်ကလည်း သုလသာဇာတ်နဲ့ ထပ်တူနီးပါး
တူတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အားလုံး
ကြားဖူးတဲ့ဝတ္ထုလေးပါ။ ကုဏ္ဍလကေသာထေရီမရဲ့ ဝတ္ထု
လေးပါ။

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီမလောင်းဟာ ဘဒ္ဒါမည်တဲ့
သူဌေးသမီးဘဝမှာ သတ်ဖို့ခေါ်လာတဲ့ သူခိုးကို ငွေနဲ့လဲပြီး
ခင်ပွန်းအဖြစ် ပေါင်းပါတယ်။ သူခိုးက သုံးလေးရက်
ပေါင်းပြီး တောင်ပေါ်ခေါ်လာ၊ သူခိုးက သတ်မယ်အလုပ်မှာ
သုလသာရဲ့ အပြုအမူအတိုင်း ပရိယာယ်နဲ့ ပညာသုံးပြီး
တောင်အောက်တွန်းချပစ်လိုက်တာပါ။

အိမ်ပြန်လို့မဖြစ်တော့ တက္ကတွန်းတွေဆီမှာ
ပရိဗိုဇ်မဝတ်၊ အဲဒီ တက္ကတွန်းတွေဆီမှာပဲ ပညာတွေ သင်ယူ
ပါတယ်။ တက္ကတွန်းတွေဆီက ပညာတတ်မြောက်တဲ့အခါ
မြို့ရွာတွေမှာရှိတဲ့ ပညာရှိတွေဆီထပ်ပြီး ပညာသင်ပါတယ်။

သူနဲ့ ဝါဒပြိုင်နိုင်တဲ့သူ မရှိလောက်အောင်ကို တတ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ တွေ့ပြီး ဝါဒပြိုင်ရင်း ရုံးလို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာဆီမှာ တပည့်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက မြတ်စွာဘုရားဆီကိုပဲ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က -

သဟဿမပိ စေဂါထာ၊

အနတ္တပဒ သံဟိတာ။

ဧကံ ဂါထာပဒံ သေယျော၊

ယံ သုတွာ ဥပသမ္ပတိ။

ဂါထာတစ်ထောင်ဖြစ်ပါစေ အကျိုးမရှိတာတွေနဲ့ ရှေးဖွဲ့ထားရင် မမြတ်ပါဘူး။ အပ္ပမာဒေါ အမတ် ပဒံ အစရှိတဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို နာကြားပြီး ကိလေသာအပူငြိမ်းမယ်။ အဲဒီဂါထာတစ်ပုဒ်ကသာ မြတ်ပါတယ်။

လေးပါဒရှိတဲ့ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်ကို ဟောလိုက်တာ၊ ဂါထာဆုံးတာနဲ့ ရပ်လျက်ပဲ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်လေးပါးနဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရသွားပါတယ်။ နောက်ဘိက္ခုနီမဝတ်ပြီး ကုဏ္ဍကေသာထေရီရယ်လို့ ထင်ရှားသွားပါတယ်။ ဒါတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လျှင်လျှင်မြန်မြန် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ရတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်မဘိက္ခုနီမတွေထဲမှာ အမြတ်ဆုံးဆိုပြီး ခိပ္ပါဘိညာဇတဒဂ်ကိုပါ ဆွတ်ခူး

ခြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်တို့ ဘယ်လိုပသ်မလဲ

၂၉

သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုလေးမှာ တကယ်လို့သာ သီလကို ဦးစား ပေးပြီး ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်အသေခံလိုက်မယ်ဆိုရင် တော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့လည်း တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့လည်း တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါဆို တရားထူး တရားမြတ်ကို မရနိုင် တော့သလို ဧတဒဂ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကိုလည်း မရနိုင်တော့ ပါဘူး။

တချို့ ဆိုးကျိုးတွေဟာ ဆိုးကျိုးကတစ်ဆင့် ကောင်းတဲ့ဘက်ကို ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။

အကုသိုလ်တစ်ခုကို မလွဲမရှောင်သာပြုမိပြီး အဲဒီ အကုသိုလ်ကိုပဲ သတိသံဝေဂကြီးစွာရပြီး ဝိပဿနာတရား တွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်လိုက်တာ တရားထူး တရားမြတ် ရသွားတဲ့ သာဓကတွေ အများကြီးရယ်ပါ။

ဒါကြောင့် ပြုမိတဲ့အကုသိုလ်တစ်ခုကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရပါဘူး။ နောက်ဆုံးရလဒ်အဖြေကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။

နောက်ဆုံးရလဒ်က ဘာလဲ . . ?။

ပြုမိတဲ့အကုသိုလ်ကို အမှီပြုပြီး ကုသိုလ်တွေပြုရင်း ဘဝက မြင့်သထက်မြင့်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ မြတ်သွားရ တာပါ။ အကုသိုလ်ကတော့ အကုသိုလ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကုသိုလ်ကိုပဲ အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး ကိုယ့်အတွက်

ကုသိုလ်အမြတ် ထွက်အောင် လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာပါပဲ။
ပြုမိတဲ့အကုသိုလ်ကို အမှီပြုပြီး ရလဒ်လှအောင် လုပ်ယူရ
မှာပါ။ ကုဏ္ဍလကေသာထေရီကတော့ တကယ့်ကို ရလဒ်
လှသွားရတာပါ။

အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အကုသိုလ်နဲ့ပဲ တန့်နေမယ်။
ဒါမှမဟုတ် အကုသိုလ်ကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြုနေမယ်
ဆိုရင်တော့ အဆိုးကနေ ဆိုးသထက်ဆိုးသွားရတာပါ။

တကယ်လို့ ဘဝမှာ မလွဲမရှောင်သာ အကုသိုလ်
ကို ပြုလိုက်မိပေမယ့် ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကိုပဲ သတိ
သံဝေဂ ကြီးစွာရပြီး “ဘဝရှိနေတဲ့အတွက် ဒီလို အကုသိုလ်
တွေပြုမိတာ၊ ဘဝသာမရှိတော့ရင် ဒီလိုအကုသိုလ်တွေ
ပြုမိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး ဘဝလွတ်မြောက်ကြောင်း
ဝိပဿနာတရားတွေဖိပြီးအားထုတ်ပစ်လိုက်ရင်လည်း ပါရမီ
မပါသေးလို့ တရားထူးတရားမြတ် မရဦးတော့ တရားထူး
တရားမြတ်ရဖို့ အထောက်အပံ့တွေတော့ ကောင်းကောင်း
ကြီးရသွားတော့မှာပါ။

အဓိကကတော့ ပြုမိတဲ့အကုသိုလ်ကို သတိ
သံဝေဂကြီးစွာရပြီး ကုသိုလ်တွေ ဆက်ကာ ဆက်ကာ
ပြုနေဖို့ပါပဲ။

ဘဝရှိနေသေးသရွေ့ ဆိုင်ရာမဂ်တစ်ခုခုကို
မရသေးသရွေ့တော့ ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်ဟာ အချိန်မရွေး
အကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြုနိုင်ပါတယ်။ ပုထုဇဉ်ဘဝဟာ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၃၁

ဘာမှကိုစိတ်မချရသေးပါဘူး။ စိတ်ချရတဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခု
ဆီကို စိတ်က အမြဲဦးတည်ထားနိုင်ပါမှ တော်ကာကျမှာပါ။

ဘာပဲပြောပြော အကုသိုလ်ကိုပြုမိပေမယ့် သတိ
သံဝေဂကြီးစွာရပြီး ဘဝလွတ်မြောက်ကြောင်း ကုသိုလ်တွေ
ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုနေလိုက်ဖို့ပါပဲလေ။

ကျမ်းကိုး

၁။ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ပထမတွဲ - ပထမပိုင်း - သီလပါရမီ
အခန်း။

၂။ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဆဋ္ဌမတွဲ - ဒုတိယပိုင်း၊ မင်းကွန်း တိပိဋက
ဆရာတော်ဘုရားကြီး။

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၂၄ . ၃ . ၂၀၀၈

စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုနေမလဲ

တစ်ခါတုန်းက ကဿပဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်
စံတော်မူတဲ့အခါ ကြွင်းကျန်တဲ့ ဓာတ်တော်တွေကို ဌာပနာပြီး
ရွှေစေတီတည်ပါတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာက ပရိသတ်
အပေါင်းကလည်း ပန်းနဲ့သာတွေနဲ့ ရွှေစေတီကို ပူဇော်ကြ
ပါတယ်။ ပန်းတွေနဲ့ ပူဇော်ပွဲမှာ မထင်ရှားတဲ့ အမျိုးသားလေး
တစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်။

ပန်းပူဇော်တဲ့သူတွေ ပြန်သွားတဲ့အခါ အမျိုးသား
ငယ်က ပန်းတင်လှူထားတာတွေ မညီမညာဖြစ်နေတာ
တွေ့ရတဲ့အတွက် ကြည့်လို့ကောင်းအောင် ပြုပြင်ပြီး
ပြန်ပူဇော်ပါတယ်။

ဒါတင်မကပါဘူး။ သူများလှူခဲ့တဲ့ပန်းတွေကို
ပြန်ပြုပြင်ပြီး ပူဇော်ပြီး အဲဒီပူဇော်မှုကိုပဲ အာရုံပြုပြီး မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို ပွားပါတယ်။ ဂုဏ်တော်ပွား
တဲ့အခါ စိတ်ကကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာပါတယ်။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၃၃

ပြုထားတဲ့ကောင်းမှုကို နှလုံးသားထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ပါတယ်။

သက်တမ်းစေ့လို့ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ မညီမညာဖြစ်နေတဲ့ ပန်းတွေကို ပြန်ပြုပြင်ပြီး ပူဇော်ခဲ့ရတဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သုနိက္ခိတ္တနတ်သားရယ်လို့ ဖြစ်ရပါတယ်။ မြန်မာလိုပြောရင်တော့ “ကောင်းကောင်းထား”ပါ။ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသလို အခြံအရံတွေလည်း များစွာရပါတယ်တဲ့။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို ရောက်လာပြီး ဘယ်လိုကုသိုလ်တွေပြုခဲ့လို့ ဒီစည်းစိမ်တွေရတာလဲလို့ ကောင်းကောင်းထားနတ်သားကို မေးတော်မူပါတယ်။

ဒီတော့ နတ်သားက “တပည့်တော်ဟာ ရွှေစေတီမှာ ဖရိုဖရဲ မညီမညာ တင်ထားတဲ့ပန်းတွေကို ကြည့်လို့ ကောင်းအောင် ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပြုပြင်ပြီး ပူဇော်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီကုသိုလ်ကြောင့် ဒီနတ်စည်းစိမ်တွေကို ခံစားနေရတာပါဘုရား”လို့ ပြန်လျှောက်ပြပါတယ်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က လူ့ပြည်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားကို ပြန်လျှောက်ကြပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း ဒီအကြောင်းကိုပဲ လူပရိသတ်ကို ပြန်ဟောပြပေးတော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားကို နာကြားရတဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ သုနိက္ခိတ္တနတ်သားကို အားကျပြီး “ငါတို့လည်း သုနိက္ခိတ္တ နတ်သားလို ပိုက်ဆံကုန်စရာမလိုဘဲ သူများလှူတဲ့ ပန်းကို ကြည်ညိုဘွယ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပြုပြင်ပူဇော်ရင် နတ်စည်းစိမ်ကို ရလိမ့်မယ်”လို့ နှလုံးသွင်းပြီး စေတီတော်ကို ရောက်တဲ့အခါ သူများတင်လှူပြီးသား ပန်းတွေကို ကြည်ညိုဘွယ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြီး ပြန်ပူဇော်ကြပါတယ်။ အဲဒီကုသိုလ်ကြောင့်ပဲ သူတို့လည်း နတ်ပြည်ရောက်ကြရပါတယ်တဲ့။

(ဝိမာနဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ၊ သုနိက္ခိတ္တဝတ္ထု)
ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်လိုက်ပုံလေးကို သဘောကျလို့ ဒီဝတ္ထုလေးကို ထုတ်ပြလိုက်တာပါ။

ပင်ကိုယ်အားဖြင့် သူ့ရဲ့စိတ်ကလေးကကို မှန်နေလို့ပါ။ ပန်းတွေပြုပြင်နေတဲ့အချိန်မှာ ပန်းပိုင်ရှင်တွေကို အပြစ်တင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။ လူငယ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ဆရာကြီးလုပ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။ တကယ့်ကို စိတ်ထားဖြူဖြူလေးနဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံလည်း မကုန်ခဲ့ပါဘူး။ ကုသိုလ်များ ရချင်တဲ့သူ အတွက်တော့ အမြဲကို လွယ်နေတော့တာပါ။

စေတီကနေ အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာနေမယ်ဆိုတာ တွေး

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်တို့ ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၃၅

ကြည့်တဲ့သူတောင် စိတ်ချမ်းသာရတာပါ။

စာရေးသူက စိတ်ချမ်းသာအောင်နေတဲ့သူဆို သိပ်
အားကျတာပါ။

စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုနေမလဲ . . . ?။

တချို့ကျတော့ စိတ်ချမ်းသာကြပါတယ်။ တချို့
ကျတော့ စိတ်မချမ်းသာကြပါဘူး။

အဖြေကတော့ တိုတိုပါပဲ။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ်တွေ ကိန်းနေရင်
စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကုသိုလ်စိတ်တွေ ကိန်းနေရင် စိတ်
ချမ်းသာရပါတယ်။

တစ်ခါတလေ စိတ်ချမ်းသာနေပြီဆိုရင် ကိုယ့်
ရင်ထဲကို ပြန်အာရုံပြုကြည့်လိုက်ပါ။ ကုသိုလ်စိတ်တွေ
ကိန်းနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါနနဲ့ယှဉ်တဲ့ကုသိုလ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေယျာဝစ္စပရဟိတနဲ့ယှဉ်တဲ့ ကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဂုဏ်တော်၊ မေတ္တာ၊ ဝိပဿနာနဲ့ယှဉ်တဲ့ ကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ကုသိုလ်တစ်ခုခု ကိန်းနေလို့ပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီဆိုရင်လည်း
အကုသိုလ်စိတ်တစ်ခုခု ကိန်းနေလို့ပါ။ ဒေါသပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဣဿာမစ္ဆရိယပဲဖြစ်ဖြစ် အကုသိုလ်စိတ်တစ်ခုခုဝင်နေတာ
တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

တကယ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲနေလို့ ကိုယ့်ရင်ထဲကို

သတိနဲ့ပြန်ကြည့်လို့ အကုသိုလ်စိတ်တစ်ခုခု ကိန်းနေတာ တွေရရင် “ဒီအကုသိုလ်စိတ်ကလေးကြောင့် ငါ့စိတ်ဆင်းရဲ နေရတာပဲ” ဆိုပြီး ဆင်ခြင်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ကုရိယာပုထ်နဲ့ သေချာထိုင်ပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲက အကုသိုလ် စိတ်ကလေးကို စိတ်နဲ့ပဲ ပြန်ကြည့်နေလိုက်ပါ။ ဖြစ်နေတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်ကလေးကို စိတ်နဲ့ပဲပြန်သိနေလိုက်ပါ။ တစ်မိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်မိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးမိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးမိနစ်-ဆယ်မိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ကလေး ယူပြီး ကိုယ့် ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကလေးကို သတိကပ်ပြီး သိနေ လိုက်ပါ။

သိပါ သိပါများလာရင် ထွက်သွားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲရောက်နေတဲ့ အကုသိုလ် က သိပ်ပြီးကြီးနေရင်တော့ အချိန်ကလေးတော့ ယူပေးရ ပါမယ်။

သိပါ များများလာရင်တော့ တဖြည်းဖြည်း လျော့ လျော့သွားပါလိမ့်မယ်။

ဒါက စိတ္တာနုပဿနာခေါ်တဲ့ ဝိပဿနာနဲ့ အဆင့် မြင့်မြင့် ပယ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပါ။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ်တစ်ခုဝင်လာရင် အဲဒီအကုသိုလ်စိတ်ကို ဉာဏ်နဲ့စိုက်ကြည့်တဲ့အလုပ်ကို သေချာ ထုံထားလိုက်ပါ။ ကြာလာရင် ကိုယ်မျှော်လင့်တဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုလေးတွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၃၇

ကိုယ်က ဝိပဿနာနဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့် မပယ်နိုင်
သေးဘူးဆိုရင်တော့ ဖြစ်နေတဲ့ အကုသိုလ်ကလေးကိုပဲ
စိုက်ကြည့်ပြီး “အကုသိုလ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး၊ စိတ်ကို
လည်း ပူလောင်စေတယ်၊ ရုပ်ကိုလည်း ပူလောင်စေတယ်”
လို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာလေး ဆင်ခြင်ပေးနေလိုက်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့
ဆင်ခြင်မှုကို အသိဉာဏ်က လက်ခံသွားပြီဆိုရင် ဖြစ်နေတဲ့
အကုသိုလ်လေးက ထွက်သွားတာများတယ်။

ဆင်ခြင်ပေမယ့် အသိဉာဏ်ပိုင်းက လက်မခံ
သေးဘူးဆိုရင်တော့ အကုသိုလ်က မထွက်သေးပါဘူး။
ဆင်ခြင်မှုတွေများလာတဲ့အခါ အသိဉာဏ်ပိုင်းက လက်ခံ
သွားတဲ့အခါမှာတော့ အကုသိုလ်လေးက မနေဝံ့တော့
ပါဘူး။ ထွက်ကိုထွက် သွားရတော့တာပါ။

ဆင်ခြင်တဲ့နေရာမှာ “ဘယ်သူတွေ ဘယ်တုန်းက
ဘယ်လိုပြုခဲ့လို့ ဘယ်လိုဆိုးကျိုးတွေပေးသွားတာ” စသည်
ဖြင့် ကိုယ် လက်တွေ့ တွေ့မြင်ခဲ့ရတာလေးတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး
အကုသိုလ်ရဲ့အကျိုးအပြစ်ကလေးတွေကို ပေါ်နိုင်သမျှ
ပေါ်အောင်ပုံဖော်ပြီး ကိုယ်ဆင်ခြင်တတ်သလို ဆင်ခြင်လို့
လည်း ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ကြားဖူးထားတဲ့
အကုသိုလ်ဆိုးကျိုးဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေကို အာရုံပြုပြီး
ဆင်ခြင်လို့လည်း ရပါတယ်။

အဓိကကတော့ ဒီအကုသိုလ်စိတ်ကလေးကြောင့်
ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်ဆိုတာ သေချာသိထားဖို့ပါပဲ။

သိထားပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအကုသိုလ်
စိတ်ကလေးကို မလိုလားဘူးဆိုရင် ဆင်ခြင်ပြီးပဲ ပယ်ပယ်၊
ဝိပဿနာမှတ်ပြီးပဲ ပယ်ပယ် ပယ်လို့လွယ်သွားတာများ
ပါတယ်။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ အကုသိုလ်ပယ်ပုံနဲ့
ပတ်သက်လို့ အလေ့အထ နည်းနေသေးတယ်ဆိုရင်တော့
သူများထက် ပိုပြီး ထပ်ကာ ထပ်ကာလေး ဆင်ခြင် ဆင်ခြင်
သိသိပေးနေရပါမယ်။ အလေ့အကျင့်လုပ်ပါများလာရင်
အလုပ်က သင်သွားတာများပါတယ်။

ဆင်ခြင်လို့ သိလို့ အကုသိုလ်လေးထွက်သွားတဲ့
အခါ နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတော့ ကိုယ့်
ရင်ထဲမှာ ကုသိုလ်စိတ်ကလေးတစ်ခု ရောက်လာအောင်
လုပ်ရပါတယ်။ အလွယ်ဆုံးနည်းကတော့ အရဟံဂုဏ်တော်
လေးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပွားနေလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း
အလွယ်တကူ ကုသိုလ်စိတ်ကလေး ဝင်လာတာပါ။

အရဟံ = ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော
မြတ်စွာဘုရား။ အရဟံ = ကိလေသာ ကင်းတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား။ အရဟံ = စိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင်
မကောင်းမှုကို ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရားလို့ ထပ်ကာ
ထပ်ကာလေး ပွားနေလိုက်ပါ။

ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာရှိတဲ့ဘုရားကို ရေကပ်တာ၊
ပန်းကပ်တာတွေ လုပ်လိုက်ရင်လည်း ရပါတယ်။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၃၉

လက်တွေ့ အသုံးပြုကြည့်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် သိပ်ပျော်ရတာပါ။ နောင်အကုသိုလ်စိတ် ကလေး ဝင်လာလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အခါ ပယ်ထုတ်ရမှာ ဝန်မလေးတော့ပါဘူး။

ဝင်လာတဲ့အကုသိုလ်ကို ပယ်နည်းတွေက စာမှာ အများကြီးရှိနေတာပါ။ နည်းအများကြီးထဲက ကိုယ့်အတွက် လွယ်တဲ့နှစ်နည်းလောက်ကို လက်ကိုင်ထားလိုက်ရင် ရပါတယ်။ အကုသိုလ်ဝင်လာတဲ့အခါ ကိုယ့်အတွက်လွယ်တဲ့ ကိုယ်လက်ကိုင်ထားတဲ့နည်းနဲ့ ပယ်ပယ်ထုတ်ထုတ် သွားဖို့ပါပဲ။ ဝင်လာတဲ့အကုသိုလ်ကို မပယ်ဘဲ မခွာဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရင် အကုသိုလ်က တိုးတိုးပွားပွား လာတာ များပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အကုသိုလ်တိုးလေ တိုးတိုးပြီး စိတ်ဆင်းရဲရလေလေပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ သိပ်ပြီး အရေးကြီးပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာနေမှ လောကီအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ လောကုတ္တရာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အဆင်ပြေ တာပါ။ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့စိတ်ကို စိတ်နဲ့ပဲ ပြန်ကုရပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် မှာ အကုသိုလ်မဖြစ်ဖို့က ပထမဦးစားပေးပါ။ ကုသိုလ်ဖြစ် ဖို့က ဒုတိယဦးစားပေးပါ။ ဆိုလိုတာက ကုသိုလ်မဖြစ်ရင် နေပါစေ၊ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင်တော့ အထူးစောင့်ထိန်း ရမှာပါ။

အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။
 ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။
 ဒီတော့ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း
 က ဘာလဲ၊ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက
 ဘာလဲ။

စာပေအရပြောရရင်တော့ အယောနိသော
 မနသိကာရဖြစ်ရင် အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ယောနိ
 သောမနသိကာရ ဖြစ်ရင် ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာလိုပြောရင်တော့ နှလုံးသွင်းမှားရင်
 အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးသွင်းမှန်ရင် ကုသိုလ်စိတ်
 ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကိုထောက်ပြီး ကုသိုလ်စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်
 ဖြစ်ခြင်းဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာပဲ အဓိကကျနေပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘယ်
 လောက်ပဲ ဖောက်ပြန်တဲ့အမှုအရာ ပြနေဦးတော့ ကိုယ့်မှာ
 ယောနိသောမနသိကာရ ရှိနေရင် အကုသိုလ်စိတ်မဖြစ်တော့
 ပါဘူး။ အေးဆေးပါပဲ။

လူသုံးယောက်ရှိပါတယ်။

ပထမတစ်ယောက်က ပင်ကိုယ်ပါရမီဓာတ်ခံ သိပ်
 အားကောင်းပါတယ်။ ဘယ်အာရုံဆိုးနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ နှလုံး
 သွင်း မှန်နေတဲ့အတွက် သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ပြုံးပြုံး
 ပြုံးပြုံးနဲ့ပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တွေ့ဖူးကြမှာပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၄၁

ဒုတိယတစ်ယောက်ကျတော့ ပင်ကိုယ်ဓာတ်ခံ အားနည်းနေတဲ့အတွက် အာရုံဆိုးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ နှလုံးသွင်းမှားပြီး အကုသိုလ်စိတ်ကတန်းကနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူက နှလုံးသွင်းမှားတာကိုချက်ချင်း သိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှလုံးသွင်းမှန်အောင် ပြန်ပြီး ပြုပြင် ဆင်ခြင်ပြီး ယူပါတယ်။

နှလုံးသွင်းမှားမှုကြောင့် အကုသိုလ်စိတ်တွေတော့ ဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ ဖြစ်ပေမယ့် ပြန်ပြုပြင်ယူလိုက်တော့ အကုသိုလ်စိတ်ဟာ ရင်ထဲမှာ အခိုက်အတန့်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်ကျော့ရှည်မနေတော့ပါဘူး။

တတိယတစ်ယောက်ကျတော့ အာရုံဆိုးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ နှလုံးသွင်းမှားမှုကြောင့် အကုသိုလ်စိတ် တွေ ဝင်လာပါတယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသွင်းမှားလို့ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေတာ ကို မသိတော့ဘဲ တစ်ဖက်က အာရုံဆီကိုပဲ စိတ်ကရောက် ရောက်နေပြီး အကုသိုလ်စိတ်တွေချည်း ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်နေတော့တာပါ။

“သူက ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ၊ ငါကလည်း ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်တာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူက အင်္ကျီ ပန်းရောင်လေးဝတ်ထားတယ်၊ ငါက လှေကားလက်တန်း လေးကို ကိုင်ထားတယ်” စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပျက်သမျှတွေကို

အသေးစိတ် ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ထပ်ကာ ထပ်ကာ တွေးတွေး
ပြီး ခံစားနေတော့တာပါ။ ဒီလိုပါပဲ နောက်ရက်တွေ
မှာလည်း တွေးချိန်ရောက်လာတာနဲ့ “သူက ငါ့ကို ဘယ်လို
ပြောလိုက်တာ” စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်တွေးတော့
တာပါ။ ဖြစ်စတုန်းက ဒီလောက်မဟုတ်ပေမယ့် တွေးပါ
တွေးပါ များများလာတော့ အတွေးက အကုသိုလ်စိတ်ကို
ပိုပိုတိုးတိုး သွားစေတော့တာပါ။

ကြာလာတော့ အာရုံဆိုးတစ်ခုတွေ့လို့ မကျေနပ်
စိတ်ကို ပြန်ပြန်တွေးတတ်တဲ့ အထဲက ကိုရီးယားကားစွဲသလို
စွဲသွားတော့တာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရမယ့်
အချိန်မှာတော့ အတွေးက အားထုတ်စရာမလိုဘဲနဲ့ ပေါ်လာ
တော့တာပါ။

ဒီတော့ စိတ်ဆင်းရဲရပြန်ရော။

ကိုယ်က တွေးတွေးပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အချိန်မှာ
ဟိုတစ်ဖက်သားက သိတောင်သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လူသုံးမျိုးထဲမှာ ကိုယ်က ပထမအမျိုးအစားထဲမှာ
မပါရင်တောင် စိတ်ကို ပြန်ပြုပြင်ယူတဲ့ ဒုတိယအမျိုးအစား
ထဲမှာ ပါအောင်တော့ ကြိုးစားရပါမယ်။

တကယ်လို့ တတိယအမျိုးအစားထဲမှာပါတယ်
ဆိုရင်လည်း ဘာမှအားငယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဘယ်ကိစ္စပဲ
ဖြစ်ဖြစ် လေ့ကျင့်ယူရင် ရတာပါပဲ။ အလေ့အကျင့်များလာ
တဲ့အခါ ဒုတိယအမျိုးအစားထဲမှာ ဝင်လာမယ်။ နောက်

မြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၄၃

ဆက်လေ့ကျင့်တဲ့အခါ ပထမအမျိုးအစားထဲမှာတောင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဝင်သွားတော့တာပါ။

အဲဒီအထုံပါရမီဓာတ်ဟာ နောက်ဘဝအထိပါ ဆက်ပါသွားတော့မှာပါ။

ဝင်လာတဲ့အကုသိုလ်ကို ပယ်တတ်သလို ပယ်ပယ် ပြီး နှလုံးသွင်းမှန်အောင် နေမယ်။ ကုသိုလ်လေးတွေ ဆက် ကာ ဆက်ကာ ပြုပြုပေးပြီး နေသွားမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ဆင်းရဲလည်း ခဏသာ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ကိုယ့်ရဲ့စိတ် ကလေးက အချိန်များများ စိတ်ချမ်းသာနေတော့မှာပါ။

အဲဒီစိတ်ချမ်းသာတဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်ဖြစ်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ။

ဒါက အကုသိုလ်စိတ်ဝင်လို့ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ သူအတွက် ပြောတာပါ။ အဲဒီလောက်လည်း ကိုယ်က အကုသိုလ်စိတ်မဝင်ဘူး။ အဲဒီလောက်လည်း အရမ်းကာ ရော စိတ်ဆင်းရဲမနေဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကလေး အမြဲငြိမ်းအေးနေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ နည်းတစ်မျိုးနဲ့ ထုံပွားကြည့်ရအောင်ပါ။

ဒီတော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုနေမလဲ..?။

စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ရင်ထဲ ကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဣဿာမစ္ဆရိယ၊ ရာဂ၊ တဏှာစတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေ ဝင်လာလို့ပါ။ ဒီသဘောကို ကိုယ်က အရင်သဘောပေါက်ထားလိုက်ပါ။

ဒီတော့ မနက်အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ “ငါ ဒီနေ့ သတိပဋ္ဌာန်ရယ်၊ နမောတဿရယ်နဲ့ ငါ့စိတ်ကလေးကို ငြိမ်းအေးအောင် နေမယ်” လို့ သုံးခါလောက် စိတ်ထဲကနေ အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပါ။

အိပ်ရာထကတည်းက သတိပဋ္ဌာန်လေးနဲ့ ထ လိုက်ပါ။ ရေချိုးခန်းဝင်တာ၊ မျက်နှာသစ်တာ၊ သွားတိုက် တာ၊ မျက်နှာသုတ်တာ၊ ခြေလှမ်းလှမ်းတာ၊ ခြင်ထောင် သိမ်းတာ၊ စောင်ခေါက်တာ၊ မီးဖိုချောင်ဝင်တာ စသည် တွေကို သိသိနေလိုက်ပါ။

တကယ်လို့ မှတ်ရတာ ကြာလာလို့ နည်းနည်း ငြီးငွေ့လာရင် နမောတဿကို လှည့်ပွားနေလိုက်ပါ။ နမောတဿ ပွားလို့ အားရလာတဲ့အခါ သတိပဋ္ဌာန်ကို ပြန်မှတ်ပါ။ သတိပဋ္ဌာန်လေးနဲ့နေလိုက်၊ နမောတဿ လေးနဲ့နေလိုက်နဲ့ သေချာ သတိကပ်ပြီး နေနေလိုက်ပါ။

သတိပဋ္ဌာန်လေးနဲ့ နေနေတဲ့အချိန်၊ နမောတဿ ပွားနေတဲ့အချိန်လေးမှာ လောဘ၊ ဒေါသ စတဲ့ အကုသိုလ် တရားတွေ မဝင်ပါဘူး။ အဲဒီ အကုသိုလ်တရားတွေ မဝင်ရင် စိတ်ကလေးက ငြိမ်းအေးနေတော့တာပါ။

တစ်နေ့လုံး မကျင့်နိုင်ရင်တောင် မနက်ပိုင်းလေး မှာတော့ အချိန်လေးသတ်မှတ်ပြီး ကျင့်ကြည့်စေချင် ပါတယ်။ ကျင့်စရာ နည်းနည်းခက်ချင် ခက်မယ်။ ကျင့်ပါ များလာရင်တော့ မှတ်ရ ပွားရတာ လွယ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၄၅

ဝိပဿနာဆိုတာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာ
တွေမြင်ပါမှ ဝိပဿနာစစ်စစ်ဖြစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သွားရင်
သွားတယ်လို့ သိနေတဲ့အချိန်မှာ သောက်ရင် သောက်တယ်
လို့ သိနေတဲ့အချိန်မှာ သတိဖြစ်နေတဲ့အတွက် အကုသိုလ်
စိတ်ကလေးတွေက မဝင်ပါဘူး။ မဝင်တဲ့အတွက် စိတ်
ကလေးက ငြိမ်းအေးနေတော့တာပါ။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ
ကိုယ့်အတွက် တော်တော်လေးဟုတ်နေပါပြီ။

ဒါလေးကိုတော့ စမ်းပြီးကျင့်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။
စိတ်ကလေး ငြိမ်းအေးနေစေချင်လို့ပါ။ သိပ်ပြီးခက်လှတဲ့
ကျင့်စဉ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

တချို့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေဟာ တွေးလို့ဖြစ်ရတာပါ။
တွေးတာက ကြာလာရင် အကျင့်ပါသွားတတ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲစရာတစ်ခု တွေးမိလိုက်တာနဲ့ “တွေး
တယ်၊ တွေးတယ်”လို့ မှတ်ချလိုက်ပါ။ “တွေးတယ်၊ တွေး
တယ်”လို့ သိချလိုက်ပါ။ မှတ်ရတာ ကိုယ့်အတွက် သိပ်ခက်
နေရင်လည်း နမောတဿကို အားရသလောက် ပွားချ
ပစ်လိုက်ပါ။ မတွေးမိအောင်လည်း အကျင့်လုပ်ထား
လိုက်ပါ။

သေရင်တောင် အားလုံးကို ထားခဲ့ရဦးမှာဆိုတော့
သေခြင်းတရားနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ
တွေက ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။

လူတော်တော်များများဟာ ပူလောင်နေကြတာများ

၄၆

ရဝေန္တလ်(အင်းမ)

ပါတယ်။ တချို့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သိပ်ချမ်းသာကြတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း ပူလောင်နေကြတာပါပဲ။

စိတ်ပူလောင်လာရင် သက်သာလို သက်သာငြား ထင်မိထင်ရာ အကုသိုလ်တွေကို လုပ်ချလိုက်ကြပါတယ်။

ဒါဆိုရင် သံသရာအတွက်ပါ ကြောက်စရာကောင်းသွား ရပါတယ်။

လူနှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

စိတ်ပူလောင်နေလို့ သတိပဋ္ဌာန်အားထုတ်တဲ့ သူရယ်။

ပင်ကိုယ်အားဖြင့် စိတ်က အေးနေပေမယ့် အမြဲ စိတ်ကလေးအေးနေဖို့ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်တဲ့ သူရယ်။

ဒီတော့ စိတ်ညစ်ရင်လည်း သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်ရမှာပါ။ စိတ်ချမ်းသာရင်လည်း ဆက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ သတိပဋ္ဌာန်တရားပဲ အားထုတ်ရမှာပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်းတစ်ပါးဟာ ကဿပဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာမှာ အနှစ် နှစ်သောင်း ရဟန်း တရားကို အားထုတ်ပြီး ကွယ်လွန်တဲ့အခါ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကနေ စုတေတဲ့အခါကျတော့ ဗာရာဏသီပြည် မိဖုရားကြီးရဲ့ဝမ်းမှာ ဝင်စားပါတယ်။

ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတာဆိုတော့ မင်းသားငယ်က မိန်းမတွေကိုင်တာကို မကြိုက်ပါဘူး။ ရေချိုးတာပြုတာ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၄၇

ကိုလည်း ယောက်ျားတွေကပဲ ပြုပေးရပါတယ်။ နို့တိုက်တာ
တောင် မိန်းမတွေက ယောက်ျားအသွင်ဝတ်ပြီး တိုက်ရ
ပါတယ်။ မိန်းမတွေရဲ့ အနံ့အသက်ကိုတောင် အလိုမရှိတဲ့
အတွက် အနိတ္တိဂန္ဓလို့ အမည်ပေးထားကြပါတယ်။

အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ နန်းတွင်းကချေသည်
တွေနဲ့ ချောမြူဖြားယောင်းပေမယ့် မရပါဘူး။ သင့်တော်တဲ့
မင်းသမီး တစ်ပါးပါးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတာကို
လည်း လက်မခံပါဘူး။

တိုက်တွန်းပါများလာတော့ မင်းသားငယ်က
အလွန်လှတဲ့ မိန်းမရွှေရုပ်တစ်ခုကို ထုစေပြီး “ဒီလောက်
လှတဲ့ မိန်းမကိုရရင် ယူမယ်”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အမှန်တော့ မရနိုင်လောက်ဘူးထင်ပြီး မိန်းမ
မယူချင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။

အမတ်တွေ ရွှေရုပ်ကိုင်ပြီး ရှာကြတော့ မဒ္ဒရာဇ်
တိုင်း၊ သာဂရမြို့က ဘုရင့်ရဲ့သမီးတော်ကို ရခဲ့ပါတယ်။

ရလျှင်ရခြင်းပဲ အမတ်တွေက မင်းသားငယ်ဆီကို
ရွှေရုပ်နဲ့တူတဲ့ မင်းသမီးရပြီလို့ သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်။
ဒီသတင်း ကြားလိုက်ရုံနဲ့တင် မမြင်ရသေးဘဲ မင်းသမီး
အပေါ် ချစ်ခင်မှုရာဂတွေ ဖြစ်လာပါသတဲ့။ အဲဒီ ရာဂ
နှိပ်စက်မှုကြောင့်ပဲ ရထားတဲ့ ပထမဈာန်လည်း လျှောကျ
သွားပါသတဲ့။

မင်းသားငယ်ဟာ နေမထိ ထိုင်မသာနဲ့ တမန်

စေလွှတ်ပြီး မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာပါသတဲ့။ ခေါ်လာရင်း မြို့အပြင် နန်းတော်နားရောက်ခါနီးမှာပဲ မင်းသမီးလေးက ကွယ်လွန်သွားပါသတဲ့။

ဒီသတင်းလည်းကြားရော မင်းသားငယ်မှာ မဟာ သောကဖြစ်ရပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းသားငယ်က ပါရမီပါခဲ့သူဆိုတော့ ဖြစ်နေတဲ့ သောကရဲ့အပြစ်ကို တူးဖျံ့ဖို့ အားထုတ်ပါတော့ တယ်။

ဒီတော့ မင်းသားငယ်က ဆင်ခြင်ပါတယ်။ “ဒီ သောကဟာ ပဋိသန္ဓေမနေတဲ့သူမှာ မဖြစ်ဘူး၊ ပဋိသန္ဓေ နေတဲ့သူမှာသာ ဖြစ်ရတာ၊ ဇာတိတရားဟာ ဘဝကို စွဲဖြစ် တာပဲ”လို့ ရှေးက အားထုတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘာဝနာရဲ့အစွမ်းနဲ့ ဆင်ခြင်ပါတယ်။ ဆင်ခြင်တဲ့အခါ အပြန်အလှန် ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကိုမြင်ပြီး ဝိပဿနာတရား ဆက်ရှုမှတ်လိုက်တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ် ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

(သုတ္တန်ပါတ်အဋ္ဌကထာ၊ ပထမတွဲ၊ နာ ၆၀၊ ၆၁၊ ၆၂)

မင်းသားငယ်ဟာ သောကတော့ ဖြစ်လိုက် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နေတဲ့သောကကို ပြန်သိလိုက် ပါတယ်။ သိတဲ့အခါ တရားသဘောနဲ့ ပြန်ဆင်ခြင်ပါတယ်။ ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါ ဖြစ်နေတဲ့သောကက ပျောက်သွား ပါတယ်။ ဆင်ခြင်လို့ရရှိတဲ့ တရားသံဝေဂအသိကိုပဲ အခြေခံပြီး ဝိပဿနာဆက်ပွားပါတယ်။ နောက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

အရှင်မြတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။

တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ကွက်ချင်း တစ်ကွက်ချင်း ဖြစ်ဖြစ်သွားပုံလေးက သက်ရှိ တကယ့် တိဗ္ဗိဇာတ်လမ်းလေး တစ်ခုလိုပါပဲ။ သိပ်အားကျဖို့လည်း ကောင်းတာပါ။ သောကတော့ ဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ ဖြစ်လာ တဲ့သောကကိုပဲ အခြေခံပြီး အမြတ်ဆုံးပန်းတိုင်တစ်ခုကို ရောက်အောင် လှမ်းတက်လိုက်တာပါ။

ဒီတော့ ကိုယ်သောကဖြစ်လာတဲ့အခါ ပါရမီ မပြည့်သေးလို့ တရားထူးမရသေးဦးတော့ ဖြစ်နေတဲ့ သောကကို ပထမသိလိုက်ရပါမယ်။ သိတာနဲ့ သောက ဖြစ်ကြောမရှည်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြတ်ချလိုက်နိုင် ရပါမယ်။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်းသာချင်တဲ့သူချည်း ပါပဲ။ စိတ်မချမ်းသာချင်တဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တချို့ကျတော့ မိသားစုကာမဂုဏ်အာရုံထက် ကျော်လွန်ပြီး ပညာရှိတွေကဲ့ရဲ့တဲ့ လောကပြစ် ဓမ္မပြစ်သင့် စေတဲ့ တဏှာနဲ့ပဲ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာကြတာပါ။ တချို့ ကျတော့ တရားနဲ့ပဲ ရှာကြတာပါ။

တဏှာနဲ့ရှာတဲ့အခါ အစိုက်အတန့်တော့ စိတ် ချမ်းသာသလို ထင်ရပေမယ့် နောက်တော့လည်း စိတ်ဆင်းရဲ ရတာပါပဲ။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနောက်ကိုလိုက်နေတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး စိတ်ဓာတ်

တွေကျပြီး လုပ်မိလုပ်ရာတွေလုပ်ရင်း ပျက်စီးသွားရတော့တာပါ။ ကာမဂုဏ်နောက်ကိုလိုက်နေတဲ့သူဟာ “တရားသံ” ကြားရင် သိပ်နားခါးတာပါ။ ဒါက တရားရဲ့အရသာကို မသိသေးလို့ပါ။ နောက်ဆုံးစမ်းကြည့်တဲ့အနေနဲ့ ရိပ်သာတစ်ခုခုမှာပေတေပြီး ဆယ်ရက်လောက်ဝင်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ့်မှာ တရားပါရမိပါမလာဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ တကယ် တရားအရသာကို သိသွားတဲ့အခါ ကိုယ်တစ်ချိန်က အပျော်လိုက်ခဲ့တာတွေကိုတောင် ရှက်ပြီးရင်း ရှက်နေတော့မှာပါ။

တကယ်တော့ “ဘဝကို ဘယ်လိုနေမလဲ”ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မကြာခဏ စဉ်းစားရမှာပါ။ စဉ်းစားတဲ့အခါ တရားနဲ့ မနီးစပ်တဲ့သူကျတော့ တရားကိုဖယ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တာပါ။ ဒီတော့ အဓိကမကျတာတွေဘဲ အာရုံညွတ်ချလိုက်တော့တာပါ။ စဉ်းစားတဲ့အခါ တရားနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားနိုင်ရပါ့မယ်။ ဒါမှအမှန်ဆီကို ပို့ပေးနိုင်တာပါ။

ကိုယ့်အတွက် အားကိုးရာ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ တရားတော်တွေရှိတယ်ဆိုတာ သိထားပေးလိုက်စမ်းပါ။ တရားတော်တွေထဲမှာ လောကီကြီးပွားရေးတွေကော၊ လောကုတ္တရာကြီးပွားရေးတွေကော အပြည့်အစုံဟောထားတာပါ။

ဒီစကားတွေပြောတော့ အဲဒီစာရေးနေတဲ့သူကကော တရားတွေ ဘယ်လောက်ရှိနေလို့လဲလို့ မေးချင်

အက်ဆစ်လိုလူလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ရေခဲတုံးလိုလူက အစကတည်းက သူ့ကိုယ်တိုင်
က အေးမြပြီးသားပါ။ ဒီတော့ သူ့ကို ဘယ်သူပဲကိုင်ကိုင်
ကိုင်တဲ့သူ အေးမြရတာပါ။

တချို့က စိတ်သဘောထား သိပ်ပြီးမွန်မြတ်
ပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်သဘောထား မွန်မြတ်တဲ့သူနဲ့
ဆက်ဆံလိုက်ရပြီဆိုရင် တစ်ပါတ်ဆယ်ရက်လောက်
စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ရှိနေတော့တာပါ။ ပြီးတော့
သူ့ကိုအမှီပြုပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲကို ကုသိုလ်တွေလည်း ရောက်
ရောက်လာရတော့တာပါ။ ဒီလိုလူမျိုးကျတော့ ရေခဲတုံးလို
လူပါ။

ဒါက သူတစ်ပါးနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့အပိုင်းပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း “ငါ အက်ဆစ်လိုလူလား၊
ရေခဲတုံးလိုလူလား” ဆိုတာ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ရမှာပါ။

တကယ်လို့ ကိုယ်က အက်ဆစ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်
ပြန်ပြီးပြုပြင်ယူရမှာပါ။

အဓိကကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အက်ဆစ်ဖြစ်
တယ်ဆိုတာ ပထမဆုံးလက်ခံနိုင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အက်ဆစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
လက်ခံနိုင်မှ ပြုပြင်ယူလို့ရတာပါ။

တကယ်လို့ ကိုယ့်ရင်ထဲကို အက်ဆစ်ဖြစ်တဲ့
ဣဿာမစ္ဆရိယစတဲ့ တရားတွေဝင်လာပြီဆိုရင် “ငါ အခု

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၅၇

အက်ဆစ် ဖြစ်နေပြီ၊ ငါက ရေခဲတုံးဖြစ်ချင်တာ၊ ဒီတော့ ငါဟာ ဣဿာမစ္ဆရိယမဖြစ်သင့်ဘူး”လို့ စိတ်ထဲက ကိုယ် နားလည်သလို ဆင်ခြင်လိုက်ရင်လည်း ဣဿာမစ္ဆရိယ လေးတွေ လျော့ကျသွားတတ်ပါတယ်။ စိတ်နဲ့ဆင်ခြင်လို့မှ အားမရရင် မပျောက်ရင် ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ပြီး ဒါမှမဟုတ် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ခပ်ကိုးတိုးလေး အသံထွက်ပြီး ဆင်ခြင် လို့ရပါတယ်။

စာရေးသူကတော့ တစ်ခါတလေ အက်ဆစ်လေး တွေ ကိုယ့်ရင်ထဲကို ဝင်လာတဲ့အခါ အနားမှာလည်း လူမရှိဘူးဆိုရင် အသံလေးထွက်ပြီး ဆင်ခြင်ပစ်လိုက် ပါတယ်။

တကယ်လို့အနားမှာ လူရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ရေချိုးခန်းထဲသွားပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားလေးဆီကို စိတ် ကလေးကို တည့်တည့်စိုက်ချပြီး အသံထွက် ဆင်ခြင်ပေး လိုက်ပါတယ်။ ဘေးလူမမြင်တာ မကြားတာဆိုတော့ ဘာမှ လည်း ရှက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။

ကိုယ်က ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အကုသိုလ်ကို အဆင့်မြင့် မြင့်လေး ပယ်ထုတ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာရှုမှတ်ပြီး ပယ်ထုတ်လိုက်ဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းဝိပဿနာကို အား မထုတ်ဖူးသေးတာဆိုတော့ လူတိုင်းဝိပဿနာနဲ့ပယ်ဖို့ ကျတော့ ခက်သွားရပြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်ခြင်ပြီး ပယ်လို့လည်းရပါတယ်။

စိတ်ဆိုတာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲယူလို့ လွယ်ကူပါတယ်။ ကိုယ်က ပြုပြင်ချင်တဲ့စိတ်ရှိဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။

တကယ်သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် အက်ဆစ်လို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်သူမှ မဆက်ဆံချင်ကြပါဘူး။ ဒီသဘောလေးကို အာရုံပြုပြီး ကိုယ်ဟာအက်ဆစ်မဖြစ်အောင် အထူးသတိထားရပါမယ်။ အက်ဆစ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း အမြန်ဆုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲယူနိုင်ရပါမယ်။

ဂုဏ်တော်ရယ်၊ မေတ္တာရယ်၊ ဝိပဿနာရယ် သုံးမျိုးကို နေ့တိုင်းလေး ပွားပေးသွားနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ အက်ဆစ်ကနေ ရေခဲတုံးပြန်ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ရေခဲတုံးအဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ဂုဏ်တော်ရယ်၊ မေတ္တာရယ်၊ ဝိပဿနာရယ်မှာ အစွမ်းသတ္တိကိုယ်စီ အပြည့်ရှိနေလို့ပါ။

ဂုဏ်တော်ကို ငါးမိနစ်၊ မေတ္တာကို ငါးမိနစ်၊ ဝိပဿနာကို ငါးမိနစ်။ တစ်နေ့ကို ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်လေး နေ့စဉ်ပွားနိုင်တယ် ဆိုရင်ပဲ မဆိုးပါဘူး။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်တော်ရယ်၊ မေတ္တာရယ်၊ ဝိပဿနာရယ်ရောက်လာပြီဆိုရင် အက်ဆစ်ဖြစ်တဲ့ ဣဿာမစ္ဆရိယ စတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေဟာ ထွက်ပေးရတော့တာပါ။

ပွားစမှာတော့ ချက်ချင်းရေခဲတုံး မဖြစ်နိုင်သေး

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၅၉

ပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကလေးကို တရားသုံးမျိုးနဲ့ ထုံပါများများ
လာရင် အကုသိုလ်တွေက ဝင်ခွင့်မသာတော့တဲ့သဘောပါ။

ကိုယ့်ရင်ထဲကနေ ဣဿာမစ္ဆရိယစတဲ့တရားတွေ
ထွက်သွားပြီဆိုရင် ပထမဆုံးအကျိုးက သိပ်ပြီးစိတ်ချမ်းသာ
ရတော့တာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ်စိတ်ချမ်းသာချင်တယ်
ဆိုရင် ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အက်ဆစ်တွေကို ထုတ်ပစ်ဖို့ပါ။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အက်ဆစ်တွေ
ထွက်သွားပြီး ရေခဲတုံးတွေ ဝင်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်လည်း
စိတ်ချမ်းသာရသလို ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံနေရတဲ့သူတွေလည်း
စိတ်ချမ်းသာရတော့တာပါပဲလေ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၃ · ၉ · ၂၀၀၇

သူခိုးနှင့် ဝိပဿနာ

တစ်ခါတုန်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ရေဘူးကိုယ်စီယူပြီး လယ်ထွန်ဖို့ လယ်တောထဲကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လယ်ထွန်ရင်း မောလာတော့ တစ်ယောက်က သစ်ပင်ရင်းမှာရှိတဲ့ ရေဘူးကိုသောက်မယ်အလုပ်မှာ “ငါ့ရေဘူးသောက်လိုက်ရင် ခဏလေးကုန်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ရေဘူးသောက်လိုက်မှပဲ၊ သူ့မြင်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ”ဆိုပြီး သူများရေဘူးကို သောက်လိုက်ပါတယ်။

လယ်ထွန်ပြီးလို့ ညနေအလုပ်ကပြန်တော့လည်း နှစ်ယောက်အတူတူပဲ ရေချိုးဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့ပါတယ်။

နောက်ရေချိုးပြီးလို့ ကမ်းပေါ်တက်တော့ ရေချိုးပြီးစဆိုတော့ စိတ်ကော ရုပ်ကောကြည်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရေခိုးသောက်ထားတဲ့သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်ပါတယ်။

“ငါ ဒီနေ့မကောင်းတဲ့ ကာယကံစသည့် တစ်ခုခု

မြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၆၁

များ ပြုခဲ့မိလေမလား” ပေါ့။

ဆင်ခြင်လိုက်တော့ မနက်က ရေခိုးသောက်ခဲ့တဲ့ မိတာကို ပြန်သတိရပါတယ်။ ဒီတော့ တော်တော်လည်း တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။

“ဒီအကုသိုလ်ကံဟာ ငါ့ကိုအပါယ်ချတော့မှာပဲ” လို့ တွေးရင်းပြုခဲ့တဲ့အပြစ်ကို ပြန်ဆင်ခြင်ပြီး ဝိပဿနာ တရားကို ရပ်လျက်ပဲ ပွားများပါတယ်။ ရပ်လျက်ပွားရင်းပဲ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

အဖော်သူငယ်ချင်းလည်း ရေချိုးပြီးလို့ ကမ်းပေါ် တက်လာတော့ အိမ်ပြန်ကြဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းက “ငါ့အနေနဲ့ အိမ်ကိုအလိုမရှိ တော့ဘူး။ ငါတို့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပြီ”လို့ ပြန်ပြောလိုက် ပါတယ်။

သူငယ်ချင်းအဖော်က အံ့သြနေပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလို့ပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းမှာ လူ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ပဲဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်း အဖော်က “သင်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာပြောတယ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ နဲ့လည်း မတူဘူး”လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကလည်း “ကဲ . . ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ ပြောပါဦး”လို့ ပြန်ပြော ပါတယ်။

သူငယ်ချင်းအဖော်ကလည်း “ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဆိုတာ

၆၂

ရဝေဒ္ဓိယ(အင်းမ)

ဦးခေါင်းမှာ ဆံလက်နှစ်သစ်ပဲရှိတယ်။ ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့ သင်္ကန်းရုံ၊ သပိတ် လွယ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဟိမဝန္တာ နန္ဒမူလိုဏ်ဂူမှာ နေကြတယ်"လို့ ပြောပြပါတယ်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်လည်း ဦးခေါင်းကို လက်နဲ့ သပ်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းအဖော်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွား ပါတယ်။

နောက်တော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်လည်း ဟိမဝန္တာနန္ဒမူလိုဏ်ဂူကို ကြွသွားပါတော့တယ်။

ငါးရာ့ငါးဆယ်ပါနိယဇာတ်ကလာတဲ့ ဝတ္ထု လေးပါ။

ဒီဝတ္ထုလေးမှာ အဆင့်လေးဆင့်တွေရပါတယ်။ ပထမ အဒိန္နာဒါနကံကို ကျူးလွန်တယ်။ ဒုတိယပြုခဲ့တဲ့ အမှားကို ပြန်ဆင်ခြင်တယ်။ တတိယဝိပဿနာပွားတယ်။ စတုတ္ထပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပါတယ်။

အဆင့်လေးဆင့်ကိုကြည့်ပြီး အဖြေက ဘယ်လို ထွက်လာသလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဒိန္နာဒါန = ခိုးမှုကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ ကျူးလွန်ခဲ့ ကျူးလွန်ခဲ့ ကိုယ့် အပြစ်ကို ကိုယ်ပြန်ဆင်ခြင်ရင်း သတိသံဝေဂဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာတရားရှုမှတ်လိုက်ရင် တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရသွားနိုင်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဒါက ဒီဝတ္ထုလေးထောက်ပြီး ပြောတာပါ။

ပိုပြီး ခိုင်မာသွားအောင် ပဋ္ဌာန်းဥပနိဿယပစ္စည်း

မြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၆၃

ကိုပါ အာရုံပြုကြည့်ရအောင်ပါ။

အကုသုလောဓဓမ္မာ၊ ကုသုလဿဓမ္မဿ
ဥပနိဿယပစ္စယေနပစ္စယော။

အကုသိုလ်တရားက ကုသိုလ်တရားကို ပြန်
ကျေးဇူးပြုတတ်ပါတယ်တဲ့။

အကုသိုလ်က ကုသိုလ်တရားကို ပြန်ကျေးဇူးပြု
တတ်တယ်ဆိုတော့ စာက သိပ်အံ့သြဖို့ ကောင်းနေပါတယ်။
ဘယ်လိုပြုသလဲဆိုတော့ - အဒိန္နံ အာဒိယိတွာ
တဿပဋိဃာတတ္ထာယ ဒါနံဒေတိ၊ သီလံသမာဒိ
ယတိ၊ ဥပေါသထကမ္မံ ကရေတိ၊ ဈာနံ ဥပ္ပါဒေတိ၊
ဝိပဿနံ ဥပ္ပါဒေတိ၊ မဂ္ဂဥပ္ပါဒေတိ၊ အဘိညံဥပ္ပါ
ဒေတိ၊ သမာပတ္တိံ ဥပ္ပါဒေတိ။

အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးမယ်၊
ခိုးပြီး ဒီအဒိန္နဒါနကံရဲ့အကျိုး ပယ်ဖျောက်စေဖို့ ဒါနတွေ
ပြုမယ်၊ သီလတွေ ဆောက်တည်မယ်၊ ဥပုသ်နေ့တွေမှာ
စောင့်ထိန်းရတဲ့ (၈)ပါးသီလ၊ (၉)ပါးသီလကို စောင့်ထိန်း
မယ်။ ဈာန်ဖြစ်စေတဲ့ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း တစ်ခုခုကို ပွားများ
မယ်။ ဝိပဿနာတရားကို ပွားများမယ်။

ဒါဆိုရင်တဲ့၊ မဂ်လည်း ရနိုင်ပါတယ်၊ အဘိညာဉ်
လည်း ရနိုင်ပါတယ်။ သမာပတ်လည်း ရနိုင်ပါတယ်တဲ့။

ဒါကမြတ်စွာဘုရားရှင် ပဋ္ဌာန်းမှာ တိုက်ရိုက်
ဟောပြထားတာပါပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ပဋ္ဌာန်းက ဆက်ပြထားပါ
သေးတယ်။

အမေကိုသတ်မယ်၊ အဖေကိုသတ်မယ်၊ ရဟန္တာကို
သတ်မယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်အောင်
လုပ်မယ်၊ သံဃာကို ဂိုဏ်းခွဲမယ်၊ အဲဒီလို အကုသိုလ်မျိုးတွေ
ကျူးလွန်ပြီးရင်တော့ ဒီအကုသိုလ်ကံတွေ ပယ်ဖျောက်ဖို့
အတွက် ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာတွေ ဘယ်လောက်
ပဲပြုပြု၊ ဘယ်လောက်ပဲပွားပွား ဒီဘဝဈာန်မဂ်ဖိုလ် မရနိုင်
တော့ပါဘူးတဲ့။ ကုသိုလ်တော့ဖြစ်တယ်ပေါ့လေ။

ကိုယ်က ဘယ်လို အကုသိုလ်ကံတွေပဲ ကျူးလွန်ခဲ့
ကျူးလွန်ခဲ့၊ ပဉ္စနန္တရိယကံငါးပါးကို မကျူးလွန်ရသေးဘူး
ဆိုရင် သတိသံဝေဂဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်လိုက်ရင်
တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ။

ကိုယ်က ဒီတရားသဘောလေးတွေကို အာရုံပြုပြီး
ပြုနေဆဲအကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်မှန်းသိပြီး ကျန်ရှိနေတဲ့
သက်တမ်းလေးကို ကုသိုလ်လေးတွေနဲ့ပဲ နေသွားဖို့ပါ။

“မထူးတော့ပါဘူးလေ”ဆိုပြီး အကုသိုလ်တွေကို
ဆက်ဆက်ပြုနေမယ်ဆိုရင်တော့ သစ်ပင်ဟာ ခုတ်ပါများ
လာရင် လဲသွားရတော့သလို ဘဝဟာလည်း မကောင်းတဲ့
ဂတိကို လဲကျသွားနိုင်ပါတယ်။

ပုထုဇဉ်ပီပီ ဘယ်သူမှ အမှားမကင်းကြပါဘူး။
ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ပြုနေဆဲ အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်မှန်းသိပြီး

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၆၅

ဆင်ခြင်ပစ်နိုင်ဖို့ပါပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ မသိလို့မှားခဲ့တာတွေကို ထားလိုက်ပါတော့။ ကျန်ရှိနေတဲ့ သက်တမ်းလေးမှာ ကုသိုလ်လေးတွေ စိတ်ကောင်းလေးတွေနဲ့ နေသွားနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

အကုသိုလ်တစ်ခုကို မပြုမိအောင် ကြိုးစားလိုက်တာဟာ ကိုယ့်အတွက်တင် ကျေးဇူးများတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ပါ ကျေးဇူးများသွားတာပါ။

“သူခိုးနဲ့ဝိပဿနာ၊ ဝိပဿနာနဲ့သူခိုး”ဆိုတာ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းလို့ ထင်စရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူခိုးနဲ့ဝိပဿနာဆိုတာ ပဋ္ဌာန်းသဘောတရားအရ ဆက်စပ်နေပြန်ပါတယ်။

သူခိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ခိုးမယ်၊ ခိုးပြီး ကိုယ့်ရဲ့အပြုအမူအပေါ် အပြစ်တစ်ခုအနေနဲ့ ပြန်မြင်မယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်ခြင်မယ်၊ သံဝေဂဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့သံဝေဂကို အခြေခံပြီး ဝိပဿနာရှုမှတ်လိုက်မယ်ဆိုတော့ ထူးတရားမြတ်တွေရသွားနိုင်ပါတယ်။

“ငါ သူခိုးပဲ၊ ငါ သူခိုးပဲ”ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှစိတ်ဓာတ်တွေကျနေစရာ မလိုပါဘူး။ သူခိုး ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရင် တရားထူးတရားမြတ်မရနိုင်ဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားဟောမထားပါဘူး။

ဝိပဿနာဆိုတာ “ပညာ”ပိုင်းမှာ ပါသွားပါပြီ။ ပညာဆိုတာ အမှားအမှန် အကြောင်းအကျိုးကို ခွဲခြားပေး

တာပါ။ ကိုယ်က ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ အားထုတ်ရင်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ “ဉာဏ်” ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ခိုးစရာအာရုံနဲ့ ပြန်တွေ့ရရင်တောင် ခိုးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ခိုးတယ်၊ ခိုးတယ်ဆိုတာမသိလို့ ခိုးကြတာပါ။ သိသွားပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မခိုးတော့ပါဘူး။

အဲဒီလို သိဖို့အတွက် အသိကိုဖြစ်စေတယ်တဲ့ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ပြီး ရှာတဲ့နည်းလောက် ကောင်းတာ လောကမှာ ရှိကိုမရှိတော့ပါဘူး။

အဓိကကတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပါတယ်။ ဒီတော့ သိဖို့အတွက်ဆိုရင် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ပစ်ရမှာပါပဲ။ ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ ရိပ်သာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကိုယ့်နဲ့နီးစပ်ရာ ရိပ်သာတစ်ခုခုကို ပေတေပြီး ဇွတ်ဝင်ပစ်လိုက်ပါ။ တရားအားထုတ်ရင်း အားထုတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ်တစ်ခါမှ မသိဖူးတဲ့ အသိတွေ ရင်ထဲကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျင့်ပြီးရတဲ့အသိဟာ စာနဲ့ ရေးပြဖို့ သိပ်ခက်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ပြီး သိရတဲ့ အသိက သူများရေးပြ ပြောပြတာထက် ပိုရှင်းပါတယ်။

တရားအားထုတ်လို့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အသိရောက်သွားပြီဆိုရင် “ဪ . . လောကမှာ ဒီလိုတရားမျိုးတွေ ရှိပါလား” ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အံ့သြလို့ မဆုံးဖြတ်နေရ

မြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၆၇

ဦးမှာပါ။ ပြီးတော့ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ပြီး ရလာတဲ့ အသိဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လို နေထိုင်သွား ရမယ်ဆိုတာလည်း အလိုလိုသိသွားပါလိမ့်မယ်။

ခိုးတယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းရှိတာ မရှိတာနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ ရာထူးဌာနန္တရ ရှိတာ မရှိတာနဲ့လည်း မဆိုင် ပါဘူး။ သိတာ မသိတာနဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်။ မသိလို့ရယ်သာ ခိုးနေကြတာပါ။ သိရင် မခိုးတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်သိဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

အတိတ်အတိတ်ဘဝတွေက တရားပါရမီတွေပါခဲ့ ရင်လည်း ရင်ထဲမှာ တရားအသိလေးတွေ အလိုလိုရှိနေ တတ်ပါတယ်။ ဒီလို လူသူတော်ကောင်းလေးတွေက နေရာ တော်တော်များများမှာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာလေးတွေက အများနဲ့ယှဉ် လိုက်ရင် သိပ်ပြီး သိသာ ထင်ရှားနေပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သူတို့ရဲ့မျက်နှာ လေးတွေဟာ ကြည့်ပြီး ဝင်းနေတတ်ပါတယ်။ အတိတ် အတိတ်ဘဝကတွေက တရားအသိလေးတွေ ပါလာတာ ဆိုတော့ ခိုးဖို့မပြောနဲ့ ခိုးချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်မှာတောင် အတော် ကြောက်လှေ့ရှိပါတယ်။

တရားအသိလေးတွေ ပါရမီပါလာခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ၊ ခဏ္ဍဝိသာဏသုတ် ထဲက ဝတ္ထုလေးကို သွာသတိရလိုက်ပါတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းတစ်ပါးရှိပါတယ်။ သူ့ကို စားဖို့မျှး

က အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေနဲ့ ချက်ပြီးကပ်
ပါတယ်။ စားဖိုမှူးက မင်းကြီးပေးမယ့် ဆုတော်လာဘ်
တော်ကိုလည်း သိပ်ပြီးမျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
မင်းကြီးက ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် ချက်ကပ်ကပ်
ကောင်းတယ်လို့ ကျေးဇူးစကားတစ်ခွန်းတောင် မပြော
ပါဘူး။

ဒီတော့ စားဖိုမှူးက “ဒီမင်း အရသာကိုသိတယ်တဲ့
ဇီဝါဝိညဏ်ဓာတ် မရှိတာဖြစ်ရမယ်” ဆိုပြီး အရသာမရှိတဲ့
ခပ်ညှညအစား အစာကို ချက်ကပ်ပါတယ်။ မင်းကြီးက
အစားညှံမှန်း သိပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ ဆင်ခြင်ပြီးပဲ
စားပါတယ်။

မင်းကြီးက ဘာမှပြန်မပြောတဲ့အခါကျတော့
စားဖိုမှူးက “ဒီမင်း ကောင်းတာဆိုတာကို မသိဘူး” ဆိုပြီး
မင်းကြီးကို ခပ်ညှညပဲ ကပ်ပြီး ကျန်တာကို သူ့အတွက်
တိုတိုထားပါတော့တယ်။

မင်းကြီးက စားဖိုမှူး တိုတိုထားတာကို သိ
ပါတယ်။ ကြာလာတော့ စားဖိုမှူးတိုတာကိုပဲ “ဪ
လောဘဆိုတာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ မင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့မှာ
စားဖိုမှူးလောဘကြောင့် ထမင်းကောင်းကောင်းတောင်
မစားရပါလားလို့” ဆင်ခြင်ပြီး သံဝေဂ ဉာဏ်ဖြစ်သွား
ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ စားဖိုမှူးတိုတာကိုပဲ သံဝေဂ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၆၉

ဖြစ်ပြီး တောထွက် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်လိုက်တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပါ တော့တယ်။

မသိတဲ့သူကခိုးပြီး၊ သိတဲ့သူကတော့ သူတစ်ပါး ခိုးတာကိုပဲ သံဝေဂယူရင်း ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ပြီး တရားထူး တရားမြတ်တွေ ရသွားပါတယ်။ ဒါသိတာနဲ့ မသိတာ ကွာသွားတာပါပဲ။

လူတွေဟာ မသိသေးသရွေ့တော့ ခိုးနေကြ ဦးမှာပါ။ သိသွားရင်တော့ မခိုးတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ သိဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ မသိလို့မှားကြရတာပါ။ သိရင် မမှားကြပါဘူး။ အဓိက တရားခံကတော့ မသိတာပါဘဲ။

ခိုးခိုးနေကြတာကို အပြစ်ပေးရုံ၊ အပြစ်ယူရုံနဲ့တော့ မလုံလောက်ပါဘူး။ သိအောင်လည်း လုပ်ပေးဖို့လိုပါတယ်။ မသိသေးရင်တော့ အာရုံနဲ့တွေ့ရင် ပြန်ခိုးဦးမှာပါ။

တကယ်လို့ ကိုယ်ကသိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပါပဲလေ။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း
ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၆။

စိတ်ဆိုးတော့မယ်ဆိုရင်

စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုရင်၊ စိတ်ဆင်းရဲရင်၊ စိတ်ဆိုးရင်၊ ဒေါသ၊ သောက၊ ဣဿာမစ္ဆရိယစတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေ ဝင်လာရင် အကြောင်းရင်းကိုရှာပြီး ဖျောက်ပါတဲ့။

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် ဝိတက္ကသဏ္ဌာနသုတ်မှာ လာတဲ့ အကုသိုလ်ကိလေသာဝင်ရင် ပယ်နည်းငါးနည်း ထဲက တစ်ခုပါ။

အကြောင်းရင်းကိုရှာပြီး ပယ်ပါတဲ့။

ဘယ်လိုရှာပြီးပယ်မလဲ . . . ?

ဝိတက္ကသဏ္ဌာနသုတ်မှာ စိတ်ဆိုးရင် စိတ်ညစ်ရင် စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုရင် အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေပြီးဖျောက်ပါတဲ့။

ပထမတော့ အကြောင်းရင်းရှာပြီး ဖျောက်ပါဆိုတာကို သိပ်ပြီးသဘောမပေါက်ပါဘူး။ အဋ္ဌကထာပါတွဲကြည့်လိုက်မှ အဋ္ဌကထာက အကြောင်းရင်းရှာပုံကို

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၇၁

ဝတ္ထုလေးထုတ်ပြပြီး ရှင်းပြပါတယ်။

ဝတ္ထုလေးက အားလုံးကြားဖူးတဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။
အတန်းကျောင်းဖတ်စာထဲမှာတောင် ပါခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဥဿုစ်သီးမှည့် ကြွေကျတာကို မြေပြိုပါပြီဆိုပြီး
ထွက်ပြေးတဲ့ ယုန်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ပါ။ ယုန်ကပြေးတော့ ကျန်တဲ့
တောတွင်းက သတ္တဝါတွေကလည်း မြေပြိုတယ်ဆိုပြီး ယုန်
နောက်ကလိုက်ပြေးကြတာပါ။ နောက်ဆုံး ဘုရားအလောင်း
ခြင်္သေ့မင်းက အကြောင်းရင်းရှာပြလိုက်မှ သတ္တဝါအားလုံး
ချမ်းသာသွားတဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။

အဋ္ဌကထာဆရာက ဒီဝတ္ထုလေးကို ထုတ်ပြပြီး
ဘုရားအလောင်းခြင်္သေ့မင်းက အကြောင်းရင်းရှာပြီး ဖျောက်
ပေးသလို ပြဿနာဖြစ်လာရင် အကြောင်းရင်းရှာဖျောက်ဖို့
ရှင်းပြထားပါတယ်။

အဋ္ဌကထာဆရာက ပုံဝတ္ထုလေးနဲ့ ရှင်းပြလိုက်မှ
ပိုသဘောပေါက်သွားတာပါ။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ လတ်တလော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်
ကလေးကိုပါတဲ့ပြီး ပြောပြပါရစေဦး။

ဟို...ရှေ့ပိုင်းလေးမှာ စာရေးသူက စိတ်တွေဆိုးနေ
တာပါ။ ဒီစာမရေးခင်လေးကမှ စိတ်ဆိုးပြေသွားတာပါ။

ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲဆိုတာတော့
နောက်မှပဲပြောရအောင်ပါ။

စာပေလောကမှာ တောင်းစာမူနဲ့ ပို့စာမူဆိုတာ

ရှိပါတယ်။ တောင်းစာမူဆိုတာက အယ်ဒီတာက စာရေးဆရာကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျလာတောင်းတာပါ။ တောင်းစာမူဖြစ်တဲ့အတွက် အယ်ဒီတာက ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ထည့်ပေးရမှာ ဖြစ်သလို မဂ္ဂဇင်းထွက်တဲ့အခါမှာလည်း စာရေးဆရာဆီကို ကိုယ်တိုင်လာ မပို့နိုင်ရင်တောင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး ပို့ခိုင်းရမှာပါ။

ပို့စာမူကတော့ စာရေးဆရာက အယ်ဒီတာဆီသွားပို့တာပါ။ ဒီစာမူကိုတော့ အယ်ဒီတာက သုံးချင်သုံးမယ်၊ မသုံးချင်မသုံးဘူး။ သုံးလို့စာမူပါရင်လည်း စာရေးဆရာက မဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်တိုင်လာထုတ်ပေးတော့။

ဒါတောင်းစာမူနဲ့ ပို့စာမူကွာခြားချက်ပါ။

တစ်လောဆီက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က စာရေးသူဆီ စာမူလာတောင်းပါတယ်။ အယ်ဒီတာချုပ်ကိုယ်တိုင် လာတောင်းတာပါ။ ဒီတော့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဟော . . . မဂ္ဂဇင်းထွက်လာတော့ စာရေးသူဆီ စာအုပ်လာမပို့ပါဘူး။ ဒီတော့ စာရေးသူက ထွက်ထွက်ချင်း လာမပို့ရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်တွေဆိုးနေတာပါ။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုပေမယ့် ရင်ထဲကပဲ ကြိတ်ဆိုးနေတာပါ။ အပြင်ကို ထွက်ဆိုးမပြပါဘူး။ အပြင်ထွက် ဆိုးပြတာမဟုတ်တော့ ကိုယ်စိတ်ဆိုးမှန်း အပြင်က လူတွေလည်း သိခွင့်မသားတော့ပါဘူး။

၄-၅ရက်လောက်ကြာတော့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လုပ်သူက ရောက်လာပြီး စာအုပ်လည်းကပ်ရင်း “ဦးဇင်း ရယ်၊ ဦးဇင်း ဒကာကြီးက ဆေးရုံတက်လိုက်ရတယ်။ ခွဲစိတ်မှုလည်း ပြုလိုက်ရတယ်။ အဲဒါဆေးရုံပေါ်မှာ ဦးဇင်း လေးကို စာအုပ်သွားပို့လိုက်ဦး။ ဦးဇင်းလေး စိတ်ဆိုးဦးမယ် လို့ တစ်ချိန်လုံးပြောနေတာ။ တပည့်တော်တို့ကလည်း ဦးဇင်းလေးက စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး။ မေတ္တာနဲ့နေတဲ့ ဦးဇင်းလေးပါလို့တောင် ပြန်ပြောရတယ်ဘုရား”လို့ပြောပြ ပါတယ်။

“တော်ပါသေးရဲ့”လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘုရားတ လိုက်မိပါတယ်။ တကယ်လို့သာ မဂ္ဂဇင်းလာမပို့ရကောင်း လားဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ဖုန်းတွေဘာတွေ ဆက်ပြီးကော လိုက်မိရင် ငါးပါးမှောက်တော့မှာပါ။ ကိုယ့်ကိုလည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်က အထင်သေးသွားမှာပါ။

တော်တော့ တော်သေးပါတယ်။ စိတ်ဆိုးတယ်ဆို ပေမယ့်က အပြင်ထွက်မဆိုးဘဲ ရင်ထဲမှာပဲ ကြိတ်ဆိုးနေတာ ဆိုတော့ အမှတ်ရောမသွားတော့ပါဘူး။

အကြောင်းရင်းသိလိုက်ရတော့ အလိုလိုခွင့်လွှတ် ပြီးသားဖြစ်သွားသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ပြန်စိတ်ဆိုး သွားမိပါတယ်။ အကြောင်းရင်းကို မစုံစမ်းဘဲ ကိုယ့်အထင်နဲ့ ကိုယ်တွေးပြီး သူတစ်ပါးကို စိတ်ဆိုးနေမိလို့ပါ။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲကလည်း အလိုလို သူတို့ကိုပြန်အားနာနေမိပြန်

ပါတယ်။

ဖြစ်ပုံကအဲဒီလိုပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းတိုင်ဟာ နိဗ္ဗာန် ဆိုပေမယ့် နိဗ္ဗာန်မရသေးခင် ကြားကာလမှာ နေနည်း၊ ထိုင်နည်း၊ စားနည်း၊ သောက်နည်း၊ နောက်ဆုံး အနိမ့်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ရေအိမ်တက်နည်းအထိ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အသေးစိတ် ဟောပြောပေးထားခဲ့ပါတယ်။

လူတွေက မသိလို့ရယ်၊ မကျင့်သုံးလို့ရယ်ကြောင့် စိတ်ဆိုးတာ၊ စိတ်ညစ်တာ၊ စိတ်မချမ်းသာတာ၊ စိတ် ကောက်တာ၊ စိတ်နာတာ၊ စိတ်ပျက်တာ စသည်တွေဖြစ်နေ ရတာပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာရင် အကြောင်းရင်းရှာ ဖျောက်ပါလို့ ဟောထားပေမယ့် လူတော် တော်များများက ပြဿနာဖြစ်လာပြီဆိုရင် အကြောင်းရင်း ရှာဖို့ထက် ပြဿနာကို ပြဿနာနဲ့ ဖြေရှင်းဖို့ပဲ အရင်စဉ်းစား လိုက်ကြတာပါ။ ဒီတော့ “ပြဿနာပြီးရင် ပြဿနာပဲ” ဆက်ဖြစ်နေကြတော့တာပါ။ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် စိတ်ဆိုး မှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှု၊ စိတ်ညစ်မှု စတဲ့ ဆိုးကျိုး တွေကလည်း ဝင်လာတော့တာပါ။

‘ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာပဲ’ဆိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တဲ့သူကိုမုန်း၊ မုန်းတော့ စိတ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတော့ မုန်းနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲကြော မုန်းကြောတွေရှည်

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၇၅

နေတော့တာပါပဲ။ နောက်ဆုံး ရလဒ်ကတော့ ထပ်ဆင့်
စိတ်ဆင်းရဲရတာပါပဲ။

စိတ်ဆင်းရဲသွားတော့ ကိုယ်ကသူ့ကို မမြင်ချင်၊
သူက ကိုယ့်ကို မမြင်ချင်နဲ့ သူတက်တဲ့ပွဲ ကိုယ်မတက်၊
ကိုယ်တက်တဲ့ပွဲ သူမတက်နဲ့ရလဒ်တွေကတော့ ကောင်းကွက်
တစ်ကွက်မှကို မရှိတော့တာပါ။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို ပြန်
စဉ်းစားကြည့်ရင် အကြောင်းရင်းမရှာခဲ့မိလို့ မှားခဲ့တာတွေ
အများကြီးပါ။

စာရေးသူဘဝမှာလည်း ကိုယ်ကအကြောင်းရင်း
မရှာမိလို့ စိတ်ဆိုးခဲ့ရတာတွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

တချို့ကိုတော့ ရင်ထဲကပဲ စိတ်ဆိုးနေပြီး တချို့ကို
တော့ အပြင်ထွက်ပြီး စိတ်ဆိုးမိလိုက်ပါတယ်။

ရင်ထဲကပဲ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘာပြဿနာမှ
မဖြစ်လိုက်ပေမယ့် ကိုယ်ပဲခံစားနေရပေမယ့် အပြင်ထွက်ပြီး
စိတ်ဆိုး ပြလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ မိတ်ပျက်ကုန်တော့တာ
ပါပဲ။

ဒီတော့ အပိုင်းသုံးပိုင်းထွက်လာပါလိမ့်မယ်။

ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာတဲ့အခါ အကြောင်းရင်းရှာ
ဖျောက်ပစ်တာရယ်၊ ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်စိတ်ဆိုးနေတာရယ်၊
အပြင်ထွက်ပြီး စိတ်ဆိုးပြလိုက်တာရယ်ပါ။

အကြောင်းရင်းရှာပြီးဖျောက်တဲ့နည်းကို မကျင့်သုံး

၇၆

ရဇဝန္တသ်(အင်းမ)

နိုင်သေးရင်တောင် စိတ်ဆိုးချင်သပဆိုရင်လည်း ရင်ထဲမှာပဲ ဆိုးလိုက်ပါ။

ရင်ထဲမှာပဲ ဆိုးနေတာဆိုတော့ ပြဿနာရဲ့ အကြောင်းရင်းကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ကပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲဆက်နေပြီး သူပြောလာတဲ့အတိုင်း ချော်လဲရာ ရောထိုင်လိုက်ရုံပါပဲ။

ကိုယ်ရဲ့ စိတ်ဆိုးမှုက အပြင်ထွက်ပြီး ဆိုးပြထား တာမဟုတ်တော့ ကိုယ့်အတွက် သိက္ခာမကျတော့သလို မိတ်လည်းမပျက်တော့ပါဘူး။

တချို့ကျတော့ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာရင် “ဝုန်းခိုင်း”ဆိုပြီး ပေါက်တဲ့ ပစ်တတ်ကြပါတယ်။ အကြောင်း ရင်းသိလိုက်ရတဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ် ကာလတစ်ခုကြာသွားပြီး စိတ်အေးသွားတဲ့အခါကျမှ ကိုယ်ပြုမှုခဲ့တာတွေပြန်တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ရော။

တချို့ ပြဿနာတွေဟာ ကာလတစ်ခုလောက် သည်းခံပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ပြေသွားတာများပါတယ်။ စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း ရက်ရှည်လရှည်နှစ်ချိပြီး ဘယ်သူမှ ဆိုးမနေနိုင်ပါဘူး။ ကာလလေးတစ်ခု လွန်မြောက်သွားရင် ပြေသွားကြတာများပါတယ်။

ဇာတ်တော်တွေ၊ သမိုင်းတွေ၊ ရာဇဝင်တွေ ပြန် ကြည့်ရင်လည်း အကြောင်းရင်းမရှာမိလို့ ဆုံးရှုံးနစ်နာသွား ရတဲ့ သာဓကတွေ အများကြီးပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၇၇

အတွေးထဲမှာ လတ်တလောပေါ်လာတာလေးက သရေခေတ္တရာ သမိုင်းလေးပါ။

သရေခေတ္တရာခေတ်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ မင်းက ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီးပါ။ နောက်ဆုံး မင်းဆက်က သုပညာမင်းပါ။ သရေခေတ္တရာခေတ်ဟာ မင်းဆက်ပေါင်း (၂၅)ဆက် ရှိခဲ့ပါတယ်။

မင်းဆက် (၂၅)ဆက်ထဲက နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သုပညာမင်း အကြောင်းပြောပြရအောင်ပါ။

တစ်နေ့မှာ သုပညာမင်းဟာ ကမ်းယံပြည်မှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေလို့ စစ်ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ အင်အားကောင်းကောင်းနဲ့ တိုက်လိုက်တဲ့အတွက် စစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သုပညာမင်းဟာ အဲဒီ ကမ်းယံပြည်မှာပဲ နေနေလိုက်ပါတယ်။ စစ်သည် မျိုးမတ်တွေကတော့ သရေခေတ္တရာကိုပဲ ပြန်ချင်နေကြပါတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ နေနေလိုက်သလဲဆိုရင် သုံးနှစ်အထိတောင် နေနေလိုက်ပါတယ်။ သုံးနှစ်ပြည့်မှပဲ သရေခေတ္တရာပြည်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။

သရေခေတ္တရာပြည် ပြန်ရောက်တော့ တိုင်းပြည်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ မငြိမ်မသက်တွေဖြစ်နေပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာတော့ အမျိုးသမီးငယ်လေး တစ်ယောက်ဟာ အိမ်ရှေ့ထွက် စကောနဲ့ ဆန်ပြာနေပါတယ်။ ဆန်ပြာနေတုန်းမှာပဲ လေပွေကြီးတစ်ခု ဝှေ့တိုက်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးငယ်လေးရဲ့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ စကော

၇၀

ရဝေဋ္ဌသ်(အင်းမ)

လည်း လေပွေကြီးထဲကို လွင့်တက်ပြီး ပါသွားပါတယ်။

လေပွေနောက်ကို စကောရတ်တရက် လွင့်ပါသွားတော့ “ငါ့စကော ငါ့စကော” လို့ အော်လည်းအော် စကောနောက်ကိုလည်း ပြေးလိုက်သွားပါတယ်။

“ငါ့စကော ငါ့စကော” ဆိုတဲ့ အသံကြားတော့ ကျန်တဲ့အိမ်ထဲက လူတွေကပါ ထွက်ကြည့်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ထွက်ကြည့်တဲ့ လူတွေရဲ့ နားထဲမှာ ဘယ်လိုကြားပြီး ဘယ်လိုနားလည်သွားသလဲဆိုတော့ “ငစကောစစ်တပ်ကြီး ချီလာပြီ၊ ငစကောစစ်တပ်ကြီး ချီလာပြီ” လို့ကြားပြီး နားကြားမှုလွဲသွားပါတယ်။

ဒီတော့ ပြည်သူပြည်သားတွေက ငစကောတပ်ကြီးကို ကြောက်လန့်ပြီး မိသားစုလိုက် ကိုယ်စီထွက်ပြေးကြပါတော့သတဲ့။

အပြင်မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံနဲ့ ဆူညံနေတဲ့အချိန်မှာ သုပညာမင်းဟာလည်း မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ သုပညာမင်းဟာ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ အသံတွေကြောင့်ပဲ ထင်ပါတယ်။ နတ်ရွာစံသွားပါတယ်။

အဲဒီမှာတင် သရေခေတ္တရာပြည်ကြီး ပျက်စီးသွားရသလို သရေခေတ္တရာမင်းဆက်လည်း ပြတ်သွားရပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် မြို့ပြည်မင်းဆက်ပြတ်သွားတဲ့အတွက်

မြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၇၉

သုပညာရဲ့နောက်မှာ နဂရဆိန္နဆိုတဲ့ အမည်ထပ်ဆက်ပြီး သုပညာ နဂရဆိန္နမင်းလို့ နောက်ပိုင်းမှာ အမည်တွင်သွားတော့တယ်။ နဂရ-ကမြို့၊ ဆိန္န-ကပြတ်တောက်တယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ထွက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဘာငစကောစစ်တပ်ကြီးမှ ချီမလာခဲ့ပါဘူး။

“ငါ့စကော”ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ပျက်ဆီးသွားရသလို မင်းဆက်လည်း ပြတ်သွားခဲ့ရပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော စကားလေးတစ်ခွန်းဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်နဲ့ မင်းဆက်တစ်ခုကို ပြောင်းလွဲသွားနိုင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

တကယ်လို့သာ အဲဒီအချိန်မှာ “ငစကောစစ်တပ်ကြီး ချီလာတာမဟုတ်ဘူး။ စကောလွင့်သွားတာ”ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာပေးနိုင်တဲ့ ပညာရှိ တစ်ယောက်ယောက်သာ ထွက်ပေါ်ခဲ့ရင် အခုလိုဖြစ်သွားရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် တွေးမိပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် တရားသဘောနဲ့ ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဖြစ်ချိန်တန်ရင်ဖြစ်ပြီး ပျက်ချိန်တန်ရင်ပျက် သွားရတဲ့ သဘောပါ။ သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံးဟာ တစ်နေ့သော အခါမှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ပျက်ဆီးကြရမှာပါ။ ဘာမှမတည်မြဲပါဘူး။

ဘာမှမတည်မြဲလှတဲ့ တရားသဘောလေးကို
ဆင်ခြင်ပြီး မပျက်ဆီးခင်လေးမှာ အဓမ္မအမှုတွေကို
မပြုမိဖို့ဘဲ အရေးကြီးပါတယ်။

ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းတွေရဲ့ အကြောင်းတွေမိရင်
ဆိုးနေတဲ့စိတ်တောင် ဘယ်ရှာလို့ရှာရမှန်း မသိအောင်
ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။ တကယ်သေချာ စဉ်းစားကြည့်
ရင် မပျက်ဆီးခင်အချိန်လေးမှာ စိတ်ဆိုးခြင်းကို ဘာဖြစ်လို့
အချိန်တစ်ခုလုပ်ပြီး ပေးနေရတော့မှာလဲလေ။

ဘာပဲပြောပြော စိတ်ဆိုးတော့မယ်ဆိုရင်
အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့်လိုက်ပါဦး။ မဆိုးရရင်
မနေနိုင်တာကလွဲလို့ဆိုရင်လည်း ရင်ထဲမှာပဲဆိုးလိုက်ပါ။

ကျမ်းကိုး -

၁။ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဝိတက္ကသဏ္ဌာနသုတ်။

၂။ မှန်နန်းရာဇဝင် (ပထမတွဲ)

၃။ လောကကြေးမုံ၊ လေးမြိုင်။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း

ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၆

မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ ပါရမီလိုပါတယ်

တစ်ခါတုန်းက ဗာရာဏသီမင်းတစ်ပါးဟာ နွေရာသီစံနန်းတော်မှာ နေနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗာရာဏသီမင်းရဲ့အနားမှာ မောင်းမတစ်ယောက်က စန္ဒကူးနဲ့သာ သွေးနေပါတယ်။ နဲ့သာသွေးနေတဲ့ မောင်းမရဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာက လက်ကောက်တစ်ကွင်း၊ တစ်ခြား လက်တစ်ဖက်မှာက လက်ကောက်နှစ်ကွင်း ရှိနေပါတယ်။

နဲ့သာသွေးနေတာဆိုတော့ လက်ကောက် နှစ်ကွင်းရှိတဲ့လက်က လက်ကောက်နှစ်ခုအချင်းချင်း ထိခိုက်ပြီး မြည်မြည်နေပါတော့တယ်။ လက်ကောက် တစ်ကွင်းပဲရှိတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကတော့ မမြည်ပါဘူး။

ဗာရာဏသီမင်းက လက်နှစ်ဖက်ရဲ့ တုန့်ပြန့်ပုံ မတူတာကိုမြင်ပြီး “လက်ကောက်တစ်ကွင်းထဲ ဝတ်ထားတဲ့ လက်ကမမြည်ဘူး။ နှစ်ကွင်းဝတ်ထားတဲ့ လက်ကျတော့ မြည်နေတယ်။ ဒီအတူပဲ လူတွေဟာ အပေါင်းအဖော်နဲ့

နေနေရင် မကျေနပ်မှုတွေ ထိခိုက်မှုတွေ ဖြစ်နေမှာပဲ။ တစ်ယောက်ထဲ နေနေရင်တော့ မကျေနပ်မှု၊ ထိခိုက်မှုဆိုတာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ နဲ့သာသွေးနေတဲ့ မောင်းမမိသံကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း တွေးနေတဲ့အတွေးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဆင်ခြင်နေပါတော့တယ်။

ဗာရာဏသီမင်းက မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်နေတဲ့အချိန်မှာ အနားမှာ ရွှေတွေ၊ စိန်တွေ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားတဲ့ မိဖုရားကြီးကလည်း ရှိနေပါတယ်။ မိဖုရားကြီးက ဒါကို ဘယ်လိုတွေးသလဲဆိုတော့ “မင်းကြီးတော့ မောင်းမငယ်ကိုကြည့်ပြီး ချစ်စိတ်တွေဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ငါကိုယ်တိုင်သွေးမှပဲ” ဆိုပြီး မောင်းမငယ်ကို ဖယ်ခိုင်းပြီး ကိုယ်တိုင်ဝင်သွေးပါတော့တယ်။

မိဖုရားကြီးရဲ့လက်မှာ လက်ကောက်တွေက အများကြီးဆိုတော့ အသံတွေက “ချင်း . . ချမ်း၊” “ချင်း . . ချမ်း” ဆိုပြီး ရှေ့ကထက် ပိုမြည်နေပါတော့တယ်။

အရင်ထက် သုံးလေးဆပိုမြည်လာတဲ့ လက်ကောက်သံတွေကြောင့် မင်းကြီးလည်းပိုပြီး ငြီးငွေ့သံဝေဂဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ငြီးငွေ့သံဝေဂစိတ်ကို အခြေခံပြီး နေရာမှာတင် ဓန္ဒာကို ဉာဏ်စိုက်ပြီး ဝိပဿနာရှုလိုက်တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

မင်းကြီး ဝိပဿနာပွားများလို့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွား

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၀၃

တဲ့အချိန်မှာ မိဖုရားကြီးကလည်း နဲ့သာသွေးပြီးလို့ မင်းကြီးကို နဲ့သာလိမ်းဖို့လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းကြီးက “ငါမင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပြီ၊ နဲ့သာမလိမ်းတော့ဘူး” လို့ပြန်ပြောပြီး မိဖုရားအပါအဝင် အမတ်အားလုံးကို တရားဟောပါတယ်။ တရားဟောပြီးတော့ ဟိမဝန္တာနန္ဒမူလိဏ်ကို ကြွသွားပါတော့တယ်။

(သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ၊ ခဂ္ဂဝိသာဏသုတ်။ နာ - ၈၅)

ရွှေလက်ကောက်တွေရဲ့ ရိုက်ခတ်သံတွေကို လူတိုင်းနီးပါး ကြားဖူးနေကြတာပါပဲ။ ကြားဖူးတဲ့သူတိုင်းလည်း သံဝေဂဖြစ်ပြီး တရားထူး တရားမြတ်တွေရမသွားကြပါဘူး။ ဒါက ပါရမီနဲ့ဆိုင်သွားပါပြီ။

ပါရမီပြည့်တဲ့သူတွေကတော့ သက်ရှိတွေရဲ့ ဖြစ်စဉ်မှတင် မဟုတ်ပါဘူး။ သက်မဲ့တွေရဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေကိုပါကြည့်ရင်း သံဝေဂဉာဏ်ဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရင်း တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရသွားတတ်ကြပါတယ်။ တရားထူး တရားမြတ်ရသွားတဲ့ သာဓကဝတ္ထုတွေလည်း စာထဲမှာ တော်တော်လေးတွေရပါတယ်။

ပါရမီပြည့်နေတဲ့ အရှင်မြတ်တွေ သံဝေဂဉာဏ်ဖြစ်သွားတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ဖြစ်စဉ်အာရုံတွေက အားလုံး နေ့စဉ်တွေနေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေပါ။

“ဆင်ခြင်တဲ့ သံမေဂဉာဏ်ဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့

အသီလေးကို ရင်ထဲထည့်ပြီး ကိုယ့်ဝန်းကျင်က သက်ရှိ သက်မဲ့ သဘာဝဖြစ်စဉ်လေးတွေကို သံဝေဂယူရင်း ဆင်ခြင် ဆင်ခြင်သွားဖို့ပါပဲ။

စိတ်သဘောထား မမြင့်မြတ်တာ၊ ကိုယ်ကျိုးပဲ ကြည့်တာ၊ သေဆုံးသွားတာ၊ သစ်ရွက်ကလေးတွေ ကြွေကျ သွားတာ၊ ပန်းကလေးတွေ ညှိုးသွားတာစသည်ဖြင့်ပေါ့။

ဆင်ခြင်ရင်း ဆင်ခြင်ရင်းနဲ့ သံဝေဂဉာဏ်လေး တွေ များလာပါလိမ့်မယ်။ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် မဖြစ်သေး ရင်တောင် အနုစား ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ဖို့အတွက်တော့ အများကြီးအထောက်အကူဖြစ်သွားမှာပါ။

ဆိုလိုတာက သက်ရှိသက်မဲ့တွေရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်ကောင်းတယ်၊ သံဝေဂယူကောင်းတယ် ဆိုတာပါပဲ။ ပန်းကလေးတွေ ညှိုးသွားတာကိုကြည့်ပြီး မမြဲတဲ့သဘောလေးတွေကို ဆင်ခြင်နေတာကို “ပန်းပဲညှိုး မှာပေါ့၊ ဘာဆန်းလဲ၊ မရူးနဲ့”လို့ သွားပြီးမပြောကောင်း ပါဘူး။

သံဝေဂယူရင်း ဆင်ခြင်နေတဲ့အချိန်မှာ အကုသိုလ် ကိလေသာတွေ ကင်းနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သံဝေဂဉာဏ် ကတစ်ဆင့် ဝိပဿနာဘက် ကူးသွားနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲ။

ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးကို အဝတ် တန်ဆာဆင်ရမယ့် တာဝန်ရှိနေတာဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီး

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ ၁၅

မယားကို ရွှေလက်ကောက်တွေဝယ်ပေးရင်း တစ်ဖက်
ကလည်း လက်ကောက်သံကြားရင်း သံဝေဂယူပေါ့။ ပါရမီ
ပါခဲ့ရင် တရားအသိတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွားမှာပါ။

အဓိကကတော့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်ဖို့အတွက်
ပါရမီတွေ အများကြီးလိုပါတယ်။ ဒီတော့ ပကတိသာဝက
မှာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ ပါရမီဘယ်လောက်လို
သလဲ... ?။

ဒီအဖြေကို ဟိုတစ်လောလေးကမှ ထွက်လာတဲ့
ယောဆရာတော်ဘုရားအပါအဝင် ဆရာတော်ငါးပါး
ဆုံးဖြတ်ဖြေဆိုထားတဲ့ ဝိနိစ္ဆယစာအုပ်တစ်အုပ်မှာ တွေ့ရ
ပါတယ်။ ဆရာတော်ငါးပါး ဆုံးဖြတ်ဖြေဆိုထားတဲ့အထဲက
ဒီမှာ အကျဉ်းချုပ် ပြန်ရေးပြရအောင်ပါ။

ပညာဓိက ဘုရားအလောင်းက (၄)သင်္ချေနဲ့
ကမ္ဘာတစ်သိန်း။

သဒ္ဓါဓိက ဘုရားအလောင်းက (၈)သင်္ချေနဲ့
ကမ္ဘာတစ်သိန်း။

ဝီရိယာဓိကဘုရားအလောင်းက (၁၆)သင်္ချေနဲ့
ကမ္ဘာတစ်သိန်း။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းက (၂)သင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ
တစ်သိန်း။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မေဂ္ဂလာန်တို့လို
အဂ္ဂသာဝကအလောင်းက (၁)သင်္ချေနဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်း။

အရှင်မဟာကဿပတို့လို့ မဟာသာဝက
အလောင်းက ကမ္ဘာတစ်သိန်းပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြပါတယ်တဲ့။

ပကတိသာဝကတို့မှာတော့ ဘယ်လောက်ပါရမီ
ဖြည့်ရမယ်ဆိုတာ ကာလသတ်မှတ်ချက်မရှိပါဘူးတဲ့။

ပကတိသာဝကများဖြစ်ကြတဲ့ ပဏ္ဍိတသာမဏေ
က ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်ကစပြီး၊

ထေရိကာဘိက္ခုနီက ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ကောဏာဂုံ
မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကစပြီး၊

အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ၊ စိတ္တသူကြွယ်တို့က
ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်က ပွင့်ခဲ့တဲ့ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား
လက်ထက်ကစပြီး၊

ဇောတိက၊ မေဏ္ဍက၊ ဇဋ္ဌိလသူဌေးတို့က (၉၁)
ကမ္ဘာထက်က ပွင့်ခဲ့တဲ့ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကစပြီး
ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။

နှစ်ဘဝ၊ သုံးဘဝပါရမီဖြည့်ရုံနဲ့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်
ဉာဏ်မရနိုင်ပါဘူးတဲ့။

ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားက တရားဟော
ပါတယ်။ ဟောကြားသူက မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်ပါ။
ဒါပေမယ့် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏား တရားထုတရားမြတ် ရမသွားရှာ
ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းရဲ့ ကုသိုလ်
ပါရမီမပြည့်သေးလို့ပါတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟော

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၈၇

သလဲဆိုတော့ နောင်အခါ နိဗ္ဗာန်ရရေးအတွက် အားကြီးတဲ့ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ဖို့ရယ်၊ အထုံဝါသနာပါသွားစေဖို့ရယ် ကြောင့် ဟောတာပါတဲ့။

ဒီတော့ ပကတိသာဝကတွေ ပါရမီဘယ်လောက် ဖြည့်ရမလဲဆိုရင် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအောက်မှစပြီး အနည်းဆုံး တစ်ခုနှစ်ခုသော ဗုဒ္ဓန္တရခေတ်တိုင်အောင် ပါရမီဖြည့်ကျင့် ရမယ်လို့ ယေဘုယျမှတ်သင့်ပါတယ်တဲ့။

ဗုဒ္ဓန္တရခေတ်ဆိုတာ ဘုရားတစ်ဆူနဲ့ တစ်ဆူကြား ကာလကိုပြောတာပါ။

ဘုရားတစ်ဆူနဲ့တစ်ဆူကြာပုံခြင်း မတူပါဘူးတဲ့။ တစ်ချို့ တစ်သင်္ချေ၊ တစ်ချို့ ကမ္ဘာချီ၊ တစ်ချို့ ကမ္ဘာချီမကြာ ပေမယ့် နှစ်အရေအတွက် မရေတွက်နိုင်အောင် ကြာပါ တယ်တဲ့။

ဆရာတော်ငါးပါး ဆုံးဖြတ်ပြထားတဲ့ အဖြေပါ။

ဘာပဲပြောပြော ပကတိသာဝကမှာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ ပါရမီလိုတယ်ဆိုတဲ့အသိလေး ကိုယ်စီရင် ထဲမှာ ရှိနေဖို့ပါပဲ။

ဒီအသိလေးကို အခြေခံပြီး လူ့ဘဝရခိုက်မှာ ပါရမီ လေးတွေ ဖြည့်ဖြည့်သွားဖို့ပါ။

အထူးသဖြင့်တော့ နာရီဝက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပိုင် အချိန်လေးယူပြီး ပါရမီဖြည့်သွားဖြစ်ဖို့ပါ။

ဥပမာ - မနက် ၆နာရီကနေ ၆နာရီခွဲအတွင်း

ကိုယ်ပိုင်အချိန် သတ်မှတ်ပြီး ပါရမီဖြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန် အတွင်းမှာ ဘာကိစ္စကြီးပဲပေါ်ပေါ် ကိုယ့်ရဲ့ ပါရမီကိုပဲ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဖြည့်သွားရပါမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ကိုကိုက “အကျီလေးမီးပူတိုက်ပေးပါဦး”လို့ လာပြောရင် “ကျွန်မပါရမီဖြည့်နေတယ်”လို့သာ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ တကယ်တမ်း ကိုယ့်နောက်ကို ပါမှာက ကိုယ့်ရဲ့ ပါရမီတွေပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုကိုလည်း မပါပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ သားသမီးတွေလည်း မပါပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရာထူးဌာနန္တရစည်းစိမ်တွေလည်း မပါပါဘူး။

ပါရမီဆိုတာ ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ ပြည့်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြည့်ရင်းဖြည့်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့သောအခါမှာ ပြည့်သွားမှာပါ။

ပါရမီပြည့်တဲ့တစ်နေ့မှာ တရားတော်တစ်ခုခု နာကြားပြီး ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို သံဝေဂဖြစ်ပြီး ဝိပဿနာ တရား ရှုမှတ်ရင်း မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုတာ ဖြစ်သွားမှာပါ။

လောကီနယ်ပယ်ထဲမှာ နေနေကြတာဆိုတော့ လောကီအာရုံတွေနဲ့ကင်းလို့ မရပါဘူး။ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူတော့ရှိနေကြမှာပါ။

ဒီတော့ ကိုရိုးယားကားလေးကြည့်နေရင်လည်း “ငါလူ့ဘဝရလာတာ တရားအားထုတ်ဖို့အဓိက၊ ကိုရိုးယားကားကြည့်ဖို့ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး”လို့ ဆင်ခြင်လိုက်ပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၈၉

ပြီးတော့ ကြည့်စရာရှိတာလည်း ဆက်ကြည့်ပါ။ ဒီလိုပါပဲ။
မင်္ဂလာဆောင်မှာ စိန်တွေညွတ်နေအောင်ဝတ်ပြီး သွားတဲ့
အခါမှာလည်း “ငါလူ့ဘဝရလာတာ တရားအားထုတ်ဖို့
အဓိက၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ စိန်တွေညွတ်နေအောင် ဝတ်ပြီး
သွားဖို့ အဓိကမဟုတ်ဘူး” လို့ ဆင်ခြင်လိုက်ပါ။ ဝတ်စရာ
ရှိတာဝတ်ပြီး သွားစရာရှိတာလည်း ဆက်သွားပါ။

ဆံပင်ဖြောင့်တဲ့အခါ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတဲ့အခါ၊
ချောင်းသာသွားတဲ့အခါ၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတဲ့အခါ
တွေမှာလည်း “ငါလူ့ဘဝရလာတာ တရားအားထုတ်ဖို့
အဓိက” ဆိုပြီး ဆင်ခြင်လိုက်ပါ။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလည်း
ဆက်လုပ်ပါ။

ဆင်ခြင်ရင်း၊ ဆင်ခြင်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့မှာ သံဝေဂ
ဉာဏ်တွေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ သံဝေဂဉာဏ်ဟာ
ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို အထောက်အပံ့ဖြစ်
စေတာဆိုတော့ ရင်ထဲကို သံဝေဂဉာဏ်တစ်ခုခု တကယ်
ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်
မဖြစ်သေးရင်တောင် ဘဝမှာ အနှစ်နဲ့အကာ၊ အဓိကနဲ့
သာမညကို အလိုလိုခွဲပြီး သိသွားပါလိမ့်မယ်။

တရားအားထုတ်ဖြစ်တာ၊ မဖြစ်တာအပထား၊
လူ့ဘဝရလာတာ တရားအားထုတ်ဖို့အဓိကဆိုတဲ့ အသိ
လေးရှိနေရင်ပဲ တော်လှပါပြီ။

ကဲ . . . စာဖတ်သူ၊ မနက်အိပ်ရာထတဲ့အခါ

၉၀

ရဝေန္တသ်(အင်းမ)

“ငါလူ့ဘဝရလာတာ တရားအားထုတ်ဖို့အဓိက၊ ပကတိ သာဝကမှာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ ပါရမီလိုတယ်”လို့ နှစ်ကြိမ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်ခြင်လိုက်ပါလား။ တစ်နေ့ သောအခါမှာ သံဝေဂဉာဏ်တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာမှာပါ။

ရပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၆။

နေရာတိုင်းမှာ ဝိပဿနာ

တစ်ခါတုန်းက ကောသလတိုင်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုထဲမှာ ဆရာရဟန်းရယ်၊ တပည့် ရဟန်းငယ် တစ်ပါးရယ် ရှိပါတယ်။ တပည့်ရဟန်းငယ်က နေ့ပိုင်းမှာ ဆရာရဲ့နေ့သန့်ရာနေရာကို တံမြက်လှည်းတာ၊ ဆရာကြွလာ တဲ့အခါ သပိတ် သင်္ကန်းလှမ်းယူတာ၊ ဆရာကို ယပ်ခတ် ပေးတာ၊ သောက်ရေကပ်တာ၊ ခြေဆေးပြီး ဆီနဲ့သုတ်လိမ်း ပေးတာ စသည်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆရာဆီက စာသင်ယူပြီး နေဝင်တဲ့အချိန်အထိ စာကျက်ပါတယ်။

နေဝင်တဲ့အခါကျတော့ တစ်ခါဆရာအတွက် ရေချိုးဖို့ ရေသယ်တာ၊ ဆောင်းရာသီဆိုရင်လည်း မီးဖိုပြင် ပေးတာ၊ ရေချိုးပြီးထွက်လာတဲ့ ဆရာရဲ့ခြေထောက်တွေကို ရေသုတ်ပေးတာ၊ နှိပ်နယ်ပေးတာ စသည်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စ တွေကို ထပ်လုပ်ပေးပြန်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆရာဆီက

စာသင်ပြီး ညဉ့်နက်တဲ့အထိ စာကျက်တော့တာပါ။

စာကျက်ပြီးတဲ့အခါ ကျိန်းစက်ပါတယ်။ တစ်ခါ
မနက်အရုဏ်တက်တော့ စာကျက်ပြန်ပါတယ်။

ရဟန်းငယ်စာကျက်တဲ့အခါ ဘာထူးခြားသလဲ
ဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့စာကျက်သံကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ဝိပဿနာရှု
တာပါ။

ဒီလိုနဲ့ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ကိုယ့်ရဲ့စာကျက်သံကို
ဝိပဿနာရှုလာရင်း တစ်နေ့မှာတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်
အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပြီး အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရသွားပါ
တော့တယ်။

ရဟန်းငယ်ရဲ့စာကျက်သံကို တောစောင့်နတ်က
အမြဲနာကြားနေတာပါ။ ရဟန္တာဖြစ်သွားတော့ ရဟန်းငယ်ရဲ့
စာကျက်သံကို မကြားရတော့ပါဘူး။ ရဟန်းငယ်က ပရိယတ်
ဘက်မှာ ကြောင့်ကြမှုမရှိတော့ဘဲ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာ
ကိုပဲ ဝင်စားပြီး ဆိတ်ငြိမ်ချမ်းသာစွာနေတော့တာပါ။

တောစောင့်နတ်က ရဟန်းငယ် ရဟန္တာဖြစ်သွား
တာကို မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် တော့စောင့်နတ်က ရဟန်း
ငယ်ကို “ဘာဖြစ်လို့ စာမကျက်တော့တာလဲ” လို့ လာမေး
ပါတယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းငယ်က အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်
ပြန်ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

(သဂါထာဝဂ်သံယုတ်ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ၊
သဇ္ဈာယသုတ်)

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို့ ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၉၃

တရားထူးလိုချင်တဲ့သူတွေအတွက် သိပ်အားကျဖို့ ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။ ဝိပဿနာဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ အိပ်နေချိန်ကလွဲလို့ စိတ်ကြိုက်ရှုမှတ်လို့ ရနေတယ်ဆိုတာ ဒီဝတ္ထုလေးက သက်သေပြနေတာပါ။

တော်တော်များများက သူတစ်ပါးအသံကိုတော့ ဝိပဿနာရှုဖူးကြမှာပါ။ ကိုယ့်အသံကိုကျတော့ ရှုဖူးသူ နည်းပါလိမ့်မယ်။ သူတစ်ပါးအသံကို ဝိပဿနာရှုမှတ်လို့ ရသလို ကိုယ့်အသံကိုလည်း ရှုလို့ရတယ်ဆိုတာ ယောဂီတွေ အတွက် ဗဟုသုတအားတစ်ခုပါပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ စာတွေထဲမှာပါတဲ့ တရား ထူး တရားမြတ်တွေ လျှင်လျှင်မြန်မြန် ရသွားကြတယ်ဆိုတာ သံသရာအဆက်ဆက်က ဖြည့်ခဲ့တဲ့ ပါရမီတွေရယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြပေးတဲ့ဆရာက မြတ်စွာဘုရားရှင် ဒါမှမဟုတ် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တစ်ပါးပါးဖြစ်နေတာရယ်လည်း ပါပါတယ်။ ဒီတော့ တရားထူး တရားမြတ်တွေက “ဒိုင်းကနဲ” “ဒိုင်းကနဲ”နဲ့ ရသွားကြတော့တာပါ။

တကယ်လို့ တရားထူး တရားမြတ်မရသေး ဦးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရှုမှတ်မှုဟာ အနာဂတ်ကာလအတွက် ပါရမီတွေဖြည့်နေတာပါ။ မရလို့ အရှုံးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ရှုမှတ်နေစဉ်ကာလမှာ စိတ်ကလေးက ငြိမ်းအေး နေပြီး ဘဝရဲ့ “အနှစ်နဲ့ အကာ” “အဓိကနဲ့ သာမည”တွေကို ခွဲခြားသိပြီး ဘဝကို ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ် သိသိနေတော့တာပါ။ ဒီတော့ အကုသိုလ်ပြုဖို့ အာရုံကြုံလာဦးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးပြီးသား ဖြစ်ဖြစ်နေတော့တာပါ။ ဒါ ဝိပဿနာရှုမှတ်ခြင်းရဲ့ လက်တွေ့အကျိုးတွေပါ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ “အနှစ်နဲ့ အကာ” “အဓိကနဲ့ သာမည” တွေကို ခွဲခြားသိဖို့ သိပ်လိုအပ်တာပါ။ ခွဲခြားမသိရင် အကာကို အနှစ်ထင်၊ သာမညကို အဓိက ထင်ပြီး သိပ်ပြီး စိတ်တွေပူလောင်ရတော့တာပါ။

ဒီလိုပြောတော့ စာရေးသူကကောဆိုတော့ ဘာမှ မဟုတ်သေးပါဘူး။ စာတွေဖတ်နေတဲ့အခါ၊ တရားတွေ နာနေတဲ့ အခါ၊ ဆရာတော်တွေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့အခါ၊ တရားမှတ်နေတဲ့အခါမျိုးလေးတွေမှာတော့ တရားအသိ လေးတွေ ရင်ထဲကိန်းနေပြီး အနှစ်နဲ့အကာ အဓိကနဲ့ သာမညကို သိနေတာပါ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ စိတ်က ပူမနေ ပါဘူး။ စိတ်ကလေးက အေးနေတာပါ။

ဥပမာ - ယောဆရာတော်ဘုရားဆီရောက်နေ တဲ့အခါ ဆရာတော်ရဲ့စကားတစ်ခွန်း ကြားလိုက်ရရုံနဲ့ အနှစ်နဲ့အကာကို ခွဲသိပြီး စိတ်ကလေးက အေးနေတော့ တာပါ။ အကာဖြစ်တဲ့ အာရုံတွေ မရလို့လည်း စိတ်က ပူလောင်မနေတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် တရားနဲ့ပြန်ဝေးသွားတဲ့အခါမှာတော့ အကာတွေကိုပဲ စိတ်က အထင်ကြီးနေပြန်ရော။ အဲဒီ အကာ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၉၅

တွေ မရတော့ရင်ဘဲ ဘဝက မပြည့်စုံတော့သလိုလိုပါ။ ဒီအကာတွေနောက်ကိုလိုက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပင်ပန်း နေရတယ်ဆိုတာလည်း သတိမထားမိတော့ပါဘူး။

တရားတွေနဲ့ နီးနေတဲ့အခါ အနှစ်ကို အနှစ်မှန်း၊ အကာကို အကာမှန်းသိပြီး တရားတွေနဲ့ ဝေးသွားတဲ့အခါ မှာတော့ အကာကိုပဲ အနှစ်ပြန်ထင်တော့တာပါ။

ပါရမီရှင်မဟုတ်သေးရင် သာမန်ပုထုဇဉ် တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဟာ အမြဲတမ်း ကောင်းမနေနိုင်သလို အမြဲတမ်းလည်း ဆိုးမနေနိုင်ပါဘူး။

အကာတွေနောက်ကိုလိုက်ရင်း သတိပြန်ဝင်တဲ့ အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြန်ပေးရပါတယ်။ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းတိုင်က နိဗ္ဗာန်ပါ။ လျှောက်ရမယ့် လမ်းကြောင်းက သတိပဋ္ဌာန်ပါ။ ဒါလေးကို အာရုံပြုပြီး “ပန်းတိုင်က နိဗ္ဗာန်၊ လျှောက်ရမယ့် လမ်းကြောင်းက သတိပဋ္ဌာန်”လို့ ဆက်ကာ ဆက်ကာလေး ဆင်ခြင်ပေးနေ လိုက်ပါ။ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ဆင်ခြင်လိုက်ရင် တရားအသိ လေးတွေ ပြန်ဝင်လာတာများပါတယ်။ ကိုယ်က တရား အသိတွေနဲ့ သိပ်စိမ်းနေတဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဆင်ခြင်လို့ တရားအသိ ရင်ထဲရောက်ပြီဆိုရင် ဆင်ခြင်ရုံနဲ့ ရပ်မထားရပါဘူး။ ဆင်ခြင်မှုကတစ်ဆင့် ဝိပဿနာကို ကူးရမှာပါ။ ဆင်ခြင်ပြီးရလာတဲ့ တရားအသိနဲ့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရင် သိပ်ပျော်ရတာပါ။

၉၆

ရဝေန္တလ်(အင်းမ)

နိဗ္ဗာန်နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ အာရုံတွေက ဘာမှ မဟုတ်တော့သလို သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင်လည်း ကျန်တဲ့ အလုပ်တွေက ဘာမှမဟုတ်ပြန်တော့ပါဘူး။

တကယ်တမ်း ဒုက္ခရောက်လာတဲ့အခါ ကိုယ် အားထုတ်နေကျ တရားကိုပဲ အားကိုးရမှာပါ။ ငွေကြေးတွေ၊ ရာထူးဌာနန္တရတွေ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေက အားကိုး လို့ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့အားကိုးရာအစစ်က တရားပါပဲ။ အားကိုးရာ တရားက ကိုယ်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို ရှိနေရမှာပါ။

ဘာပဲပြောပြော ခန္ဓာကိုယ် စားဝတ်နေရေးအရ မကင်းနိုင်တဲ့ လောကီအလုပ်တွေလည်းလုပ်ရင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားလေးကိုလည်း လက်ကိုင်ထားရင်း နေသွား တာတော့ အကောင်းဆုံးပါ။

နေရာတိုင်းမှာ ဝိပဿနာဆိုတော့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက နောက်ဆုံး တစ်ရေးနီး ထပွားလည်း ရတာပါတဲ့၊ သတိထားကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ထစရာ မလိုပါဘူး။ အိပ်လျက်ပဲ ကျောနဲ့ အိပ်ရာခင်းနဲ့ ထိနေတာ၊ တစ်နေရာရာ က ပူနွေးနေတာ၊ ဝင်လေထွက်လေ၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာ စသည်ဖြင့် ထင်ရှားတဲ့ ရုပ်နာမ်တစ်ခုခုကို သတိကပ်ပြီး ရှုလိုက်ရုံပါပဲ။ ဒါနကုသိုလ်ပြုမယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းရှာရတာ၊ အလှူခံရှာရတာ၊ ပင့်ဖိတ်ရတာ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရတာ

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၉၇

စသည်ဖြင့် ကြိုတင်ရှာဖွေပြင်ဆင်နေရပါသေးတယ်။
ဝိပဿနာကုသိုလ်ကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ယူလို့ရနေ
တာပါ။ အဲဒီလိုပြောတော့ ဒါနမပြုနဲ့လို့ ဆိုလိုလိုက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနလည်း ပြုရမှာပါပဲ။ နေရာတိုင်းမှာ
သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာရဲ့ လွယ်ကူပုံကိုယှဉ်ပြီး ပြောပြ
တာပါ။

ဥပမာ - ညတစ်ရေးနီးလို့ ဝိပဿနာတရား
အားထုတ်မယ်ဆိုရင် ကျောနဲ့ အိပ်ရာခင်းနဲ့ထိနေတဲ့
သဘောလေးကို သတိကပ်ပြီး “ထိတယ်၊ ထိတယ်”လို့
မှတ်လို့ရသလို ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ တစ်နေရာက ပူနွေးနေတဲ့
ထင်ရှားတဲ့ တစ်နေရာကို သတိကပ်ပြီး ပူနွေးနေတဲ့သဘော
လေးကို သိနိုင်သမျှ သိပြီး “ပူနွေးတယ်၊ ပူနွေးတယ်”လို့
ရှုမှတ်နေရင်လည်း ဝိပဿနာကုသိုလ်ဖြစ်နေတာပါ။
ဒါမှမဟုတ် “ဝင်လေ ထွက်လေ” “ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်”
စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေလည်း ရနေတာပါ။ အိပ်ရာက
ထစရာမလိုပါဘူး။ အိပ်လျက်ပါပဲ။ နောက်ဆုံး မှတ်ရင်း
မှတ်ရင်းနဲ့ ရုပ်နဲ့နာမ်ခွဲပြီး သိလာမယ်။ အကြောင်းအကျိုးကို
ခွဲခြားပြီးသိလာမယ်။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်လာမယ်။ အနိစ္စ ဒုက္ခ
အနတ္တလက္ခဏာတွေကို မြင်လာမယ် ဆိုရင်တော့ တရားထူး
တရားမြတ်ရတာ၊ မရတာတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦး။ ဘဝက
အိပ်ရာထဲမှာပဲ အဓိပ္ပါယ်တွေ ရှိသထက်ရှိနေတော့ တာပါ။
အိပ်ရာထဲကနေ ပါရမီတွေဖြည့်နေတာပါ။ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့

၉၀

ရဝေန္တယ်(အင်းမ)

လိုရင်းက အမူအရာတိုင်း အမူအရာတိုင်းမှာ သိသိနေတာပါ။

မနက်မိုးလင်းလို့ ခန္ဓာကိုယ် စားဝတ်နေရေး အလုပ်တွေ လုပ်ရတဲ့အခါမှာလည်း ဝိပဿနာအသိလေးက ရှိနေတာ ဆိုတော့ လောကရဲ့ အကာနဲ့အနှစ်ကို ခွဲခြားသိပြီး စိတ်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလေးကို ရှိနေတော့တာပါ။

မြတ်စွာဘုရားက ဝိပဿနာရှုမှတ်နေတဲ့ ရဟန်း ယောဂီ၊ လူယောဂီတွေအတွက် အားမငယ်ဖို့ မျှော်လင့်စရာ တိုက်တွန်းအားပေးထားတဲ့ သုတ်တစ်သုတ်ရှိပါတယ်။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ထဲက သောတာနုဂတသုတ်ပါ။

ကျင့်စဉ်လေးပါးကို ကျင့်ရင် အကျိုးလေးပါး ရှိရမယ်ဆိုတာ ဟောပြထားတာပါ။ ကျင့်စဉ်လေးပါးကို တိပိဋကမင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဉာဏ်စဉ် လေးပါးနဲ့တွဲပြီး ရှင်းပြထားတာပိုပြီး သဘောပေါက်စေပါတယ်။

လိုရင်းအနှစ်ချုပ်ကတော့ -

၁။ သုတမယဉာဏ်ဖြစ်အောင် တရားနာပါ။

၂။ ဓာရဏာမယဉာဏ်ဖြစ်အောင် နာထားတဲ့ အထဲက ကျက်ဆောင်သင့်တာကို ကျက်ဆောင်ထားပါ။

၃။ စိန္တာမယဉာဏ်ဖြစ်အောင် ကျက်ထားဆောင်ထားတဲ့ တရားကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားပါ။

၄။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလို့ သဘောပေါက်လာပြီဆိုရင်

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်တို့ ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၉၉

ဘာဝနာမယဉာဏ်ဖြစ်အောင် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာရောက်အောင် အားထုတ်ပါတဲ့။

အဲဒီလို အားထုတ်ရင် အကျိုးလေးပါးကို ဧကန်ရ
ပါလိမ့်မယ်တဲ့။

အကျိုးလေးပါးဆိုတာက -

၁။ သေလွန်တဲ့အခါ နတ်ပြည်မှာဖြစ်မယ်။
နတ်ပြည်မှာဖြစ်တဲ့အခါ ကိုယ်အားထုတ်ခဲ့တဲ့ တရားတွေပြန်
ပေါ်ပြီး မဂ်ဖိုလ်ကို ရသွားပါလိမ့်မယ်တဲ့။

၂။ တကယ်လို့ တရားတွေ မပေါ်ခဲ့ရင်လည်း
လူ့ပြည်က တန်ခိုးကြီးတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကြွပြီး နတ်တွေကို
တရားဟောပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါ “ငါ့ကျင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ တရား
တွေပဲ” ဆိုပြီး တရားထူးကို ရသွားနိုင်ပါတယ်တဲ့။

၃။ ရှေ့က နှစ်နည်းနဲ့မရရင်လည်း ဓမ္မကထိက
နတ်သားတွေက တရားဟောတတ်ပါတယ်တဲ့။ ဓမ္မကထိက
နတ်သားရဲ့ တရားကို နာရတဲ့အခါ “လူ့ပြည်တုန်းက ငါ
ကျင့်ခဲ့တဲ့ တရားတွေပဲ” လို့ ပြန်သတိရပြီး တရားထူးရသွား
နိုင်ပါတယ်တဲ့။

၄။ ဒီနည်းသုံးနည်းနဲ့မှမရရင် ဘာမှအားမငယ်
ပါနဲ့တဲ့။ လူ့ပြည်မှာတုန်းက တရားကျင့်ဖော်ကျင့်ဖက်တွေ
နတ်ပြည်မှာ ပြန်တွေ့ကြရပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါ
“သူငယ်ချင်း . . လူ့ပြည်မှာတုန်းက ဒီတရားတွေ ဒို့ကျင့်ခဲ့
တယ်လေ၊ ပြန်သတိရစမ်းပါ” လို့ အချင်းချင်း သတိပေးပါ

၁၀၀

ရဇဝန္တယ်(အင်းမ)

လိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီအခါ “အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ သတိရပြီ”
ဆိုပြီး တရားထူး ရသွားပါလိမ့်မယ်တဲ့။

ကဲ . . . ဘယ်လောက်အားရစရာ ကောင်းသလဲ။

မြတ်စွာဘုရားဟောပြုထားတဲ့ အားရစရာ အားပေး
တိုက်တွန်း စကားတော်တွေပါ။ လူ့ပြည်မှာ တရားထူးမရလို့
ဘာမှအားငယ်စရာ မလိုပါဘူး။ နတ်ပြည်မှာ ရနိုင်ပါတယ်။
ကိုယ်က လူ့ပြည်မှာ ကြိုးကြိုးစားစား ကျင့်ခဲ့ရင်ပေါ့။

သံသရာနဲ့ချီပြောရရင် ကာမဂုဏ်မျိုးစုံက ခံစား
ခဲ့ဖူးပြီးပါပြီ။ လူ့ဘဝရခိုက် သာသနာနဲ့ကြုံတုန်းလေးမှာ
အားထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဝိပဿနာကို။

ကျမ်းကိုး

၁။ တိပိဋကမင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရား၏ ဟောစဉ် တရား
တော်၊ ပထမတွဲ၊ နာ ၂၃ - ၂၄။

၂။ အရှင်ကုဏ္ဍလာဘိဝံသ၏ သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်
မြန်မာဘာသာဋီကာ။

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၃ . ၃ . ၂၀၀၈

မစွဲလမ်းပါနဲ့

တစ်ခါတုန်းက ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ သူခိုး
ငါးရာကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ခိုးသူမှူးကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကာလမှာပဲ ဗာရာဏသီပြည် သူဌေး
တစ်ယောက်ဟာ ဇနပုဒ်သားတစ်ယောက်ကို အသပြာ
တစ်ထောင် ချေးထားပါတယ်။ ချေးထားတဲ့ အသပြာ
တစ်ထောင် ပြန်မရခင်မှာဘဲ သူဌေးက သေသွားပါတယ်။

သူဌေးနဲ့မရှေးမနှောင်းမှာဘဲ သူဌေးရဲ့ဇနီးလည်း
မကျန်းမမာ ဖြစ်လာပါတယ်။ ငွေချေးထားတဲ့အကြောင်းကို
သူဌေးရဲ့ဇနီးက ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါကြောင့်
သူသေသွားရင် သားဖြစ်သူမရမှာစိုးလို့ “သားရေ . . သင့်
အဖေဟာ ဇနပုဒ်သားကို အသပြာတစ်ထောင် ချေးထား
တယ်။ တကယ်လို့ အမေပါသေသွားရင် အဲဒီအသပြာ
တစ်ထောင် သားကို ပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အခု

ကတည်းက သွားတောင်းချေ” ဆိုပြီး ကြွေးတောင်းလွှတ် လိုက်ပါတယ်။

သားသွားနေတုန်းမှာပဲ မိခင်ဖြစ်သူဟာ သားကို စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ သေသွားပါတယ်။ စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ သေသွားတာ ဆိုတော့ ဥပပါတ်မြေခွေးမ ဖြစ်သွားရရှာပါတယ်။ အသပြာ အကြွေးတစ်ထောင်ရလာတဲ့သားက တောအုပ်အဝကို ရောက်လာတဲ့အခါ မြေခွေးမကတောထဲမှာ ဘုရားအလောင်း ခိုးသူမှူးကြီးအုပ်စုရှိနေလို့ မသွားစေလိုလို့ ဟောင်ဟောင်ပြီး တားရှာပါတယ်။ ဒါကိုမသိတဲ့ သား လုပ်သူက ရှုပ်တယ် ဆိုပြီး ခဲနဲ့ပေါက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ရန်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခေါက်ရှာငှက်က ခိုးသူတွေကို အချက်ပြပါတယ်။ ဘာမှမသိရှာတဲ့ လုလင် ငယ်က ခေါက်ရှာငှက်ရဲ့ အသံကြားတော့ ငါ့အတွက် မင်္ဂလာနိမိတ်ပဲဆိုပြီး လက်အုပ်ချီပါသတဲ့။

ဒါကို ဘုရားအလောင်းခိုးသူကြီးက တစ်နေရာ ကနေ အစအဆုံးတွေနေရပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့အသံကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လုလင်ငယ် ခိုးသူတွေရဲ့လက်တွင်းကို ရောက်သွားပါတယ်။ အစအဆုံးသိနေတဲ့ ဘုရားအလောင်း ခိုးသူကြီးက လုလင်ငယ်ဆီက ငွေကို မယူပါဘူး။ အဖြစ်မှန် ကိုပဲ ပြောပြပါတယ်။

“သင့်အမေဟာ သင့်ကို စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ သေသွားတဲ့

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၀၃

အတွက် မြေခွေးမဖြစ်နေရရှာတယ်။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့
မြေခွေးမဟာ သင့်အမေပဲ။ ခေါက်ရှာငှက်ကတော့ သင့်ရဲ့
ရန်သူဖြစ်ဖူးသူပဲ။ သင့်အမေ သင့်အတွက် သိပ်ကျေးဇူး
များတယ်။ အမေရဲ့ ကျေးဇူးကိုအာရုံပြုပြီး သင့်ရဲ့ အသပြာ
တစ်ထောင်ကို ယူသွားပါတော့”လို့ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်
ပါတယ်။

(ငါးရာငါးဆယ်၊ သတပတ္တဇာတ်)

စွဲလမ်းတာဟာ သက်ရှိကို စွဲလမ်းတာလည်း
မကောင်းပါဘူး။ သက်မဲ့ကို စွဲလမ်းတာလည်း မကောင်း
ပါဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ပူလောင်ရသလို တမလွန်ဘဝမှာ
လည်း ပူလောင်ရပါတယ်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းမိပြီဆိုရင် ကိုယ်ပဲ
စိတ်ဆင်းရဲရတာပါ။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
စွဲလမ်းမိပြီဆိုရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲဖို့သာ အသင့်ပြင်ထား
လိုက်ပါတော့။ စိတ်ဆင်းရဲလာရပြီဆိုရင်လည်း ဘယ်သူ့
ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်မနေတော့ဘဲ ကျေကျေနပ်နပ်သာ
ခံယူလိုက်ပါတော့။

များများစွဲလမ်းရင် များများစိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။
နည်းနည်းစွဲလမ်းရင် နည်းနည်းပဲ စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။
လုံးဝ မစွဲလမ်းရင် လုံးဝစိတ်မဆင်းရဲရတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်လိုချင်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မစွဲလမ်းရပါဘူး။ ဘာပစ္စည်းကိုမှလည်း မစွဲလမ်းရပါဘူး။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုလည်း မစွဲလမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီး
 ကိုလည်း မစွဲလမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်သားသမီးကိုလည်း မစွဲလမ်း
 ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ့်ရာထူးဌာနန္တရကိုလည်း မစွဲလမ်း
 ပါနဲ့။

ဒီလိုပြောတော့ ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတာလို
 ထင်ချင်ထင်မှာပါ။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းကြောင့်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရ၊
 ကိုယ့်ဇနီးကြောင့်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရ၊ ကိုယ့်သားသမီး
 ကြောင့်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရ။ ဒါတွေဟာ သူတို့အပေါ်
 စွဲလမ်းနေလို့ ဖြစ်တာပါ။ မစွဲလမ်းရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။
 ဒါကြောင့် စွဲလမ်းမှုအားလုံးကို ဖြတ်ရပါမယ်။

“ဖြတ် . . ဖြတ်”ဆိုတာ သူတို့အပေါ် စွဲလမ်းနေတဲ့
 ကိုယ့်ရင်ထဲက ဥပါဒါန်ခေါ်တဲ့ ဆန္ဒရာဂကိုသာ ဖြတ်ခိုင်း
 တာပါ။ သူတို့အပေါ်ထားရမယ့် မေတ္တာကို ဖြတ်ခိုင်းတာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ စွဲလမ်းမှုခေါ်တဲ့ ဥပါဒါန်က အကုသိုလ်ပါ။
 မေတ္တာထားတာက ကုသိုလ်ပါ။ ကုသိုလ်နဲ့အကုသိုလ်ကို
 အရင်ခွဲသိလိုက်ရမှာပါ။

ဆိုလိုတာက စွဲလမ်းမှုနဲ့မနေနဲ့၊ မေတ္တာနဲ့နေလို့
 ဆိုလိုတာပါ။ စွဲလမ်းမှုပယ်ပုံကိုတော့ နောက်မှပဲ ပြောပြရ
 အောင်ပါ။ မိသားစု မေတ္တာနဲ့ နေပုံလေးကိုပဲ အရင်ပြောပြရ
 အောင်ပါ။ မေတ္တာနဲ့နေတဲ့အခါ မေတ္တာသုံးမျိုးနဲ့နေရမှာပါ။

မနက်အိပ်ရာကထ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရား
 ခန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်ရာ ခုတင်ပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ “ခင်ပွန်း

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၀၅

ဖြစ်သူ . . ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေ”လို့ မေတ္တာပို့လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ “သမီးကြီး ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ . . သား . . မြေးလေး . . ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ” စသည်ဖြင့် သားသမီး မြေးတွေကိုဆက်ပြီး မေတ္တာပို့လိုက်ပါ။ ဒါ မနောက်မေတ္တာနဲ့ နေလိုက်တာပါ။

အားလုံးနိုးတဲ့အခါ “အဖေကြီး ဘာနဲ့စားမှာလဲ၊ သမီးကြီးကကော ဘာနဲ့စားမှာလဲ၊ သားငယ်ကကော ဘာနဲ့ စားမှာလဲ” လို့ ပူညံပူညံနဲ့မဟုတ်ဘဲ စကားချိုချိုလေးနဲ့ မေးလိုက်တာက ဝစီကံမေတ္တာနဲ့ နေလိုက်တာပါ။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းစားချင်တာလေးတွေ၊ ကိုယ့်သားသမီး စားချင်တာလေးတွေကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ကြော်လှော်ဖျော် ပေးလိုက်တာက ကာယကံမေတ္တာနဲ့ နေလိုက်တာပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ သားဖြစ်တဲ့သူ၊ သမီးဖြစ်တဲ့သူ၊ ချွေးမ ဖြစ်တဲ့သူကလည်း မနက်ပိုင်းမှာ အိပ်ရာထ ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးတာနဲ့ အိပ်ရာပေါ်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုရားခန်းဝင်ပြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် “ဖေဖေကျန်းမာပါစေ၊ မေမေကျန်းမာပါစေ၊ မမကြီး ကျန်းမာပါစေ” စသည်ဖြင့် မေတ္တာပို့လိုက်တာက မနောက် မေတ္တာနဲ့ နေလိုက်တာပါ။

“ဒီနေ့ သားအပြင်သွားမလို့ မေ့မေ့အတွက် ဘာ ဝယ်ခဲ့ရမလဲ” စသည်ဖြင့် ချိုချိုသာသာ မေးလိုက်တာက ဝစီကံမေတ္တာနဲ့ နေလိုက်တာပါ။

အပြင်သွားလို့ ပြန်လာတဲ့အခါ ကိုယ့်အမေအဖေ
စားချင်တာလေးတွေ သုံးချင်လာလေးတွေ ဝယ်လာတာ၊
အားတဲ့အခါ အမေ့ဇက်ကြောလေး နှိပ်နယ်ပေးတာ၊ ဆေး
တိုက်တဲ့အခါ ကိုယ်တိုင်ရေခပ်ပြီး တိုက်ပေးတာ၊ အိပ်ရာ
ခြင်ထောင်ပြင်ပေးတာတွေက ကာယကံမေတ္တာနဲ့ နေလိုက်
တာပါ။

ဒါက အကျဉ်းပြောပြတာပါ။ ကျန်တာကို
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချဲ့သိရမှာပါ။ ကျင့်လည်း ကျင့်သုံးရမှာပါ။
တစ်ဖက်က မေတ္တာနဲ့နေသလို တစ်ဖက်ကလည်း
မစွဲလမ်းအောင်နေရမှာပါ။

မစွဲလမ်းအောင် ဘယ်လိုနေမလဲ ?။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးရဲ့ ဝိပဿနာအခြေခံတရားတော်နဲ့ စူဠဝေဒလ္လသုတ်
တရားတော်ထဲကနေ စာရေးသူ နားလည်သလောက်လေး
ပြန်ပြောသွားရအောင်ပါ။

မြင်ရာ၊ ကြားရာ၊ နံရာ၊ စားရာ၊ တွေ့ထိရာ၊
စိတ်ကူးကြံသိရာတွေမှာ စွဲလမ်းစရာ ခန္ဓာငါးပါးက အသင့်
ရှိနေပါတယ်။

ဥပမာ - ရူပါရုံတစ်ခုကို မြင်ဆဲခဏမှာ

၁။ မျက်စိနဲ့အဆင်းက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပါ။

၂။ မြင်လို့ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာ
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပါ။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၀၇

၃။ မြင်ရတဲ့အဆင်းကို မှတ်သားတာက သညာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပါ။

၄။ မြင်မှုကိစ္စပြီးဆုံးအောင် ကြောင့်ကြစိုက်တာ နှလုံးသွင်းတာက သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာပါ။

၅။ မြင်သိရုံမျှသဘောက ဝိညာဏ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ပါ။

ဒီလိုပါပဲ တခြား ကြားရာ၊ နံရာ၊ စားရာ၊ တွေ့ထိ ရာ၊ စိတ်ကူးကြံသိရာတွေမှာလည်း စွဲလမ်းစရာ ခန္ဓာငါးပါး ရှိနေပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့လက်ကလေး ကွေးတာလေးကိုပဲ အာရုံပြု ကြည့်လိုက်ပါ။ ကွေးတဲ့အခါမှာ ကွေးချင်တဲ့စိတ်ကလေးက အရင်စပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်မှ ကွေးတဲ့ရုပ်ကလေးက တစ်ရွေ့ချင်းဖြစ်လာတာပါ။ ဒီတော့ လက်တစ်ကွေးမှာ ကွေးချင်တဲ့ စိတ်ကလေးရယ်၊ ကွေးတဲ့ရုပ်ကလေးရယ်ပါ။

ကွေးမယ်လို့ကြံတဲ့စိတ်ကလေးမှာ နာမ်ခန္ဓာ လေးပါး ပါပါတယ်။

၁။ ကွေးတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကွေးတာ လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နှလုံးမသာမယာနဲ့ ကွေးတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဝမ်းသာတာလည်း မဟုတ်၊ နှလုံးမသာ မယာတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးအနေအထားနဲ့ ကွေးတာ လည်းဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါက ဝေဒနက္ခန္ဓာပါ။

၂။ ကွေးမယ်လို့မှတ်သားတဲ့သညာက သညက္ခန္ဓာ

ပါ။

၃။ ကွေးဖို့ရာ စေ့စော်တိုက်တွန်းတဲ့သဘောလေးက သင်္ခါရက္ခန္ဓာပါ။

၄။ ကွေးမယ်လို့ကြံတဲ့စိတ်က ဝိညာဏက္ခန္ဓာပါ။

၅။ ကွေးတဲ့လှုပ်ရှားမှုက ရူပက္ခန္ဓာပါ။

ဒီတော့ တစ်ရွေ့ကွေးတိုင်း ခန္ဓာငါးပါးရှိနေတာပါ။ ဒါကို မှန်မှန်ကန်ကန် မရှုနိုင်ရင် “ငါကွေးတယ်၊ ငါကွေးတယ်” လို့ ထင်သွားတော့တာပါ။

တခြားနေရာမှာတွေ့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ “ငါမြင်တယ်၊ ငါကြားတယ်၊ ငါစားတယ်၊ ငါသွားတယ်၊ ငါအိပ်တယ်၊ ငါလွမ်းတယ်၊ ငါဝမ်းသာတယ်၊ ငါစိတ်ဆင်းရဲတယ်” ဆိုပြီး စွဲသွားတော့တာပါ။

ခန္ဓာငါးပါးရဲ့သဘောကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး နားလည်သလောက် အရင်ပြောပြတာပါ။ ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ သဘောလေးကိုသိပြီးသွားရင် ဝိပဿနာအခြေခံသဘောလေးကိုဆက်ပြီး ပြောပြရအောင်ပါ။ တရားအားမထုတ်ဖူးသေးတဲ့သူတွေအတွက် ဖတ်ရတာ နည်းနည်းခက်နေပါလိမ့်မယ်။ ဝိပဿနာတရား ဗဟုသုတလေးရှိသွားအောင် ကြိုးစားသည်းခံပြီး ဖတ်ပေးပါဦး။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို အရင်ဆောင်ထားရင် အဆင်ပြေပါတယ်။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၀၉

* ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်ဆိုတာ၊ ဘယ်ဟာရှု၍
ဖြစ်သနည်း။

* စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ဖြစ်သတည်း။

* ဘယ်အကျိုးငှါ၊ ထိုခန္ဓာ၊ ဘယ်ခါရှုရပါ
သနည်း။

* မစွဲဖို့ရာ၊ ဖြစ်ဆဲမှာ၊ မှန်စွာရှုရပါသတည်း။

* ဖြစ်ခိုက်မရှု၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှုဝင်ရောက်သည်။

ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုရှုရပါသလဲ
တဲ့။

စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို ရှုရပါတယ်တဲ့။

ရှုတဲ့အခါ ဘယ်အကျိုးအတွက် ရှုရပါသလဲတဲ့။

ပြီးတော့ ဘယ်အခါမှာ ရှုရပါသလဲတဲ့။

မေးခွန်းက နှစ်ခုပါ။ အဖြေကလည်း နှစ်ခုပါ။

မစွဲဖို့အတွက် ရှုရတာပါတဲ့။ ရှုတဲ့အခါဖြစ်ဆဲမှာပဲ ရှုပါတဲ့။

ဖြစ်ခိုက်ဖြစ်ဆဲမှာ မရှုမိရင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးအပေါ်
စွဲလမ်းမှု ဝင်တတ်ပါတယ်တဲ့။

မေးခွန်းနဲ့ အဖြေနဲ့တွဲတွဲပြီး ဆောင်ပုဒ်ရေးပြထား
တာပါ။

ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခန္ဓာ
ငါးပါးကိုပဲ ရှုရမှာပါ။ ဒါကိုတော့ အသေလက်ကိုင်ထား
ရပါ့မယ်။ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးက အတူတူပါ။
တော်ကြာ ခန္ဓာငါးပါးရှုဖို့ ပြောလိုက်၊ တော်ကြာ ရုပ်နာမ်

နှစ်ပါးရှုဖို့ပြောလိုက်နဲ့ မျက်စိလည်သွားမှာဆိုးလို့ပါ။

ခန္ဓာငါးပါးမှာ ရုပ်ခန္ဓာကတစ်ပါး၊ နာမ်ခန္ဓာက လေးပါးပါ။ ရုပ်နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးက ရူပက္ခန္ဓာပါ။ ဝေဒနာက ဝေဒနက္ခန္ဓာပါ။ သညာက သညက္ခန္ဓာပါ။ ဝေဒနာ သညာမှကြွင်းတဲ့ စေတသိက်ငါးဆယ်က သင်္ခါရက္ခန္ဓာပါ။ စိတ်က ဝိညာဏက္ခန္ဓာပါ။ ဒီရုပ်နာမ် နှစ်ပါးထဲမှာပဲ ခန္ဓာငါးပါးဖွဲ့လို့ ရနေတာပါ။ ဒါက ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါး အတူတူပဲ ဆိုတာ စာဖတ်သူလူငယ်တွေအတွက် ရှင်းပြတာပါ။ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးကတော့ အားလုံးရင်းနှီးနေပြီး ခန္ဓာငါးပါးကျတော့ နည်းနည်းစိမ်းသလို ရှိနေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရင်းနှီးပြီးသား ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုပဲ ကိုင်ထားပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ မစွဲလမ်းဖို့ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ရှုမှတ်ရတယ်လို့ အကျဉ်းချုပ် သိထား လိုက်ရင်လည်း တော်တော်လေး လုံလောက်ပါတယ်။

ရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ၊ ခန္ဓာတွေ ပြောလိုက်လို့ နားလည်ရခက်နေသေးတယ်ဆိုရင်လည်း သွားနေဆဲမှာ သွားတယ်လို့ သိလိုက်ပါ။ သောက်နေဆဲမှာ သောက်တယ် လို့ သိလိုက်ပါ။ အဝတ်ဝတ်နေဆဲမှာ ဝတ်တယ်လို့ သိလိုက် ပါ။ ရေချိုးနေဆဲမှာ ချိုးတယ်လို့ သိလိုက်ပါ။ ဒေါသထွက် နေဆဲမှာ ထွက်တယ်လို့ သိလိုက်ပါ။ ဣဿာမစ္ဆရိယဖြစ်ဆဲ မှာ ဖြစ်တယ်လို့ သိလိုက်ပါ။ ဒီလိုပါပဲ။ ထိုင်နေတုန်း အိပ်နေတုန်းမှာလည်း ထင်ရှားတဲ့ ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်တစ်ခုခုကို

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၁၁

သိသိနေဖို့ပါပဲ။ ဝင်လေလေးကိုသိနေဖို့၊ ထွက်လေလေးကို သိနေဖို့၊ ဖောင်းမှုလေးကို သိနေဖို့၊ ပိန်မှုလေးကို သိနေဖို့၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့တစ်နေရာက ပူမှုလေးကိုသိနေဖို့ အေးနေမှုလေး ကို သိနေဖို့၊ နာနေရင်နာတဲ့သဘောလေးကို သိနေဖို့၊ တွေးရင် တွေးတာလေးကို သိနေဖို့ပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်လေးတွေကို သိပေးနေရင် စွဲလမ်းမှုတွေ မဝင်တော့ ပါဘူး။

ဒီတော့ တစ်သက်လုံးက မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ နေခဲ့တာဆိုတော့ အချိန်ပြည့်မှတ်နေနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ် ပါဘူး။ ဒီစာရေးသူလည်း လုံးဝမှတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်နိုင်သလောက်လေး သိနိုင်သလောက်လေး မှတ်ကြည့် ပါ။ မှတ်ရင်းနဲ့ တရားရဲ့သဘောလေးတွေကို ဖြည်းဖြည်း ချင်း သိလာပါလိမ့်မယ်။

လိုရင်းက ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်လေးတွေကို ရှုမှတ်နေဖို့ ပါပဲ။ စကားလုံးပြောင်းပြောရင် ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်လေးတွေကို သိသိနေဖို့ပါ။

သွားရင် သွားတယ်လို့ သိလိုက်ဖို့ပါ။ သောက်ရင် သောက်တယ်လို့ သိလိုက်ဖို့ပါ။ မြင်ရာ ကြားရာ နံရာ တွေထိရာ ကြံစည်စိတ်ကူးရာတွေမှာလည်း လိုက်လိုက်သိ ပေးနေရပါတယ်။

တကယ်လို့ ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်ကို မရှုမီရှင် စွဲမှု ဝင်တတ်ပါတယ်။ ငါမြင်တယ်၊ ငါကြားတယ်၊ ငါသွား

တယ်၊ ငါ စားတယ်၊ ငါ့ခင်ပွန်း ငါ့သားသမီး စသည်ဖြင့်
 စွဲလမ်းမှုတွေ ဝင်လာတော့တာပါ။ ဒီသဘောလေးတွေက
 ဝိပဿနာတရားကို ရှုမှတ်ထားဖူးမှ သိတာပါ။ ဝိပဿနာ
 မရှုမှတ်ဖူးသေးရင် သဘောပေါက်ချင်မှပေါက်မှာပါ။

ဝင်ရင် “ဝင်တယ်”လို့ တစ်ချက်မှတ်လိုက်တာဟာ
 ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ခင်ပွန်း ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ့်ရာထူး
 ဌာနန္တရ ငွေကြေးအပေါ် စွဲလမ်းနေတဲ့ ဆန္ဒရာဂကို တဒင်္ဂ
 အားဖြင့် တစ်ချက်ပယ်လိုက်တာပါ။ ထွက်ရင် “ထွက်တယ်”
 လို့ မှတ်လိုက်တာဟာ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် စွဲလမ်းနေတဲ့
 ဆန္ဒရာဂကို တဒင်္ဂပယ်လိုက်တာပါ။ ဒီလိုပါပဲ။ သွားရင်
 “သွားတယ်”လို့ မှတ်လိုက်တာ၊ သောက်ရင် “သောက်
 တယ်”လို့ မှတ်လိုက်တာဟာ စွဲလမ်းမှုတွေကို ဝိပဿနာ
 တွေနဲ့ ပယ်ပယ်နေတာပါ။ တစ်ချက်ရှုမှတ်လိုက်တာနဲ့
 စွဲလမ်းမှုကို ပယ်လိုက်။ တစ်ချက် ရှုမှတ်လိုက်တာနဲ့ စွဲလမ်းမှု
 ကို ပယ်လိုက်နဲ့ ရှုပါများလာရင် စွဲလမ်းမှုတွေ လျော့လျော့
 သွားမှာဖြစ်သလို တရားရဲ့သဘောလေးကိုလည်း သဘော
 ပေါက်လာပလိမ့်မယ်။ သွားရင် သွားတယ်လို့ သိလိုက်ပါ
 ဆိုတော့ “ဟယ် စွဲလမ်းတာကို ပယ်တာကလည်း လွယ်
 လိုက်တာ”လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ မစွဲလမ်းဖို့အတွက် ဖြစ်ခိုက်
 ရပ်နာမ်ကိုပဲ ရှုမှတ်ရမှာပါ။ တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့ဆိုတာ
 ဒါကိုပြောတာပါ။

ဘာပဲပြောပြော စွဲလမ်းမှုဟာ မကောင်းဘူး၊

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၁၃

ဆိုးကျိုးကိုပဲပေးတယ်ဆိုတာ စာသိသိထားရင်ကို အတော်
ဟုတ်နေပါပြီ။ ဉာဏ်ဖြစ်ပြီး သိသွားရင်တော့ အကောင်းဆုံး
ပေါ့။

တစ်သံသရာလုံးကစပြီး စွဲလမ်းခဲ့တာဆိုတော့
ဖြတ်ရတာ ခက်နေတော့တာပေါ့။ မဖြတ်နိုင်လို့ ပစ်ထားလိုက်
ပြန်ရင်လည်း စွဲလမ်းမှုက ပိုပိုခိုင်မြဲသွားတော့မှာပါ။ ဖြတ်တဲ့
နည်းကို ကိုယ်ကသိထားပြီဆိုတော့ အချိန်ပိုင်းလေးနဲ့
ဖြတ်ဖြတ်သွားဖို့ပါပဲ။ ဖြတ်ပါများလာရင် တစ်နေ့မှာတော့
ပြတ်သွားမှာပါ။ စာရေးသူကော၊ စာဖတ်သူတွေကော
စွဲလမ်းမှုကို ပြတ်အောင် မဖြတ်နိုင်ကြသေးလို့ အခုလို
သံသရာကျင်လည်နေကြတာပါ။ ပြတ်အောင်ဖြတ်နိုင်တဲ့
တစ်နေ့မှာတော့ ဒုက္ခတွေများလှတဲ့ ဒီသံသရာမှာ ကျင်လည်
စရာ မလိုတော့ပါဘူး။

တကယ်လို့ စွဲလမ်းမှုကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ငါ့ခင်ပွန်း
ငါ့သားသမီး ငါ့ရွှေငွေ ငါ့ရာထူးဌာနနန္တရဆိုပြီး စွဲလမ်းဖို့ကိုပဲ
စွဲလမ်းသထက် စွဲလမ်းအောင် လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့
သံသရာမှာ ကျင်လည်ပြီးရင်း ကျင်လည်နေရတော့မှာပါ။
ဒါဆိုရင် သံသရာမှာ မလိုချင်တဲ့ ဒုက္ခတွေကလည်း ကြုံရ
ဦးမှာပါ။ သံသရာအထိ မကြည့်ပါနဲ့ဦး။ လက်တွေ့ဘဝမှာပဲ
ကိုယ်ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေက အများကြီးရယ်ပါ။
ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရသလဲ။ ပျော်ရတဲ့အချိန်က
နည်းနည်းရယ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားကြည့်ရင်

သိပါတယ်။

ကိုယ်က ပြတ်ချင်လို့ ဖြတ်တဲ့အခါမှာ ဒီဘဝမှာ မပြတ်သေးလည်း ဖြတ်တဲ့အထဲက နောက်ဘဝအထိ ပါသွားမှာပါ။ အထုံပါရမီပါသွားရင် လောကီကာမဂုဏ် အာရုံတွေနဲ့ မလွဲမရှောင်သာ ကြုံတွေ့နေရဦးတော့ အထုံ ပါရမီ အားလျော်စွာ နောက်ဘဝမှာလည်း ဆက်ဖြတ်နေဦး မှာပါ။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဖြတ်ဖြတ်လာတဲ့အခါ ပါရမီ တွေပြည့်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ မဖြစ်မနေ ပြတ်သွားရ တော့မှာပါ။

ဖြတ်နည်းကလည်း ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်လေးတွေကို သိသိနေဖို့ပါပဲ။ ခက်လားဆိုတော့ မခက်ပါဘူး။ ခက်တာက မဖြတ်တာက ခက်နေတာပါ။ စေးဝေးမကြည့်ပါနဲ့ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်လေးတွေကို သိသိနေတဲ့အချိန်မှာ ဘာအကုသိုလ် ကိလေသာမှမဝင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကလေးက အေးငြိမ်းနေတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒါက လက်တွေ့ရရှိတဲ့ အကျိုးပါ။

ဖြတ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ စွဲလမ်းမှုကိုသာ ဖြတ်ခိုင်း တာပါ။ မေတ္တာကို ဖြတ်ခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ။ ကိုယ့် မိသားစုအပေါ် မေတ္တာသုံးမျိုးကိုလည်း နေ့စဉ်ထားမယ်။ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်လေးတွေကိုလည်း သိသိပြီးဖြတ်နေမယ်။ ဒီထက်မက တတ်နိုင်ရင် အိမ်က ဘုရားခန်းထဲမှာ သေချာ ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ရုပ်နာမ်တစ်ခုခုရဲ့ ထင်ရှားမှုကို သိနေမယ်။

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲဝ

၁၁၅

မှတ်နေမယ်။ ဒီထက်မက ပိုပြီး တတ်နိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရိပ်သာ တစ်ခုခုမှာ ဆယ်ရက်တန်သည်၊ တစ်လတန်သည် ဝင်ပြီး အခါအခွင့်သင့်တိုင်း အားထုတ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဘဝက အဓိပ္ပါယ်ရှိသထက်ကို ရှိရှိနေတော့တာပါ။

သာသနာနဲ့ကြုံခိုက်မို့ ဒီလိုဝိပဿနာတရားတွေကို သိခွင့် ကျင့်ခွင့်ရနေတာပါ။ သာသနာပကာလမှာ ဝိပဿနာ တရားကို သိခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမထတရားပဲ သိခွင့်ရတော့မှာပါ။

ကိုယ်တိုင်က စာရေးနေတော့ အနုပညာရှင် အားလုံးကို ချစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတွေ၊ ဗွီဒီယိုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ ဟာ အများအားဖြင့် စွဲလမ်းမှုကိုပဲအခြေခံပြီး စွဲလမ်းမှုနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ကြတာက များပါတယ်။ တရားသဘောနဲ့ တည့်တည့်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သံသရာရှည်ကြောင်းတွေ ကိုပဲ ရေးပြ၊ ရိုက်ပြတာက များပါတယ်။ ကိုယ်က သံသရာ ရှည်ကြောင်းကော၊ သံသရာ တိုကြောင်းကော သိထား တာဆိုတော့ တစ်ဖက်က မကင်းနိုင်တဲ့ သံသရာရှည်ကြောင်း ကိုလည်း ရေးပြ၊ ရိုက်ပြမယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း သံသရာ ရပ်ကြောင်းကိုလည်း ကိုယ့်ရဲ့အနုပညာ အတတ်ပညာနဲ့ ရေးပြ၊ ရိုက်ပြမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ အနုပညာထဲမှာ တရားကုသိုလ်တွေပါ ပါနေတော့တာပါ။ စွဲလမ်းမှုတွေနဲ့ပဲ အမြဲ ဇာတ်သိမ်းမနေစေချင်ပါဘူး။

ငယ်ငယ်ကဆို မိုးအေးအေးမှာ ငြိမ်းကျော်ရဲ့ဝတ္ထုနဲ့

ကွေးရတာကို သိပ်သဘောကျတာပါ။ ဘယ်လိုကွေးသလဲ ဆိုရင် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဗလာစာရွက်အဖြူနဲ့ဖုံးပြီး အဖုံးပေါ်မှာ ဆော့ပင်နဲ့ဝိနည်းအဖြေ၊ သဒ္ဒါအဖြေဆိုပြီး ရေးလိုက် ပါတယ်။ ပြီးမှ ဖတ်တာပါ။ အဝေးကကြည့်ရင် ဝိနည်း အဖြေ၊ သဒ္ဒါအဖြေ ကြည့်နေသလိုလိုပါ။ မကောင်းမှုကို သင်စရာမလိုဘဲနဲ့ကို တတ်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမယ့် အရွယ်က စကားပြောလာပြီ သေဖို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဆိုတော့ ဘဝအတွက် အကျိုးရှိတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ပဲ ကွေးချင်တော့တာပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်က အနုပညာမှန်သမျှ ချစ်တာ ဆိုတော့ ဝတ္ထု၊ ဗွီဒီယို ရုပ်ရှင်တွေမှာ အချစ်နဲ့စပြီး အချစ်နဲ့ပဲ ဆုံးဆုံးသွားတာ၊ စွဲလမ်းမှုနဲ့စပြီး စွဲလမ်းမှုနဲ့ပဲ ဆုံးဆုံးသွား တာမျိုးတင်မဟုတ်ဘဲ အချစ်ရဲ့အကျိုးအပြစ်၊ စွဲလမ်းမှုရဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေနဲ့အတူ သံသရာဖြတ်တောက်နည်းလေး တွေပါ တစ်ခါတလေ ထည့်ထည့်ပြီးပြသွားစေချင်တာပါ။

လူသားတွေက မကင်းနိုင်တဲ့အချစ်တွေကို စိတ်ကူး ကော လက်တွေ့ကော ဖန်တီးနေကြဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချစ်ထက် အရေးကြီးတဲ့အရာက ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာ ကိုယ်က သိထားရမှာပါ။

ကဲ . . ထားပါတော့။ ကိုယ်က ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို စွဲလမ်းလိုက်၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းက ကိုယ့်ကို စွဲလမ်းလိုက်၊ ကိုယ်က ကိုယ့်သားသမီးကို စွဲလမ်းလိုက်၊ ကိုယ့်သားသမီး

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၁၇

က ကိုယ့်ကို စွဲလမ်းလိုက်နဲ့ပဲ နေသွားမယ်ဆိုရင် စွဲလမ်းမှုရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေက လာတော့မှာပါ။

ကိုယ်က တရားသဘောတွေ သိထားရပြီဆိုတော့ တစ်ဖက်က မိသားစုကို မေတ္တာနဲ့နေပြီး တစ်ဖက်ကလည်း မစွဲလမ်းအောင် ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်တွေကို သိသိသွားမယ်ဆိုရင် တော့ အဲဒီမိသားစုဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံး ပန်းတိုင်တစ်ခုဆီကို တစ်ညီတညွတ်တည်း ဦးတည်နေတော့မှာပါ။ တွေ့ကြ ဆုံကြခိုက်မှာ မိသားစုသံယောဇဉ်တွေ စွဲလမ်းမှုတွေနဲ့ပဲ ဘဝကို အချိန်ကုန် မသွားသင့်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့အတိုင်းလည်း နေသွားရမှာပါ။ စွဲလမ်းမှု တွေနဲ့ပဲ နေသွားရင် ကိုယ်လည်း အကျိုးမရှိ၊ သူလည်း အကျိုးမရှိဖြစ်ရတော့တာပါ။

သေခါနီးဆိုရင် အဲဒီစွဲလမ်းမှုကို ပိုပြီးတောင် ဂရုစိုက်ရမှာပါ။ စွဲလမ်းမှုနဲ့ ကွယ်လွန်သွားရင် လားရာ ဂတိက သိပ်မကောင်းနိုင်ပါဘူး။

တချို့ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာဆိုရင် သေခါနီး တွေ့ချင်တဲ့ မိသားစုတစ်ယောက်ချင်းကို အကုန်စောင့်တာ ပါ။ မိသားစု စုံပြီဆိုမှ မှာစရာရှိတာ သေချာမှာပြီး “အင့်” ဆိုပြီး အသက်ထွက်သွားတာပါ။ အဲဒီမိသားစု စွဲလမ်းစိတ် နဲ့သာ သေသွားရင် သေသူအတွက် ဂတိကောင်းဖို့ ခက်လှ ပါတယ်။

တကယ် ကိုယ်သေမှာ သေချာသိနေပြီဆိုရင်

သက်ရှိသက်မဲ့ စွဲလမ်းမှုမှန်သမျှကိုဖြတ်ပြီး ကိုယ်နှလုံးသွင်း
နေကျ တရားတစ်ခုခုကို သတိမပြတ် နှလုံးသွင်းနေနိုင်မှ
သေခြင်းလှမှာပါ။

ဒါကြောင့် သေခါနီးမှာ အားကိုးရာ တရားတစ်ခုခု
တော့ ရှိနေရပါမယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုခုကို ပွားနေတာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ပြုခဲ့တဲ့ဒါနကို ပြန်ဆင်ခြင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆောက်
တည်ခဲ့တဲ့သီလကို ပြန်ဆင်ခြင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်တရားပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွက် မှတ်ရလွယ်ကူတဲ့ တရားတစ်ခုခုပါ။

ဒါကို ကိုယ်ကကောင်းကောင်း လေ့ကျင့်ထားနိုင်
ရပါမယ်။ အလွယ်ကူဆုံး လေ့ကျင့်ပုံကတော့ အိပ်တော့
မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခဏသေတယ်လို့
သဘောထားပြီး တရားတစ်ခုခုကို နှလုံးသွင်းပြီး အိပ်တတ်
ဖို့ပါ။ ဝိပဿနာပွားပြီး အိပ်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။
မနိုင်သေးရင်လည်း ဂုဏ်တော်ပွားတာ၊ နမောတဿကို
ပွားတာ၊ ကိုယ့်အတွက်လွယ်တဲ့ တရားတစ်ခုခုနဲ့လည်း
လေ့ကျင့်နိုင်ပါတယ်။

တောင်တွေး မြောက်တွေး၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ
အကြောင်းတွေး၊ ကိုယ်မုန်းတဲ့သူအကြောင်းတွေး၊ ဟိုပစ္စည်း
တွေး၊ ဒီပစ္စည်းတွေး တွေးနေရင် တော်တော်နဲ့လည်း
အိပ်မပျော်တော့ပါဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင်
အိပ်ခါနီးမှာ စွဲလမ်းမှုကို တရားနဲ့ခဏဖြတ်တဲ့သဘောပါ။

တစ်ခါတလေ အားတဲ့အခါလေးတွေမှာ စွဲလမ်းမှု

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၁၇

ရဲ့အကျိုးအပြစ်တွေကို ပုံဖော်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါလား။
 “အော် . . ငါ သူ့ကိုစွဲလမ်းမိလို့ ဒီလိုစိတ်ဆင်းရဲနေရတာ၊
 ငါ သူ့ကို မစွဲလမ်းမိလို့ရှိရင် ဒီလိုစိတ်ဆင်းရဲနေရမှာ
 မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး အတွေးအဖြေလေးက အသိဉာဏ်မှာ
 တစ်ရိပ်ရိပ်နဲ့ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မကြာမကြာ
 ဆင်ခြင်ပေးနေရင် ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကိုရှုမှတ်ပြီး စွဲလမ်းမှု
 ကိုပယ်ဖို့အတွက် အခြေခံအထောက်အပံ့လေးတွေ ဖြစ်နေ
 မှာပါ။ နောက်ဆုံး ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်ကို မရှုမှတ်နိုင်သေး
 ဦးတော့ စွဲလမ်းမှုရဲ့ ဆိုးကျိုးဆိုးပြစ်တွေကို အားတဲ့အခါ
 လေးတွေမှာ ဆင်ခြင် ဆင်ခြင်ပေးနေမယ်ဆိုရင်လည်း
 အသင့်အတင့် တရားအသိလေးတွေ ရှိနေပါပြီ။ ဒါဆိုရင်
 စိတ်ကလေးကလည်း အသင့်အတင့် ငြိမ်းအေးနေပါပြီ။

တကယ်တော့ ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်လေးတွေကို တဒင်္ဂ
 သိလိုက်တာနဲ့ တဒင်္ဂငြိမ်းအေးသွားတာပါ။

ကဲ . . စာဖတ်သူ စွဲလမ်းမှုတွေကို တဒင်္ဂလောက်
 ဖြတ်ကြည့်ပါလား။ အဲဒီ တဒင်္ဂအတွင်းလေးမှာ စိတ်ကလေး
 ငြိမ်းအေးနေပါလိမ့်မယ်။

အလင်းတန်းဂျာနယ်

၁၀ . ၃ . ၂၀၀၈

၁၇ . ၃ . ၂၀၀၈

ဓမ္မရဝေ ဓမ္မတပေပြန့်ပွားရေးထာဝရပဒေသာပင်

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ

၁။	အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)	၁,၆၀၀,၀၀၀
၂။	Dr. အောင်နိုင် + Dr. ဖြူဖြူဝင်း	၁,၄၀၀,၀၀၀
၃။	ဦးရှိန်ဝင်း + ဒေါ်ခင်ချိုဦး (တက်လမ်းဆောက်လုပ်ရေး)	၁,၁၆၀,၀၀၀
၄။	ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင် မိသားစု (မုဒုံ)	၆၅၃,၀၀၀
၅။	ကိုစိုးနိုင် + မစိမ့်ဟန်နီ (ဇီဝဓိုးပွဲရုံနှင့် စိမ့်ရတနာဆိုင်)	၆၄၀,၀၀၀
၆။	ဦးတင်မောင်သိန်း + ဒေါ်ခင်သိန်း “မိုးနတ်မယ်ရွှေဆိုင်” (ဘားအံ)	၆၀၀,၀၀၀
၇။	ဦးခင်မောင်အေး + ဒေါ်ခင်စောမူ (ပရင့်ဆက်ဟိုတယ်)	၅၀၀,၀၀၀
၈။	ဦးစိုးကြီး(ကွမ်းယာ)+ဒေါ်ညွန့်ရီ(မြိတ်မြို့)	၅၀၀,၀၀၀
၉။	ဦးဘချစ် + ဒေါ်မြတင် မိသားစု၊ ဒေါ်မြတင်ရတနာရွှေဆိုင် (ဘားအံ)	၅၀၀,၀၀၀
၁၀။	ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော် (ဩစတြေးလျ)	၄၅၀,၀၀၀
၁၁။	ဦးမျိုးမြင့် + ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း (စိန်များဆေးပေါ့လိပ်)	၄၅၀,၀၀၀
၁၂။	ဦးအောင်မြင့် + ဒေါ်သုခ (အောင်သုခမြန်မာထမင်းဆိုင်)	၄၀၀,၀၀၀
၁၃။	ဦးမောင်မောင်စိုး + ဒေါ်မဇ္ဈ သား ခန့်ကြွယ်စိုး၊ သမီး စုလဲ့ဖြူ	၄၀၀,၀၀၀

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၂၁

- ၁၄။ ဦးဝင်းမြင့် + ဒေါ်ခင်သန်းလှ ၄၀၀,၀၀၀
- ၁၅။ ကိုအေးထွန်း+မချောစု၊သမီးထွန်းအိန္ဒြာစုံ ၃၅၀,၀၀၀
(ခ)ဂုံဂုံ၊ သားဟိန်းမြတ်ထွန်း(ခ)ကောင်းချစ်၊(ဖျာပုံ)
- ၁၆။ ဘိုကလေးမြို့တရားနာအလှူရှင်များ ၃၅၀,၀၀၀
- ၁၇။ Dr. ထူးမောင်အုန်း+ဒေါ်ခင်မေအံ့ကြီး ၃၀၀,၀၀၀
(U. S . A)
- ၁၈။ ကိုအောင်ထွန်းသိန်း + မလွင်မာအောင် ၃၀၀,၀၀၀
သား မင်းသန့်ကျော်
(အောင်သပြေဆေးဆိုင်၊ ဈေးချို၊ မန္တလေး)
- ၁၉။ ဦးသန့်စင်ဦး + ဒေါ်လဲ့လဲ့ ၃၀၀,၀၀၀
- ၂၀။ စာအုပ်ချုပ် ဦးမြင့် + ဒေါ်လှလှအေး ၂၇၀,၀၀၀
- ၂၁။ ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းလှအောင် + ဒေါ်ကြူကြူမာ ၂၅၀,၀၀၀
- ၂၂။ ဦးယောသက(သုစပဋိပဒါ သဒ္ဓမ္မရုံသီ) ၂၃၀,၀၀၀
- ၂၃။ လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်) ၂၁၁,၀၀၀
- ၂၄။ ဦးညွန့်ဝင်း + ဒေါ်ခင်နီလာမြင့် ၂၁၀,၀၀၀
သားမောင်ရဲခေါင်ဦး၊သမီးမတာရာမြတ်မိုရ်
(စာပေလောက-၆)
- ၂၅။ ကိုချိုတူး + မပုံပုံ(မန္တလေး) ၂၀၀,၀၀၀
- ၂၆။ ကိုမျိုးထက်ညွန့်. + မကြည်ကြည်စန်း၊ ၂၀၀,၀၀၀
သားမျိုးဆက်ပိုင်၊ ဇော်မျိုးဆက် (ဖျာပုံ)
- ၂၇။ ဦးအောင်ကိုကို + ဒေါ်ခင်ခင်ဦး ၂၀၀,၀၀၀
သမီးမမျိုးမြတ်လင်း (ဘိုကလေး)
- ၂၈။ ဦးကျော်စွီး+ဒေါ်မိမိနိုင် (မြိတ်မြို့) ၂၀၀,၀၀၀
- ၂၉။ ဗိုလ်ကြီးကျော်ရဲထွန်း+ဒေါ်နိုင်နိုင်ဝါ ၂၀၀,၀၀၀
မင်္ဂလာဦးအလှူ (မြိတ်မြို့)

၁၂၂

ရဝေဒွယ်(အင်းမ)

- ၃၀။ ဒေါ်ကြွေကြွေ+ဒေါ်အေးအေးမြင့်+ ၂၀၀,၀၀၀
ဒေါ်စိမ်းစိမ်းရည် (မန္တလေး)
- ၃၁။ (ဦးဟုတ်ယုံ)+ဒေါ်ကျင်လှ ၂၀၀,၀၀၀
သား(Capt:)ကိုဌေးမြင့်
- ၃၂။ ဒေါ်တင်တင်မိုး၊ ဦးကိုကြီး+ဒေါ်ကြည်ကြည်မိုး ၂၀၀,၀၀၀
သားမောင်သန့်စင်၊ သမီးမလင်းညီအေး(မုံရွာမြို့)
- ၃၃။ ဦးကျော်စင် + ဒေါ်မွှေးမွှေးမိသားစု ၂၀၀,၀၀၀
(Decoland Co.Ltd)
- ၃၄။ ဦးစိန်သန်း + ဒေါ်နန်းယဉ်ဘုန်း “ဒိုင်းမွန်း” ၂၀၀,၀၀၀
ကရင်ရိုးရာအထည်ဆိုင်မိသားစု (ဘားအံ)
- ၃၅။ ဦးကျော်စိုး + ဒေါ်သန်းသန်းအေး၊ ၂၀၀,၀၀၀
သားမောင်ရဲအောင်
- ၃၆။ ဦးရဲမြင့်ဆွေ + ဒေါ်တင်တင်ဝင်းမိသားစု ၁၇၅,၀၀၀
- ၃၇။ ဒေါ်တင်ရီ(ပေါင်းတည်) ၁၅၀,၀၀၀
- ၃၈။ မယဉ်မျိုးမျိုးအေး ၁၅၀,၀၀၀
- ၃၉။ ဒေါက်တာကျော်ကျော်မိုး + မခင်မိုးဆမ်း ၁၅၀,၀၀၀
- ၄၀။ ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍ဇနီးဒေါ်ယဉ်မြင့် ၁၄၀,၀၀၀
- ၄၁။ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းသန်း (စင်္ကာပူ) ၁၃၀,၀၀၀
- ၄၂။ ဦးကျော်စိန် + ဒေါ်ခင်အေး၊ ၁၂၀,၀၀၀
သမီး မမိုး (သစ်ခွေခြံ)
- ၄၃။ ဒေါက်တာစောဝင်းအေး၊မမိုးစပါယ်အေး ၁၁၀,၀၀၀
(ဓေတ္တ U.S.A) (၃.၁.၀၄)
- ၄၄။ ဦးဝင်းသန်းသောင်း + ဒေါ်တင်တင်ရွှေ ၁၁၀,၀၀၀
သားရန်မျိုးအောင်၊ သမီးထက်သဉ္ဇာအောင်
- ၄၅။ ဦးသောင်းလှ+ဒေါ်တင်ရွှေ၊ ၁၁၀,၀၀၀

ဖြစ်ပြီးတဲ့အတုသိုလ်တို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၂၃

သမီးမမို့မို့(ဖျာပုံ)

- ၄၆။ ဦးသိန်းအေး + ဒေါ်လဲ့လဲ့၊ သမီးယမင်းထက် ၁၀၀,၀၀၀
- ၄၇။ မဝင်းပပချယ်ရီထွေး(ခေတ္တ-Japan) ၁၀၀,၀၀၀
- ၄၈။ ဦးအောင်သန်းဝင်း(ခေါ်)မိုးကြီး+ဒေါ်နီနီမာ ၁၀၀,၀၀၀
- ၄၉။ ဦးကျော်စ + ဒေါ်စူး (တောင်ငူ) ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၀။ ဦးဇော်မောင်အုံးနှင့် (တူ)ထွန်းဝင်းလှ ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၁။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဝင်းသိမ်း+ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၂။ ဗိုလ်မှူးဟန်တင် + ဒေါ်စန်းစန်းလေး ၁၀၀,၀၀၀
သမီးဒေါက်တာနွယ်နီဟန်တင်
- ၅၃။ ဦးထွန်းအောင် + ဒေါ်ခင်ရီ ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၄။ ဦးစိန်ဝင်း+ဒေါ်ဖြူဖြူအေး၊ သားကုဋေအောင် ၁၀၀,၀၀၀
ကုဋေအောင်ဟိုတယ် (ပုဂံ)
- ၅၅။ ပိုင်ဇေရဲထွန်း + သဲသဲ ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၆။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် နိုင်းနိုင်းမိသားစု ၁၀၀,၀၀၀
- ၅၇။ ဦးတင်ဝင်းသျှင်+အကယ်ဒမီဒေါ်ခင်လေးသိမ့် ၁၀၀,၀၀၀
သမီးကြည်ဖြူသျှင် - နုရွှေရည်
- ၅၈။ ဦးဝင်းခင်+ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်၊ သား ၁၀၀,၀၀၀
သရုပ်ဆောင်ကျော်ရှိန်း၊ ဗိုလ်ကြီးမျိုးဇော်ဝင်း၊
သမီးသဉ္ဇာဝင်းခင်၊ သရုပ်ဆောင်ပပဝင်းခင်
- ၅၉။ ဦးသက်လွင် + ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊ ၁၀၀,၀၀၀
မြသီရိ မိသားစု
- ၆၀။ ဦးစိုးစိုး+ဒေါ်သိင်္ဂီဝင်း၊ သားမောင်ဇော်ထွန်း ၁၀၀,၀၀၀
သမီး မစန္ဒီထွန်း
- ၆၁။ ဦးဝိုင်စိန် + ဒေါ်ထွေးသိန်း မိသားစု ၁၀၀,၀၀၀
(ကျောက်တံခါးမြို့)

၁၂၄

ရဝေန္တယ်(အင်းမ)

၆၂။	ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အုံး(ငြိမ်း)+ဒေါ်ခင်စိုး	၁၀၀,၀၀၀
၆၃။	ဦးစိုးနိုင် + ဒေါ်သိသိအောင်
သားမောင်ဘုန်းနိုင်မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၆၄။	Diary Queen မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၆၅။	မောင်ကျော်ကျော်စိုး + မညိုညိုလွင်	၁၀၀,၀၀၀
၆၆။	ဒေါ်မွှေးမွှေးကြည်၊ သားမောင်ကောင်းကျော်
(U.S.A)	၁၀၀,၀၀၀
၆၇။	ဦးဟုန် + ဒေါ်သန်းလှ
သမီးဒေါ်ခင်ခင်ဦး၊ သားမျိုးစော်ဦး	၁၀၀,၀၀၀
၆၈။	ဒေါက်တာနွယ်နွယ်ဦး (U.K)	၁၀၀,၀၀၀
၆၉။	ပါမောက္ခချုပ် ဦးမင်းသန်းသောင်း(ငြိမ်း)+
ဒေါ်ခင်ခင်ခ	၁၀၀,၀၀၀
၇၀။	ဦးမြင့်စိုး+ဒေါ်မူမူစိုး၊ သမီးနေပြည်မြင့်စိုး၊
သော်တာမြင့်စိုး	၁၀၀,၀၀၀
၇၁။	ဦးဟန်တင်+ဒေါ်ကြည်စိန်၊ သမီးခင်ခင်စိုး၊
(မိတ္ထီလာ)	၁၀၀,၀၀၀
၇၂။	ဦးစိုး+ဒေါ်ခင်မေမိသားစု
(အောင်စိုးမိုးဆန်စက်) ဝေါမြို့	၁၀၀,၀၀၀
၇၃။	ဦးထွဋ်ထွဋ်၊ ဒေါ်ချိုချိုစန်း၊ သက်လင်းထွဋ်၊
ဇင်နွယ်ထွဋ်	၁၀၀,၀၀၀
၇၄။	ကိုစိုးလွင် + မမိုးမိုးစိုး၊
သားစည်သူဝင်းထွဋ် (ဝေါ)	၁၀၀,၀၀၀
၇၅။	ဒေါ်အေးအေးဝင်း	၁၀၀,၀၀၀
၇၆။	မကေသီ (Yangon Air Way)	၁၀၀,၀၀၀
၇၇။	ကိုအောင်ကျော်ဆင့်+မနှင်းငွေရည်	၁၀၀,၀၀၀

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၂၅

- ၇၈။ ဦးမျိုးချစ်+ဒေါက်တာညိုညိုဝင်း၊ ၁၀၀,၀၀၀
သားပြည်သိမ်းခိုင်မိသားစု
- ၇၉။ ဦးကျော်မြင့်သန်း+ဒေါ်လှကြည်၊ ၁၀၀,၀၀၀
သားအေးဇော်မျိုး၊ ဓာတ်ပုံအေးဇော်မိုး (စက်မှု)
သမီး မဝင်းမင်းအေး မိသားစု
(ဖြိုးမိုးသိမ် (Photo-Video) Studio)
- ၈၀။ ဦးသာတင့်+ဒေါ်သင်းသင်းဌေး ၁၀၀,၀၀၀
(ခေတ္တ - Australia)
- ၈၁။ သောတုဇန ညီအမများ (၁၂) ပါး (မုံရွာမြို့) ၁၀၀,၀၀၀
- ၈၂။ ဒေါ်စန်းစန်းညွန့်၊ ရှယ်ဗုဒ္ဓတိုက် (မော်လမြိုင်) ၁၀၀,၀၀၀
- ၈၃။ ဦးသန်း+ဒေါ်ခင်ကြည်၊ သမီးမသန်းသန်းဦး ၁၀၀,၀၀၀
သားကိုကျော်မင်းသန်း (မုံရွာမြို့)
- ၈၄။ ဒေါ်စိန်ခင်ဌေး၊ (တူ) နေလင်းဘို၊ ၁၀၀,၀၀၀
ငြိမ်းချမ်းဘို၊ (တူမ) လမင်းစန္ဒာဘို
(သီဂီရွှေစင်-ရွှေဆိုင်) မိသားစု (မုံရွာမြို့)
- ၈၅။ ဦးတိုး+ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်၊ ၁၀၀,၀၀၀
သားDr.သိန်းထွန်းအောင်၊ ကိုပြည့်ဖြိုးအောင်
ကိုပြည့်မျိုးအောင် (မုံရွာမြို့)
- ၈၆။ ကိုသုတအောင်၊ ၁၀၀,၀၀၀
- ၈၇။ ညွန့်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးခင်မောင်ဌေး ၁၀၀,၀၀၀
(MRTV)+ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့(အ.လ.ပြ)(ငြိမ်း)မိသားစု
- ၈၈။ ကိုကိုစိုး+မအင်ကြင်းအောင်၊ သမီးခင်မြတ်နိုး ၁၀၀,၀၀၀
(Japan)
- ၈၉။ ဦးမြင့်ဆွေအားရည်စူး၍ ဇနီးဒေါ်ခင်အုံးမြင့်၊ ၁၀၀,၀၀၀

	သမီးမဆွေမြတ်မွန်၊ မမြတ်နိုးဆွေ (ရွှေနဂါးမိသားစု)၊ မိတ္ထီလာမြို့။	
၉၀။	ဒေါ်စုနှင့် သားကိုအောင်ကို+မကြင်မေ၊ (ရွှေပြည်ကျော်၊ လွန်းရာကျော်ချိတ်ယက္ကန်း လုပ်ငန်း၊ နန်းရှေ့၊ မန္တလေး)	၁၀၀,၀၀၀
၉၁။	ကိုထွန်းထွန်းမိုး + မခင်နှင်းဦး၊ မန္တလေး။	၁၀၀,၀၀၀
၉၂။	ကိုကျော်စွာဝင်း+မနန်းစန်းစန်းနွယ်(ဘားအံ)	၁၀၀,၀၀၀
၉၃။	ဦးအောင်ကောင်း + ဒေါ်အေးအေးနွဲ့၊ သမီးမမိုးဟောမာကောင်း၊ မမိုးဝေပြာကောင်း။	၁၀၀,၀၀၀
၉၄။	ဦးစံလှိုင်+ဒေါ်ကောက်ပို့မိသားစု၊ သမီးမနွယ်နွယ်ဝင်း၊ ၅၀၉၊ မော်လမြိုင်မြို့။	၁၀၀,၀၀၀
၉၅။	ကိုဇော်နိုင်ဦး+မပိုးတမာဝင်း၊ သမီးစိစဝါ၊ ဖြိုးသဇင်၊ ရွှေသမင်လုံချည်၊ အမရပူရ။	၁၀၀,၀၀၀
၉၆။	မိဘနစ်ပါးအားရည်စူး၍ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း	၁၀၀,၀၀၀
၉၇။	ဦးခမ်းအောင်+ဒေါ်ကေသွယ်၊ သမီးဆိုင်းခမ်း၊ သားခွန်ဆိုင်း၊ ခွန်နောင် မိသားစု	၁၀၀,၀၀၀
၉၈။	ဦးထွန်းဝင်း+ဒေါ်နုနုလွင် (ဟောမာန်ထွန်းမိသားစု)၊ အင်းမ။	၁၀၀,၀၀၀
၉၉။	ဦးမောင်မြင့်+ဒေါ်သန်းမျှင်မိသားစု (ဘားအံ)	၁၀၀,၀၀၀
၁၀၀။	ဦးရှောင်ဟီး+ဒေါ်ကြူ(သမီး)မမိုးမိုးမရှုဝါ	၉၀,၀၀၀
၁၀၁။	ဒေါ်ခင်စောတင့်	၈၀,၀၀၀
၁၀၂။	ဦးကျော့ရှင်း + ဒေါ်ခင်ခင်စော	၈၀,၀၀၀
၁၀၃။	မရတနာဖြိုး Golden Princess Fashion Yuzana Plaza	၈၀,၀၀၀
၁၀၄။	ကိုမျိုးမြင့်အောင်+မဂန္ဓမာအောင်၊	၈၀,၀၀၀

ဖြစ်ပြီးတဲ့အကုသိုလ်ကို ဘယ်လိုပယ်မလဲ

၁၂၇

သမီး ရူပါမျိုးမြင့်

၁၀၅။	မင်္ဂလာကျောင်းသစ်၊ အိုးသည်ကုန်းမြို့။	၇၅,၀၀၀
၁၀၆။	ကိုသန့်ဇော် + မနုနအောင်(ဖျာပုံ)	၇၀,၀၀၀
၁၀၇။	ကိုခင်ဇော် + မမိုးသူ၊	၇၀,၀၀၀
	သား ဟန်သုတ(လက်ပန်ကျေးရွာ)	
၁၀၈။	ကိုတိုးလွင်+ မကေသီခိုင် သားလွင်ကိုဦး	၇၀,၀၀၀
၁၀၉။	ဦးစံမင်း + ဒေါ်မာလာဝင်း	၇၀,၀၀၀
	(NEW DAY - ကာလာခွဲ)	
၁၁၀။	ဒုရဲအုပ်အောင်သိန်း နှင့် ဦးတင်ထွန်းအောင်
အောင်သက်	၇၀,၀၀၀
၁၁၁။	ဒေါက်တာနေမျိုးအောင်+မခင်စိုးစိုးသင်း	၆၃,၀၀၀
၁၁၂။	ကိုကျော်သူ + မရွှေစီးကွက်	၆၀,၀၀၀
၁၁၃။	ဦးမျိုးဇော်ဝင်း+မသီတာဝင်း၊	၆၀,၀၀၀
	သားသားဇော်လင်းထက်(ပဲခူး)	
၁၁၄။	ဦးညွှတ်စိုး+ဒေါ်တင်မမ၊	၆၀,၀၀၀
	သား မောင်တင်ကျော်စိုး	
၁၁၅။	မရူမာ၊ သား ဟိန်းထက်နိုင် (ဖျာပုံ)	၆၀,၀၀၀
၁၁၆။	ဒေါ်အေး (၅၆) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့	၅၇,၀၀၀
၁၁၇။	ဦးမောင်မောင်လွင်+ဒေါ်မြမြသိန်း(ခ)
မမော်မော်၊ သားမောင်ကျော်စင်ဟိန်း	၅၅,၀၀၀
၁၁၈။	ဖခင်ဦးလေးမောင်အားရည်စူး၍
မအေးစံပယ်၊ မယုဇန (ရန်ကင်း)	၅၅,၀၀၀
၁၁၉။	ဒေါက်တာကျော်သိန်း+ဒေါ်နန်းဥမ္မာရီ၊
သမီး နန်းရတနာသိန်း	၅၀,၀၀၀
၁၂၀။	မဌေးဌေးမွန်၊မခိုင်ခိုင်စိုး(ညောင်လေးပင်)	၅၀,၀၀၀

၁၂၀

ရဝေန္တဝယ်(အင်းမ)

၁၂၁။	ပဲနွယ်ကုန်းဆရာတော်	၅၀,၀၀၀
၁၂၂။	ဦးသိန်းထိုက်ဦး + ဒေါ်မျိုးမျိုးမင်း သမီး ဇေဇင်ဦး(မဃလုလင်သင်္ကန်းတိုက်)	၅၀,၀၀၀
၁၂၃။	(ဦးအောင်သန်း) + ဒေါ်တင်ရီ (ဖျာပုံ)	၅၀,၀၀၀
၁၂၄။	ဦးအောင်ကြည် + ဒေါ်ခင်ပြုံး (ဖျာပုံ)	၅၀,၀၀၀
၁၂၅။	ဒေါ်ခင်ခင်သိန်း	၅၀,၀၀၀
၁၂၆။	ဦးရဲထွန်း + ဒေါ်သင်္ဂီစင်	၅၀,၀၀၀
၁၂၇။	ဦးဝင်းနိုင် + ဒေါ်ရီရီ သမီး သီရိရွှေစင်	၅၀,၀၀၀
၁၂၈။	ဦးကျင်တိတ် + ဒေါ်ကျင်ဖွမ် (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၁၂၉။	ဦးခင်အောင် + ဒေါ်ကြည်ကြည်သက်	၅၀,၀၀၀
၁၃၀။	ဒေါ်ခင်မေဦး၊ ဒေါ်မြင့်သန်း	၅၀,၀၀၀
၁၃၁။	ကိုထွဋ်ထွဋ်လင်း	၅၀,၀၀၀
၁၃၂။	မမြမြအေး (ဈေးရုံ၊ မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၁၃၃။	ဦးလွင်သိန်း + ဒေါ်တင်အေး၊ သမီး အိအိအေး၊ သား မောင်ပိုင်စိုး။	၅၀,၀၀၀
၁၃၄။	ဦးသန်းစိန် + ဒေါ်ခင်ဝင်းမြင့် မိသားစု	၅၀,၀၀၀
၁၃၅။	ကိုထွန်း + ငြိမ်းငြိမ်း၊ သား - သားထူး ပရင့်ဆက်ဟိုတယ်	၅၀,၀၀၀
၁၃၆။	ဦးထွန်းသိန်းအား ရည်စူး၍ ဒေါ်သဲရွှေ	၅၀,၀၀၀
၁၃၇။	ကိုနိုင်အေး+မငွေစာဖူး၊ သားမောင်သုတဇော် မောင်စွမ်းပြည့်နိုင်မိသားစု	၅၀,၀၀၀
၁၃၈။	ကိုအောင်အောင်+မသန္တာလွင်၊ သားကျော်ဒေးယျ (မန္တလေး)	၅၀,၀၀၀
၁၃၉။	ဗိုလ်မှူးဝဏ္ဏ+မနွယ်နွယ်ဝင်း၊ သမီးသင်းဝဏ္ဏနွယ်၊ နှင်းဝဏ္ဏနွယ်မိသားစု	၅၀,၀၀၀